

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Witold Franckiewicz (spr.)

Sędziowie: SSA Grzegorz Kapera

SSA Bogusław Tocicki

Protokolant: Anna Czarniecka

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu Dariusza Brodzisza

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2017 r.

sprawy J. W.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., art. 263 § 2 kk, art. 157 § 1 kk i art. 160 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

R. B. (1)

oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.

M. B. (1)

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k. i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 i 2 kk

J. G. (1)

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k., 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

K. F. (1)

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

T. N. (1)

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 kk, art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art.

57 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k., 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k.

D. C. (1)

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 kk, art. 53 ust. 2 i art. 54 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. , art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

R. K.

oskarżonego o czyn z art. 53 ust. 2 i art. 54 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

A. S.

oskarżonego za czyn z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 kk

P. M.

oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k.

D. Z.

oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 kk, art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

J. G. (2)

oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w związku z art. 12 kk, art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych: M. B. (1), D. C. (1), K. F. (1), J. G. (2), J. G. (1), R. K., P. M., T. N. (1), J. W., D. Z. oraz przez prokuratora wobec oskarżonych: R. B. (1), M. B. (1), D. C. (1), K. F. (1), J. G. (1), T. N. (1), A. S., J. W., D. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 23 maja 2017 r. sygn. akt III K 212/15

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. W. w ten sposób, że:

1. w pkt VI części dyspozytywnej eliminuje z podstawy skazania przepisy art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś z podstawy wymiaru kary eliminuje przepis art. 11 § 3 k.k. (pkt VI części wstępnej wyroku),

2. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej, w związku z orzeczeniem zawartym w pkt II części dyspozytywnej wyroku, w wysokości 140.000 zł.

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. W. utrzymuje w mocy.

III. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. B. (1) w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej, w związku z orzeczeniami zawartymi w punktach XI i XV części dyspozytywnej wyroku w wysokości łącznej 451.580 zł, ponad kwotę zawartą w pkt XI części dyspozytywnej wyroku w wysokości 6.170 zł.

IV. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. B. (1) utrzymuje w mocy.

V. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. B. (1) w ten sposób, że:

1. w opisie przypisanego oskarżonemu przestępstwie w pkt XX części dyspozytywnej wyroku, (pkt XV części wstępnej wyroku) przyjmuje zamiast sformułowania „ w ilości łącznej nie mniejszej niż 36 kilogramów oraz substancji psychotropowych w postaci metamfetaminy, w ilości łącznej nie mniejszej niż 988 gramów ”, prawidłowo: „w ilości łącznej nie mniejszej niż 19 kilogramów i 6.369,16 gramów marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci metamfetaminy w ilości łącznej nie mniejszej niż 950 gramów”,

2. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej w związku z orzeczeniem zawartym w pkt XX części dyspozytywnej wyroku, w wysokości 310.000 zł, ponad kwotę zawartą w pkt XX części dyspozytywnej wyroku w wysokości 40.000 zł,

3. obniża wymierzoną oskarżonemu w pkt XX części dyspozytywnej wyroku, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. karę pozbawienia wolności do 4 (czterech) lat, stwierdzając, iż wymierzona w pkt XXI kara łączna pozbawienia wolności utraciła moc.

VI. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu M. B. (1) karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 24 maja 2013 r. do 23 grudnia 2013 r.

VII. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. B. (1) utrzymuje w mocy.

VIII. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. G. (1) w ten sposób, że:

1. w pkt XXIII części dyspozytywnej i uniewinnia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XVI części wstępnej wyroku z art. 258 § 1 k.k. i w tej części kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa, stwierdzając, że orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego J. G. (1), zawarte w pkt XXV części dyspozytywnej i orzeczenie z tym związane w pkt XXVI części dyspozytywnej wyroku, tracą moc.

2. w miejsce przypisanego oskarżonemu czynu w pkt XXIV części dyspozytywnej (pkt XVII części wstępnej wyroku) przyjmuje, że oskarżony w okresie od kwietnia 2013 roku do 24 maja 2013 roku w J., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, ułatwiał popełnienie przez oskarżonego M. B. (1) wprowadzenie do obrotu znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ten sposób, że przyjmował na przechowanie i przechowywał w swoim mieszkaniu powyższe środki w ilości nie mniejszej niż

6.369,16 gramów, które następnie były wprowadzane do obrotu przez oskarżonego M. B. (1), tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 oraz art. 62 ust. 1 i 2 cyt. ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 19 § 1 k.k. oraz art. 60 § 1 i § 6 pkt 3 k.k. wymierza oskarżonemu J. G. (1) karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny 300 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na 50 złotych oraz na podstawie art. 70 ust. 4 cyt. ustawy orzeka wobec oskarżonego nawiązkę 5.000 zł (pięć tysięcy) na rzecz (...) sp. z o.o. Oddział (...), (...) z siedzibą we W., W. J. C. K. 18,

3. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej, w związku z orzeczeniem zawartym w pkt VIII ppkt 2 niniejszego wyroku, w wysokości 800 zł.

IX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu J. G. (1) na poczet kary pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 24 maja 2013 roku do 14 listopada 2013 roku.

X. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. G. (1) utrzymuje w mocy.

XI. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. F. (1) w ten sposób, że :

1. wymierzoną w pkt XXIX części dyspozytywnej wyroku karę łączną obniża do 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od 24 maja .2013 r. do 5 września 2013 r.,

2. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej, w związku z orzeczeniem zawartym w pkt XXVIII części dyspozytywnej wyroku, w wysokości 260.980 zł, ponad kwotę zawartą w pkt XXVIII części dyspozytywnej w wysokości 9.020 zł.

XII. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. F. (1) utrzymuje w mocy.

XIII. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. N. (1) w ten sposób, że:

1. wymierzoną w pkt XXXVI części dyspozytywnej wyroku karę łączną pozbawienia wolności obniża do 6 (sześciu) lat, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od 25 czerwca 2013 roku do 14 marca 2014 roku,

2. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej, w związku z orzeczeniem zawartym w pkt XXXIII części dyspozytywnej wyroku, w wysokości 530.200 zł, ponad kwotę wymienioną w pkt XXXIII części dyspozytywnej w wysokości 15.800 zł.

XIV. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. N. (1) utrzymuje w mocy.

XV. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. C. (1) w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej, w związku z orzeczeniem zawartym w pkt XL części dyspozytywnej wyroku w wysokości 479.500 zł, ponad kwotę wymienioną w pkt XL części dyspozytywnej w wysokości 11.000 zł.

XVI. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. C. (1) utrzymuje w mocy.

XVII. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. K. w ten sposób, że:

1. w miejsce przypisanego oskarżonemu czynu w pkt XLIII części dyspozytywnej wyroku (pkt XXVIII części wstępnej wyroku) przyjmuje, że oskarżony w okresie od maja 2013 roku do 6 czerwca 2013 roku w M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku, ułatwiał popełnienie przez oskarżonych D. C. (1) i T. N. (1) wytwarzanie środków psychotropowych w znacznej ilości, co najmniej 677,54 gramów metamfetaminy, w celu wprowadzenia ich do obrotu, w ten sposób, że udostępniał pomieszczenia mieszkalne w domu przy ul. (...) w M., w których wytwarzano środki odurzające, przechowując tamże przyrządy służące do niedozwolonego wytwarzania środków odurzających, tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 i art. 54 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 cyt. ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 19 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. wymierza oskarżonemu R. K. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. okres zatrzymania oskarżonego od 4 czerwca 2013 r. do 6 czerwca .2013 r. oraz karę grzywny 200 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na 50 złotych.

2. uchyla orzeczenie zawarte w pkt XLIII części dyspozytywnej wyroku oparte o przepisy art. 45 § 1 k.k. i art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

XVIII. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. K. utrzymuje w mocy.

XIX. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. S. w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 80 zł, w związku z orzeczeniem zawartym w pkt LI części dyspozytywnej wyroku.

XX. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. M. w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. oraz art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności wymierzonej w pkt LV części dyspozytywnej wyroku na okres próby 3 lat, zobowiązując oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

XXI. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. M. utrzymuje w mocy.

XXII. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. Z. w ten sposób, że:

1. wymierzoną w pkt LXI części dyspozytywnej wyroku karę łączną pozbawienia wolności obniża do 5 (pięciu) lat, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od 7 kwietnia 2016 r. do 7 czerwca 2016 r.

2. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 75.000 zł, w związku z orzeczeniem zawartym w pkt LVII części dyspozytywnej wyroku oraz w wysokości 25.000 zł w związku z orzeczeniem zawartym w pkt LX części dyspozytywnej wyroku.

XXIII. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. Z. utrzymuje w mocy.

XXIV. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. G. (2) w pkt LXIV części dyspozytywnej w ten sposób, że za podstawę wymiaru kary 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt XLIII części wstępnej wyroku, przyjmuje przepis art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku.

XXV. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. G. (2) utrzymuje w mocy.

XXVI. *zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. B. 738 zł brutto (w tym 138 zł VAT) kosztów nie opłaconej obrony z urzędu oskarżonego R. B. (1) w postępowaniu odwoławczym.*

XXVII. *zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w częściach na nich przypadających, stanowiące wydatki postępowania odwoławczego oraz wymierza im opłaty:*

- *J. W. – 10.400 zł za II instancję,*
- *M. B. (2) – 15.400 zł za obie instancje,*
- *J. G. (1) – 3.180 zł za obie instancje,*
- *K. F. (1) – 10.400 zł za obie instancje,*
- *T. N. (1) – 28.600 zł za II instancję,*
- *D. C. (1) – 14.600 zł za II instancje,*
- *R. K. – 2.300 zł za obie instancje,*
- *P. M. – 600 zł za obie instancje,*
- *D. Z. – 24.600 zł za obie instancje,*
- *J. G. (2) – 18.400 zł za II instancję*

oraz zwalnia oskarżonych R. B. (1) i A. S. od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 23 maja 2017 roku – sygn.. akt: III K 212/15 orzekł wobec 13-tu oskarżonych występujących w przedmiotowej sprawie, uznając ich za winnych popełnienia następujących przestępstw, wymierzając kary jednostkowe oraz kary łączne, a także orzekł środki karne i środki kompensacyjnej; powołując niżej wymienione przepisy prawne, stanowiące podstawę orzeczeń:

I. oskarżony J. W.:

1. czyn opisany **w pkt I** części wstępnej wyroku, (pkt I części dyspozytywnej), art. 258 § 1 k.k.: - kara roku pozbawienia wolności;
2. czyn opisany **w pkt II** części wstępnej wyroku (pkt II części dyspozytywnej), art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k.:
 - kara 4 lat pozbawienia wolności,
 - kara grzywny 500 stawek dziennych po 100 zł każda stawka dzienna,
 - na podstawie art. 70 ust. 4 cyt. ustawy – nawiązka 10.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o. Oddział (...), (...) z siedzibą we W..
3. czyn opisany **w pkt III** części wstępnej wyroku (pkt III części dyspozytywnej), art. 59 ust. 1 cyt. ustawy i art. 33 § 2 k.k.:
 - kara roku pozbawienia wolności;
 - kara grzywny 10 stawek dziennych po 100 zł każda stawka dzienna;

4. czyn opisany **w pkt IV** części wstępnej wyroku (pkt IV części dyspozytywnej), art. 58 ust. 1 cyt. ustawy:
 - kara 4 miesięcy pozbawienia wolności.
5. czyn opisany **w pkt V** części wstępnej wyroku (pkt V części dyspozytywnej), art. 263 § 2 k.k.:
 - kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.
6. czyn opisany **w pkt VI** części wstępnej wyroku (pkt VI części dyspozytywnej), art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.:
 - kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.
7. **kara łączna** na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i § 2 k.k.:
 - 5 lat pozbawienia wolności;
 - grzywny 500 stawek dziennych po 100 zł każda stawka dzienna.
8. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od 6 lutego 2013 r. do 20 grudnia 2013 r.

II. oskarżony R. B. (1):

1. czyn opisany **w pkt VII** części wstępnej wyroku (pkt IX części dyspozytywnej), art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k.:
 - kara grzywny 100 stawek dziennych po 100 zł każda stawka dzienna.
2. czyn opisany **w pkt VIII** części wstępnej wyroku (pkt X części dyspozytywnej), art. 53 ust. 2 cyt. ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 k.k.:
 - kara roku pozbawienia wolności.
3. czyn opisany **w pkt IX** części wstępnej wyroku (pkt XI części dyspozytywnej), art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k.:
 - kara grzywny 300 stawek dziennych po 80 zł każda stawka dzienna;
 - na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadek korzyści majątkowej 6.170 zł.
4. czyn opisany **w pkt X** części wstępnej wyroku (pkt XII części dyspozytywnej), art. 57 ust. 2 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k.:
 - kara grzywny 80 stawek dziennych po 80 zł każda stawka dzienna.
5. czyn opisany **w pkt XI** części wstępnej wyroku (pkt XIII części dyspozytywnej), art. 53 ust. 2 cyt. ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 k.k.:
 - kara roku pozbawienia wolności.
6. czyn opisany **w pkt XII** części wstępnej wyroku (pkt XIV części dyspozytywnej), art. 58 ust. 1 cyt. ustawy:
 - kara 3 miesięcy pozbawienia wolności.
7. czyn opisany **w pkt XIII** części wstępnej wyroku (pkt XV części dyspozytywnej), art. 59 ust. 1 cyt. ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k.:

- kara roku i miesiąca pozbawienia wolności;
- kara grzywny 80 stawek dziennych po 80 zł każda stawka dzienna.

8. **kara łączna** na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i § 2 k.k.:

- 2 lat pozbawienia wolności;
- grzywny 300 stawek dziennych po 80 zł każda stawka dzienna.

9. na podstawie art. 60 § 5 k.k. i art. 72 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 5 lat, zobowiązując oskarżonego do pisemnego informowania Sądu o przebiegu okresu próby raz w miesiącu.

10. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet grzywny okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od 25 marca 2013 r. do 25 czerwca 2013 r., przyjmując jeden dzień tymczasowego aresztowania równa się dwóm stawkom dziennym grzywny.

III. oskarżony M. B. (1):

1. czyn opisany **w pkt XIV** części wstępnej wyroku (pkt XIX części dyspozytywnej), art. 258 § 1 k.k.:

- kara 2 lat pozbawienia wolności.
- 2. czyn opisany **w pkt XV** części wstępnej wyroku (pkt XX części dyspozytywnej), art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k.:
- kara 6 lat pozbawienia wolności;
- kara grzywny 500 stawek dziennych po 150 zł każda stawka dzienna;
- na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadek korzyści majątkowej 40.000 zł;
- na podstawie art. 70 ust. 4 cyt. ustawy nawiązka 10.000 zł na rzecz (...) Sp. z o.o. Oddział (...), (...) z siedzibą we W..

3. **kara łączna** na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k.:

- 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.
- 4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od 24 maja 2013 r. do 23 grudnia 2013 r.

IV. oskarżony J. G. (1):

1. czyn opisany **w pkt XVI** części wstępnej wyroku (pkt XXIII części dyspozytywnej), art. 258 § 1 k.k.:

- kara roku pozbawienia wolności.
- 2. czyn opisany **w pkt XVII** części wstępnej wyroku (pkt XXIV części dyspozytywnej), art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k.:
- kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- kara grzywny 300 stawek dziennych po 80 zł każda stawka dzienna;

- na podstawie art. 70 ust. 4 cyt. ustawy nawiązka 5.000 zł na rzecz (...) Centrum (...) psychicznego sp. z o.o. Oddział (...) i (...) (...) z siedzibą we W..

3. **kara łączna** na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k.:

- 3 lat pozbawienie wolności;

4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od 24 maja 2013 r. do 14 listopada 2013 r.

V. oskarżony K. F. (1):

1. czyn opisany **w pkt XVIII** części wstępnej wyroku (pkt XXVII części dyspozytywnej), art. 258 § 1 k.k.:

- kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

2. czyn opisany **w pkt XIX** części wstępnej wyroku (pkt XXVIII części dyspozytywnej), art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.:

- kara 4 lat pozbawienia wolności,

- kara grzywny 500 stawek dziennych po 100 zł każda stawka dzienna,

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadek korzyści majątkowej 9.020 zł,

- na podstawie art. 70 ust. 4 cyt. ustawy nawiązka 10.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o. Oddział (...), (...) z siedzibą we W..

3. **kara łączna** na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k.:

- 5 lat pozbawienia wolności.

4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od 24 maja 2013 r. do 23 grudnia 2013 r.

VI. oskarżony T. N. (1):

1. czyn opisany **w pkt XX** części wstępnej wyroku (pkt XXXI części dyspozytywnej), art. 258 § 1 k.k.:

- kara 2 lat pozbawienia wolności.

2. czyn opisany **w pkt XXI** części wstępnej wyroku (pkt XXXII części dyspozytywnej), art. 53 ust. 2 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k.:

- kara 6 lat pozbawienia wolności,

- kara grzywy 500 stawek dziennych po 200 zł każda stawka dzienna.

3. czyn opisany **w pkt XXII** części wstępnej wyroku (pkt XXXIII części dyspozytywnej), art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k.:

- kara 6 lat pozbawienia wolności,

- kara grzywny 500 stawek dziennych po 200 zł każda stawka dzienna,

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadek korzyści majątkowej 15.800 zł,

- na podstawie art. 70 ust. 4 cyt. ustawy nawiązka 10.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o. Oddział (...), (...) z siedzibą we W..

4. czyn opisany **w pkt XXIII** części wstępnej wyroku (pkt XXXIV części dyspozytywnej), art. 57 ust. 2 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k.:

- kara roku pozbawienia wolności,

- kara grzywny 100 stawek dziennych po 200 zł każda stawka dzienna.

5. czyn opisany **w pkt XXIV** części wstępnej wyroku (pkt XXXV części dyspozytywnej), art. 58 ust. 1 cyt. ustawy:

- kara roku pozbawienia wolności.

6. **kara łączna** na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i § 2 k.k.:

- 8 lat pozbawienia wolności,

- grzywny 700 stawek dziennych po 200 zł każda stawka dzienna.

7. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od 4 czerwca 2013 r. do 14 marca 2014 r.

VII. oskarżony D. C. (1):

1. czyn opisany **w pkt XXV** części wstępnej wyroku (pkt XXXVIII części dyspozytywnej), art. 258 § 1 k.k.:

- kara 2 lat pozbawienia wolności.

2. czyn opisany **w pkt XXVI** części wstępnej wyroku (pkt XXXIX części dyspozytywnej), art. 53 ust. 2 cyt. ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.:

- kara 6 lat pozbawienia wolności,

- kara grzywny 500 stawek dziennych po 100 zł każda stawka dzienna.

3. czyn opisany **w pkt XXVII** części wstępnej wyroku (pkt XL części dyspozytywnej), art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k.:

- kara 6 lat pozbawienia wolności,

- kara grzywny 500 stawek dziennych po 100 zł każda stawka dzienna,

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadek korzyści majątkowej 11.000 zł,

- na podstawie art. 70 ust. 4 nawiązka 10.000 zł na rzecz (...) Sp. z o.o. Oddział (...), (...) z siedzibą we W..

4. **kara łączna** na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i § 2 k.k.:

- 6 lat pozbawienia wolności,

- grzywny 700 stawek dziennych po 100 zł każda stawka dzienna.

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od 4 czerwca 2013 r. do 14 czerwca 2014 r.

VIII. oskarżony R. K.:

1. czyn opisany **w pkt XXVIII** części wstępnej wyroku (pkt XLIII części dyspozytywnej), art. 53 ust. 2 cyt. ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k.:

- kara 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- kara grzywny 200 stawek dziennych po 100 zł każda stawka dzienna,

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadek korzyści majątkowej 4.590 zł,

- art. 70 ust. 4 cyt. ustawy nawiązka 5.000 zł na rzecz (...) Sp. z o.o. Oddział (...), (...) z siedzibą we W..

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od 4 czerwca 2013 r. do 6 czerwca 2014 r.

IX. oskarżony R. J.:

1. czyn opisany **w pkt XXIX** części wstępnej wyroku (pkt XLV części dyspozytywnej), art. 62 ust. 1 cyt. ustawy:

- kara 3 miesięcy pozbawienia wolności.

2. czyn opisany **w pkt XXX** części wstępnej wyroku (pkt XLVI części dyspozytywnej), art. 59 ust. 1 cyt. ustawy oraz art. 33 § 2 k.k.:

- kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- kara grzywny 40 stawek dziennych po 50 zł każda stawka dzienna.

3. **kara łączna** na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k.:

- rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

4. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat i oddano pod dozór kuratora sądowego.

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet kary grzywny wymierzonej oskarżonemu okres jego zatrzymania w dniu 25 września 2014 r., przyjmując jeden dzień zatrzymania za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny.

X. oskarżony A. S.:

1. czyn opisany **w pkt L** części dyspozytywnej, po zmodyfikowaniu treści opisu czynu opisanego w pkt XXXI części wstępnej wyroku, art. 59 ust. 1 cyt. ustawy i art. 33 § 2 k.k.:

- kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- kara grzywny 50 stawek dziennych po 30 zł każda stawka dzienna.

2. czyn opisany **w pkt XXXII** części wstępnej wyroku (pkt LI części dyspozytywnej), art. 59 ust. 1 cyt. ustawy i art. 33 § 2 k.k.:

- kara roku pozbawienia wolności,

- kara grzywny 20 stawek dziennych po 30 zł każda stawka dzienna.

3. **kara łączna** na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i § 2 k.k.:

- rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- grzywny 50 stawek dziennych po 30 zł każda stawka dzienna.

4. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawieszono wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 3 lat.

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet kary łącznej grzywny okres zatrzymania oskarżonego w dniu 25 września 2014 r., przyjmując jeden dzień zatrzymania równy dwom stawkom dziennym grzywny.

XI. oskarżony P. M.:

1. czyn opisany **w pkt XXXIII** części wstępnej wyroku (pkt LV części dyspozytywnej), art. 62 ust. 2 cyt. ustawy:

- kara 2 lata pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 70 ust. 4 cyt. ustawy nawiązka 5.000 zł na rzecz (...) Sp. z o.o. Oddział (...), (...) z siedzibą we W..

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zatrzymanie oskarżonego w dniu 21 stycznia 2014 r.

XII. D. Z.:

1. czyny opisane **w punktach XXXIV, XXXVII, XXXIX, XL i XLI** części wstępnej wyroku, przyjęto pkt LVII części dyspozytywnej jako ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 91 § 1 k.k.:

- kara 4 lat pozbawienia wolności,

- grzywny 500 stawek dziennych po 150 zł każda stawka dzienna,

- na podstawie art. 70 ust. 4 cyt. ustawy nawiązka 10.000 zł na rzecz (...) Sp. z o.o. Oddział (...), (...) z siedzibą we W..

2. czyn opisany **w pkt XXXV** części wstępnej wyroku (pkt LVIII części dyspozytywnej), art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 cyt. ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k.:

- kara 3 lat pozbawienia wolności,

- kara grzywny 200 stawek dziennych po 150 zł każda stawka dzienna.

3. czyn opisany **w pkt XXXVI** części wstępnej wyroku (pkt LIX części dyspozytywnej), art. 19 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 cyt. ustawy:

- kara 2 lat pozbawienia wolności.

4. czyn opisany **w pkt XXXVIII** części wstępnej (pkt LX części dyspozytywnej), art. 55 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k.:

- kara 3 lat pozbawienia wolności,

- kara grzywny 200 stawek dziennych po 150 zł każda stawka dzienna,

- na podstawie art. 70 ust. 4 cyt. ustawy nawiązka 10.000 zł na rzecz (...) Sp. z o.o. Oddział (...), (...) z siedzibą we W..

5. **kara łączna** na podstawie art. 85 i k.k. oraz art. 86 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k.:

- 6 lat pozbawienia wolności,

- grzywny 800 stawek dziennych po 150 zł każda stawka dzienna.

6. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od 7 kwietnia 2016 r. do 7 czerwca 2016 r.

XIII. oskarżony J. G. (2):

1. czyn opisany **w pkt XLII** części wstępnej wyroku (pkt LXIII części dyspozytywnej), art. 56 ust. 3 cyt. ustawy:

- kara 3 lat pozbawienia wolności,

- grzywna 300 stawek dziennych po 150 zł każda stawka dzienna.

2. czyn opisany **w pkt XLIII** części wstępnej wyroku (pkt LXIV części dyspozytywnej), uznano oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 62 ust. 1 cyt. ustawy, natomiast za podstawę wymiaru kary przyjęto art. 56 ust. 1 i 2 cyt. ustawy:

- kara 2 miesięcy pozbawienia wolności.

3. **kara łączna** na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k.:

- 3 lata pozbawienia wolności.

4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 11 sierpnia 2014 r. do 6 listopada 2014 r.

Ponadto zaskarżony wyrok zawiera rozstrzygnięcie o: dowodach rzeczowych, kosztach nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego R. B. (1), a także o zasądzeniu do oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych wraz z opłatami za I instancje.

Apelację od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych i prokurator.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok:

1. w stosunku do oskarżonego **J. W.:**

- w zakresie czynu przypisanego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., w zakresie braku orzeczenia na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego – na niekorzyść oskarżonego.

2. w stosunku do oskarżonego **R. B. (1):**

- w zakresie czynu przypisanego w punkcie XI części dyspozytywnej wyroku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., w części dotyczącej środka karnego z art. 45 § 1 k.k. - na niekorzyść oskarżonego;

- w zakresie czynu przypisanego w punkcie XV części dyspozytywnej wyroku z art. 58 ust. 1 art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., w zakresie braku orzeczenia na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego – na niekorzyść oskarżonego.

3. w stosunku do oskarżonego **M. B. (1):**

- w zakresie czynu przypisanego w punkcie XX części dyspozytywnej wyroku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., w części dotyczącej środka karnego z art. 45 § 1 k.k. – na niekorzyść oskarżonego.

4. w stosunku do oskarżonego **J. G. (1):**

- w zakresie czynu przypisanego w punkcie XXIV części dyspozytywnej wyroku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zakresie braku orzeczenia na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego – na niekorzyść oskarżonego.

5. w stosunku do oskarżonego **K. F. (1)**:

- w zakresie czynu przypisanego w punkcie XXVIII części dyspozytywnej wyroku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., w części dotyczącej środka karnego art. 45 § 1 k.k. – na niekorzyść oskarżonego.

6. w stosunku do oskarżonego **T. N. (1)**:

w zakresie czynu przypisanego w punkcie XXXIII części dyspozytywnej wyroku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w części dotyczącej środka karnego z art. 45 § 1 k.k. – na niekorzyść oskarżonego.

7. w stosunku do oskarżonego **D. C. (1)**:

- w zakresie czynu przypisanego w punkcie XL części dyspozytywnej wyroku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w części dotyczącej środka karnego z art. 45 § 1 k.k. – na niekorzyść oskarżonego.

8. w stosunku do oskarżonego **A. S.:**

- w zakresie czynu przypisanego w punkcie LI części dyspozytywnej wyroku z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k., w części dotyczącej środka karnego z art. 45 § 1 k.k. – na niekorzyść oskarżonego.

9. w stosunku do oskarżonego **D. Z.:**

- w zakresie czynów przypisanych w punkcie LVII części dyspozytywnej wyroku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w części dotyczącej środka karnego z art. 45 § 1 k.k. – na niekorzyść oskarżonego;

- w zakresie czynów przypisanych w punkcie LX części dyspozytywnej wyroku z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w części dotyczącej środka karnego z art. 45 § 1 k.k. – na niekorzyść oskarżonego.;

i powołując się na przepisy art. 427 § 1 i 2, art. 437 i art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił: obrazę art. 45 § 1 k.k. polegającą na błędnym uznaniu, iż nie zachodziły warunki do orzeczenia przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przez oskarżonych:

1. **J. W.** – w związku z przypisanym u w punkcie II części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2. **R. B. (1)** – w zw. z przypisanym mu w punkcie XI części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz w związku z przypisanym u w punkcie XV części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

3. **M. B. (1)** – w związku z przypisanym mu w punkcie XX części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

4. **J. G. (1)** – w związku z przypisanym mu w punkcie XXIV części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

5. **K. F. (1)** – w związku z przypisanym mu w punkcie XXVIII części dyspozytywnej wyroku przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

6. **T. N. (1)** – w związku z przypisanym u w punkcie XXXIII części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

7. **D. C. (1)** – w związku z przypisanym mu w punkcie XL części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

8. **A. S.** - w związku z przypisanym mu w punkcie LI części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k.

9. **D. Z.** – w związku z przypisanymi mu w punkcie LVII części dyspozytywnej wyroku przestępstwami z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. oraz przypisanym mu w punkcie LX części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

- w tym wyrażeniu błędnego poglądu, że orzeczenie przepadku korzyści majątkowej bądź jej równowartości wymaga aby w chwili orzekania istniał substrat tej korzyści w postaci określonych składników majątkowych, co w konsekwencji skutkowało w stosunku do oskarżonych niezasadnym odstępniem od obligatoryjnego orzeczenia przewidzianego w tym przepisie środka karnego z art. 45 § 1 k.k., bądź ograniczenie jego zastosowania jedynie do wysokości korzyści faktycznie zabezpieczonych w toku postępowania od tych oskarżonych;

w n o s z a c o:

zmianę zaskarżonego wyroku w kwestionowanym wyżej zakresie i orzeczenie:

1. wobec **J. W.** – w związku z przypisanym mu w punkcie II części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 140.000 złotych.

2. wobec **R. B. (1)** – w związku z przypisanym mu w punkcie XI części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 506.850 złotych;

oraz w związku z przypisanym mu w pkt XV części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 31.000 złotych.

3. wobec **M. B. (1)** – w związku z przypisanym mu w punkcie XX części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego w postaci przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 476.460 złotych.

4. wobec J. G. (1) – w związku z przypisanym mu w punkcie XXIV części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego w postaci przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 76.320 złotych.

5. wobec K. F. (1) – w związku z przypisanym mu w punkcie XXVIII części dyspozytywnej wyroku przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego w postaci przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 368.460 złotych.

6. wobec T. N. (1) – w związku z przypisanym mu w punkcie XXXIII części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego w postaci przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 991.000 złotych.

7. wobec D. C. (1) – w związku z przypisanym mu w punkcie XL części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego w postaci przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 1.052.500 złotych.

8. wobec A. S. – w związku z przypisanym mu w punkcie LI części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k., na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego w postaci przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 80 zł.

9. wobec D. Z. – w związku z przypisanymi mu w punkcie LVII części dyspozytywnej wyroku przestępstwami z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego w postaci przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 149.000 złotych;

oraz w związku z przypisanym mu w punkcie LX części dyspozytywnej wyroku przestępstwem z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego w postaci przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 24.000 złotych.

Dla porządku wyводу, celowe jest odniesienie się do zarzutów poszczególnych apelacji i odpowiednio apelacji prokuratora w zakresie dotyczącym każdego z oskarżonych.

Obrońca oskarżonego J. W. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, to jest art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku, poprzez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku procesu okoliczności korzystnych dla oskarżonego, przede wszystkim zeznań świadka W. S. (1), a także przy sprzeczności zachodzącej w materiale dowodowym i tym samym zaniechania skonfrontowania oskarżonego J. W. ze świadkiem W. S. (1) oraz z oskarżonym R. B. (1).

2. obrazę przepisów postępowania, to jest art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k., a polegającą na niewskazaniu jakich faktów sąd nie uznał za udowodnione w stosunku do oskarżonego J. W. oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, w tym przede wszystkim poprzez pominięcie dowodu z zeznań świadka W. S. (1), który to w dniu 23 grudnia 2013 r. podczas przesłuchania w CBS Komendy Głównej Policji, zeznał,

że nie zna oskarżonego J. W. i nie wie kim on jest, podczas gdy oskarżony R. B. (1) wyjaśnił, że poznał oskarżonego J. W. przez świadka W. S. (1).

3. obrazę przepisów postępowania, to jest w art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób nie odpowiadający wymaganiom, jakie powinno ono spełniać w świetle przepisów procedury k.p.k., aby możliwa była jego weryfikacja w toku kontroli sądowej (instancyjnej) oraz ustosunkowanie się do zarzutów podnoszonych w apelacji, w szczególności zaś nie odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do wyjaśnień oskarżonego J. W. i nie dokonania ich oceny w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. wskazania czy Sąd I instancji dał wiarę czy też nie wyjaśnieniom oskarżonego i w jakim zakresie, co w konsekwencji stanowi naruszenie prawa do obrony oskarżonego oraz art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.

4. obrazę przepisów postępowania, to jest w art. 424 § 1 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku, a polegającą na niedostatecznym wyjaśnieniu w uzasadnieniu wyroku kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu czynów, nie przytoczeniu wszystkich istotnych podstaw i okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary, co czyni motywy zaskarżonego rozstrzygnięcia nie tylko nie wyczerpującymi, ale również nie przekonywującymi.

5. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 9 § 1 k.k., mającą wpływ na treść wyroku, a polegającą na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynu w zamiarze ewentualnym, przy jednoczesnym sprzecznym uznaniu, że fakt, iż próbował udzielić pokrzywdzonej R. L. pomocy, wskazuje, że jego bezpośrednim zamiarem nie było spowodowanie u niej ran postrzałowych ze skutkami, jaki faktycznie powstały.

6. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku, przez niedostateczne wyjaśnienie dlaczego Sąd meriti uznał, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przypisanego jemu czynu z art. 160 § 1 k.k.

7. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 258 § 1 k.k., mającą wpływ na treść wyroku, poprzez jego zastosowanie i skazanie oskarżonego na podstawie w/w przepisu, pomimo nie ustalenia istnienia koniecznych przesłanek z tego przepisu, tj. występowaniem określonych ról w ramach struktury, wspólnym planowaniem, zdobywaniem i przysposabianiem środków poczuciem więzi i wspólnoty pomiędzy członkami grupy, a przede wszystkim kierowaniem grupą przestępczą polegającą na podejmowaniu kluczowych decyzji dotyczących funkcjonowania grupy oraz wydawania poleceń jej członkom.

8. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku, a polegającą na naruszeniu zasad prawidłowego rozumowania poprzez zastosowanie innych kryteriów oceny dowodów w stosunku do oskarżonego J. W. i oskarżonego D. Z., a tym samym dokonanie wewnętrznie sprzecznej oceny dowodów poprzez ustalenie że z uwagi na fakt, że oskarżony Z. zamieszkiwał w Czechach, jego kontakty z pozostałymi członkami grupy były nieregularne, w związku z czym nie można przypisać jemu popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., przy jednoczesnym uznaniu, że oskarżony J. W. nie miał odbiorców detalicznych i kontaktował się jedynie z niektórymi współoskarżonymi, a które to kontakty nigdy nie były regularne, a pomimo tego, przypisania jemu działania w zorganizowanej grupie przestępczej.

9. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., polegającą na błędnej ocenie dowodów, tj. zeznań oskarżonego R. B. (1) i danie wiary jemu w całości, podczas gdy analiza wyjaśnień tego oskarżonego w korelacji z materiałem dowodowym wskazuje, iż oskarżony ten jest jedynym świadkiem czynów opisanych w akcie oskarżenia, a nadto współdziałał w popełnieniu czynów, co może świadczyć o tym, iż oskarżony ten pomawia pozostałych współoskarżonych w celu uzyskania lepszej pozycji procesowej i pomimo tego oparcie wyroku właśnie na zeznaniach tego oskarżonego, które zawierają wiele sprzeczności, przy czym nie ma jakichkolwiek innych dowodów potwierdzających winę oskarżonego o czym świadczą chociażby zeznania świadków W. S. (1) oraz R. Ł..

10. rażąco niewspółmierność kary w zakresie orzeczenia kary za czyn opisany w punkcie V sentencji wyroku i tym samym naruszenie zasad oraz dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k., a w szczególności nieuwzględnienie wszelkich okoliczności przemawiających za orzeczeniem niższej kary pozbawienia wolności, w tym właściwości i

warunków osobistych oskarżonego oraz jego zachowania się po popełnieniu przestępstwa, faktu dolegliwości kary dla oskarżonego, zasad prewencji ogólnej i szczególnej;

w n o s z ą c o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I, II, III, IV, VI części dyspozytywnej wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów;

- co do pkt V wymierzenie oskarżonemu łagodnej kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia;

ewentualnie:

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelacja obrońcy oskarżonego tylko częściowo zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżący wywiódł zarzut obrazy art. 7 k.p.k. z braku skonfrontowania oskarżonego J. W. ze świadkiem W. S. (1) oraz z oskarżonym R. B. (2) (**zarzut z pkt 1 apelacji**). Podnosił, że między wyjaśnieniami J. W. i zeznaniami świadka W. S. (1), przez którego miał poznać oskarżonego R. B. (1) zachodzi sprzeczność, co wymagało przeprowadzenia konfrontacji, gdyż jest to znaczące dla roli oskarżonego J. W. i skazania go za czyn z art. 258 § 1 k.k. W świetle ujawnionych w sprawie faktów i okoliczności, zarzut ten jest zupełnie nieuprawniony. Świadek W. S. (1) był przesłuchiwany w niniejszej sprawie na okoliczność zapoznania R. B. (1) z J. W. i D. C. (1). Zaprzeczył on wówczas poznawał między sobą wskazanych oskarżonych. Sąd uznał jego zeznania za niewiarygodne. Słusznie zauważył obrońca w treści uzasadnienia zarzutu (k. 6890, t. XXXVII), że konfrontacja jest czynnością fakultatywną, uzależnioną wyłącznie od oceny organu procesowego, który nie ma obowiązku jej przeprowadzenia w każdym wypadku sprzeczności w oświadczeniach dowodowych, nawet jeśli zainteresowane strony tego się domagają. Decyzja w przedmiocie przeprowadzenia konfrontacji pozostawiona jest ocenie organu procesowego, co do celowości tej czynności w konkretnej sprawie. Podzielić należy również pogląd wskazany w uzasadnieniu apelacji, że „za pomocą metody konfrontacyjnej wyjaśnia się tylko te sprzeczności, które dotyczą faktów mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, np. sprzeczności dotyczące znamion przestępstwa, dowodów winy” (k. 6890). W niniejszej sprawie sprzeczność co do osoby przez którą doszło do zapoznania między oskarżonymi, kwestii istotnej nie dotyczy, odnosi się bowiem do okoliczności o drugorzędnym znaczeniu, gdyż sama znajomość między oskarżonymi jednoznacznie wynika z wyjaśnień oskarżonego R. B. (1), ale również wyjaśnień oskarżonego J. W., który kwestionując całkowicie znajomość z R. B. (1) na etapie przygotowawczym postępowania (podczas konfrontacji w dniu 15.10.2013 r. stwierdził, że nie zna R. B. (1)), przyznał dopiero przed Sądem, że zna tego oskarżonego, utrzymywał z nim kontakt telefoniczny i spotykał się z nim (k. 5755-5755v, t. XXXI). W takich okolicznościach przeprowadzenie konfrontacji ponownie było niecelowe.

Pozbawiony racji jest zarzut obrazy przepisu art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. (**zarzut z pkt 2 apelacji**), polegający zdaniem skarżącego na niewskazaniu jakich faktów Sąd nie uznał za udowodnione oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, w tym pominięcie dowodu z zeznań świadka W. S. (2).

Z treści art. 7 k.p.k. wynika zasada swobodnej oceny dowodów, której naruszenie łącznie jeszcze z innymi przepisami postępowania wskazanymi w apelacji, prowadzić miało do błędnych ustaleń faktycznych. Zasada swobodnej oceny dowodów, jaka przyjęta została przez polski model postępowania karnego nie oznacza jednak, iż ocena ta ma charakter dowolny, albowiem sąd meriti powinien wyjaśnić, w jaki sposób dowody ocenił i dlaczego wyciągnął z nich takie, a nie inne wnioski dotyczące konkretnych ustaleń faktycznych. Sąd przy ustaleniach faktycznych związany jest: a) całokształtem przeprowadzonego postępowania dowodowego; b) zasadami prawidłowego (logicznego) rozumowania; c) wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji (por.: T. Grzegorzczak, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003r., s.90 – 94; S. Waltoś, Proces karny – zarys systemu, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003r., s. 255 - 259). Warto także nadmienić, iż

jak wynika z ugruntowanego w tym zakresie orzecznictwa, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodność innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wówczas, gdy spełnione są kumulatywnie następujące przesłanki:

Odnosnie do zarzutu obrazy przepisu art. 4 k.p.k. zważyć należy, że ze względu na gwarancyjny charakter zasady obiektywizmu wyrażonej w cytowanym przepisie, dla wykazania jej obrazy, konieczne jest wskazanie naruszenia konkretnej normy procesowej, czego w żadnej apelacji nie uczyniono. Przepis art. 4 k.p.k. wyraża wszak jedynie ogólną zasadę postępowania, nie nakazując, ani nie zakazując sądowi konkretnego sposobu procedowania, co w konsekwencji sprawia, że naruszenie art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy zarzutu apelacyjnego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy nie naruszył również art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Regulacji tej nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów w całości ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd. Apelujący nie może czynić skutecznego zarzutu obrazy powyższych przepisów, w sytuacji gdy Sąd Okręgowy uczynił podstawą swoich ustaleń jedynie część wyjaśnień oskarżonych tj. te ich twierdzenia, które nie pozostają w sprzeczności z innymi dowodami, którym dał wiarę. Sąd Okręgowy nie przedstawił oceny wyjaśnień J. W., co do czynów z pkt I-IV części wstępnej wyroku aczkolwiek oskarżony do przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wyjaśniając odnosił w marginalnym zakresie. Wobec czego wyodrębnienie przez Sąd Okręgowy oceny jego wyjaśnień w uzasadnieniu, jak uczynił to wobec pozostałych współoskarżonych, nie jawiło się jako konieczne (**zarzut z pkt 3 apelacji**), gdyż sąd odniósł się do nich oceniając poszczególne czyny. Natomiast wyjaśnienia J. W. co do czynów z pkt V-VI Sąd I instancji poddał szczegółowej ocenie na str. 97-100 uzasadnienia wyroku. Do kwestii oceny dowodowej zeznań świadka W. S. (1) odniósł się na str. 89 uzasadnienia wyroku (zarzut z pkt 2 apelacji), natomiast wyjaśnieniom R. B. (1) poświęcił najwięcej uwagi, odpowiednio odnosząc je do czynów przypisanych również J. W.. W realiach niniejszej sprawy, charakteryzującej się dużym stopniem trudności i znaczną obszernością materiału dowodowego, niedopuszczalnym było przedstawienie w uzasadnieniu wyroku wszystkich dowodów, w tym w szczególności zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych, po całości ustaleń faktycznych dotyczących grupy łącznie 43 zarzutów. W uzasadnieniu wyroku sąd posegregował dowody z zeznań świadków, z dokumentów, kontroli operacyjnej, zabieg ten uznać należy za skuteczny, ponieważ dotyczył on dowodów bezpośrednio obciążających oskarżonych - takich jak, wyjaśnienia R. B. (1). Uzasadnienie wyroku, wbrew zarzutom apelacji, zawiera analizę faktów w sprawie istotnych, Sąd Okręgowy poddał analizie logicznej zebrane dowody, w sposób przekonywający oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i życiowego doświadczenia, przedstawiając, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje własne przekonanie odnośnie do wiarygodności tych dowodów, które Sąd włączył do faktycznej podstawy wyroku i dlatego nie dał wiary pozostałym dowodom. Wnioski ocenne Sądu wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) i bezstronności (art. 4 k.p.k.); a tym samym nie wykraczają one poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 k.p.k. Sąd I instancji wykorzystał w toku rozprawy głównej wszelkie istniejące możliwości dowodowe weryfikacji tezy aktu oskarżenia i twierdzeń obrony, w granicach niezbędnych dla ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii sprawstwa, winy, kwalifikacji prawnej przypisanych czynów, a w końcowym rezultacie dla rozstrzygnięcia o prawnej odpowiedzialności oskarżonego J. W.. W tym zakresie uwaga obrońcy jakoby nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia stanowiło naruszenie prawa do obrony oskarżonego J. W. okazała się niesłuszna. Nawet poważne wady pisemnego uzasadnienia wyroku nie mogą być utożsamiane z samym wyrokiem i same w sobie nie oznaczają, że wadliwe jest również objęte nim rozstrzygnięcie (zob. wyr. SN z 7.4.2004 r., V KK 239/03, OSNWSK 2003, Nr 1, poz. 1797). Należy bowiem wskazać, że uchybienie art. 424 k.p.k. nie stanowi naruszenia prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia, bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku i zamknięciu przewodu sądowego. To powoduje, że stwierdzenie uchybień uzasadnienia nie może być związane z prawem do obrony, które jest realizowane w toku całego postępowania, w tym również podczas otwartego przewodu sądowego. Na etapie sporządzania uzasadnienia, które sprowadza się do sprawozdawczego przedstawienia argumentacji sądu, co do wydanego orzeczenia, nie sposób dopatrzeć się naruszenia prawa do obrony. Sąd Apelacyjny pragnie wskazać, że pogląd przywołany przez obrońcę w treści uzasadnienia apelacji (k. 6892, t. XXXVII), odnośnie możliwości uchylecia wyroku w przypadku naruszenia art. 424 k.p.k. zdezaktualizował się w aktualnym stanie prawnym wobec wąsko zakreślonej możliwości wydania orzeczenia kasatoryjnego przez sąd odwoławczy (art. 437 § 2 k.p.k.), przesunięcia

akcentów w toku postępowania odwoławczego z realizacji funkcji kontrolnych w stronę szeroko zakreślonego rozpoznania sprawy. Racje te znajdują uwzględnienie w ramach rozwiązania przewidzianego w art. 449a § 1 k.p.k., pozwalającego sądowi odwoławczemu zwrócić akta sprawy sądowi I instancji w celu uzupełnienia uzasadnienia, jeżeli jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania w sprawie, przez co należy niewątpliwie rozumieć także prawidłowe przeprowadzenie kontroli odwoławczej. Z taką sytuacją w niniejszym postępowaniu nie mamy do czynienia.

Sąd nie uwzględnił również **zarzutu z pkt 4 apelacji**, w którym obrońca podniósł naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. przejawiające się w niedostatecznym wyjaśnieniu kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu czynów. Pisemne motywy rozstrzygnięcia w zakresie czynów przypisanych J. W. w pkt V-VI części rozstrzygającej zostały przedstawione na str. 97-100 uzasadnienia wyroku, natomiast uzasadnienie kwalifikacji prawnej czynów z pkt I-IV wyroku zawarto na str. 100-103, 105 uzasadnienia wyroku. Sąd dokonał analizy i oceny zachowania oskarżonego w świetle znamion przestępstw. Natomiast okoliczności uwzględniane przy wymiarze kary Sąd Okręgowy przedstawił na str. 106-111 uzasadnienia. W ocenie Sądu Apelacyjnego w pełni odniósł się do dyrektyw z art. 53 k.k., właściwie wartościował okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego. W tym zakresie wskazywanie w zarzucie jakoby ta treść uzasadnienia nie była przekonująca nie mogła wywrzeć zamierzonego skutku.

Przechodząc do zarzutów odnoszących się do poszczególnych czynów przypisanych oskarżonemu, należy wskazać, że zarzut obrazy prawa materialnego art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 9 § 1 k.k. okazał się częściowo zasadny. Sąd Okręgowy słusznie ustalił, że oskarżony J. W. dopuścił się czynu z art. 157 § 1 k.k. w zamiarze ewentualnym. Okoliczności tej nie podważa obrońca, kwestionując jednoczesne zakwalifikowanie zachowanie oskarżonego z art. 160 § 1 k.k. (**zarzut z pkt 5 i 6 apelacji**). Kwalifikacja ta wymagała korekty na korzyść oskarżonego J. W.. Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że oddał on strzał z broni palnej w kierunku R. L., trafiając w prawą nogę, czym spowodował obrażenia, które naruszyły czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni. Odnosząc się jednak do zakwalifikowania go z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 160 § 1 k.k. należy podnieść, że art. 160 § 1 kk przewiduje odpowiedzialność karną za narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a więc za takie działanie lub zaniechanie, które wywołuje realny stan takiego zagrożenia. Występek ten ma umyślny charakter, co oznacza, że sprawca odpowiada, gdy ma zamiar wywołania stanu zagrożenia albo przewidując możliwość jego wywołania, godzi się na to. Jak słusznie podnosi obrońca w uzasadnieniu apelacji (k. 6893, t. XXXVII), jest to przestępstwo skutkowe, to jest dokonane z chwilą wywołania stanu bezpośredniego niebezpieczeństwa dla człowieka utraty życia lub spowodowania ciężkiego uszczerbku na jego zdrowiu. Osobną kwestią jest to, gdy w wyniku tego dochodzi do skutków dalej idących, a zatem w niniejszej sprawie naruszenia czynności narządu ciała trwającego dłużej niż 7 dni, które to dalej idące następstwa, jak słusznie ustalił Sąd Okręgowy nieobjęte były akceptacją J. W.. W tym wypadku zdaniem Sądu Apelacyjnego nie ma mowy o kumulatywnej kwalifikacji zachowania sprawcy z art. 160 § 1 kk, gdyż narażenie człowieka na niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu mieści się w kryteriach karalności właściwych dla czynu z art. 157 § 1 kk (wyrok SN z 20 stycznia 1994 r., WK 213/93, OSNKW nr 5-6/1994 poz. 32). Oskarżony J. W. oddał jeden strzał z broni palnej w zamkniętym samochodzie, przy czym – choć tego nie chciał ale się z tym godził – spowodował u pokrzywdzonej R. L. rozstrój zdrowia na czas powyżej 7 dni. Nie kwestionując tego, że pokrzywdzona była związana emocjonalnie z oskarżonym, a ten nieumyślnie naraził ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo uszczerbku na zdrowiu i skutek również obejmował nieumyślnością, to możliwa byłaby kumulatywna kwalifikacja takiego zachowania z art. 160 § 3 kk i art. 157 § 1 kk. Jednakże, na co słusznie zwrócił uwagę obrońca, w materiale dowodowym nie ma wniosku pokrzywdzonej o ściganie sprawcy (art. 160 § 5 kk). W takiej sytuacji nieprawidłowe było jednak przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji prawnej tego czynu z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., gdyż przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. zawiera kryminalną zawartość odrębnego przestępstwa z narażenia, określonego w art. 160 § 1 k.k. Stanowisko takie prezentowano już w doktrynie (np. M. Dąbrowska – Kardas w: Kodeks karny. Komentarz. Część szczególna. Tom III, pod red. A. Zolla, Zakamycze 2006, teza 77 do art. 280) i orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1973 r., sygn. IV KR 256/73, LEX nr 21578). Dlatego też wyeliminowano z podstawy skazania za czyn z pkt VI przypisanego J. W. art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a z podstawy wymiaru kary art. 11 § 3 k.k.

Bezzasadny okazał się **zarzut z pkt 7 apelacji**, obrazy prawa materialnego art. 258 § 1 k.k. w zakresie braku ustalenia koniecznych przesłanek do przypisania tego czynu. Odnosząc się w tym miejscu szerzej do zarzutu przypisania wszystkim oskarżonym udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw Sąd Apelacyjny pragnie wskazać, że w uzasadnieniu podniesionych zarzutów skarżący obrońcy obszernie odwoływali się do poglądów doktryny i licznych judykatów na temat przestępstwa typizowanego w art. 258 § 1 k.k. Poglądy te i orzeczenia są Sądowi Apelacyjnemu znane i z pewnością znane były Sądowi orzekającemu. Skarżący nie wykazali jednak, aby Sąd Okręgowy postąpił wbrew tym utartym i utrwalonym stanowiskom. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że istniała grupa mająca na celu popełnienie przestępstw. Prawidłowo określił jej skład personalny, który był powiązany z koniecznymi dla popełnienia tego czynu cechami organizacyjnymi. Wskazał również na dowody potwierdzające świadome i objęte wolą zorganizowanie takiej grupy. Nie nasuwa żadnych zastrzeżeń przyjęty czas działania owej grupy. Te wszystkie kwestie były przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego na stronach 100-102 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Wbrew zarzutom apelacyjnym, Sąd wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku elementy, które zgodnie z poglądami doktryny i judykatury charakteryzują grupę przestępczą. Wymieniając owe elementy (cechy) na str. 100 uzasadnienia Sąd przyjął, że jednym z nich (statuującym istnienie grupy) jest okoliczność, iż w grupie przestępczej występuje element kierownictwa i dyscypliny. Ponadto odwołał się również do elementu funkcjonalnego i dynamicznego, tym samym dostrzegł wszystkie niezbędne do przypisania statusu grupy przestępczej.

Uzupełniając w tym zakresie uzasadnienie Sądu Okręgowego należy wskazać, że w doktrynie zorganizowaną grupę przestępczą określa się jako ugrupowanie co najmniej trzech osób, mające na celu popełnienie przestępstw, które nie musi posiadać trwałej, rozwiniętej struktury oraz długofalowego programu działania jak związek przestępczy, jednakże charakteryzuje się elementami zorganizowania, w tym określonym podziałem ról (zob. Z. Cwiągalski [w:], A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Cwiągalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzyńkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll. Kodeks karny. Część szczególna. Tom II, Komentarz do art. 117-277 k.k., Kraków 2006). „Zorganizowanie” wiąże się z istnieniem między osobami należącymi do grupy przestępczej podstawowej wewnętrznej struktury organizacyjnej (choćby z niskim stopniem zorganizowania), jakiejś trwałości, jakichś więzów organizacyjnych w ramach wspólnego porozumienia. „Zorganizowanie” charakteryzuje się nadto planowaniem przestępstwa, akceptacją celów, trwałością zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzeniem narzędzi do popełniania przestępstwa, podziałem ról, skoordynowanym sposobem działania, powiązaniem socjologiczno-psychologicznymi między członkami owej grupy (por. E. Pływaczewski [w:] A. Wąsek [red.], Komentarz, KK – Część szczególna, t. II, Warszawa 2004). Wskazać przy tym należy, że choć zorganizowana grupa przestępcza to coś więcej niż współsprawstwo czy luźny zespół osób zamierzający popełnić przestępstwo, to jednak nie jest jednocześnie wymagana jakaś specjalna wewnętrzna struktura organizacyjna owej grupy, ani niezmienny skład, ani określony stopień zorganizowania, jak szczegółowe określenie zasad przynależności, staż członkowski, sankcje ze wystąpieniem przeciw dyscyplinie itd. (por. wyrok SN z dnia 16 stycznia 2008 r., sygn. IV KK – 389/07 – LEX nr 346607 oraz postanowienie SN z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. IV KK – 300/06 – OSNwSK 2006, nr 1, poz. 2551; a także wyrok S.A. w Krakowie z dnia 19 grudnia 2003 r., II Aka 257/03 – Krakowskie Zeszyty Sądowe 2004 r., z. 4, poz. 41 oraz wyrok S.A. w Łodzi z dnia 20 października 2006 r., sygn. II Aka 174/06 – Prokuratura i Prawo – wkładka 2007 r., nr 7-8, poz. 38).

Skarżący obrońca wywodził zarzut naruszenia art. 258 k.k. w tym, że Sąd Okręgowy nie wskazał na występowanie w grupie ośrodka kierowniczego. Lektura akt sprawy, w tym wyjaśnień oskarżonego R. B. (1) pozwala stwierdzić, że mężczyźni wchodzący w skład grupy znali się i łączyły ich nie tylko kontakty towarzyskie czy też koleżeńskie. Oskarżeni wchodzący w skład grupy to osoby w wieku 29-39 lat, połączeni więzami koleżeńskimi. Udział w obrocie środkami odurzającymi na taką skalę jak miało to miejsce w niniejszej sprawie (przy udziale kilkunastu osób) był możliwy jedynie dzięki działaniu grupowemu, które musiało być dokładnie zaplanowane, zorganizowane i realizowane w sposób skoordynowany, zgodny ze ściśle ustalonym podziałem zadań (róli). Są to elementy (wbrew twierdzeniom obrońcy J. W.), które wyraźnie charakteryzują działalność w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Grupa ta wypracowała system produkcji metamfetaminy, rozpoznania terenu, obszarów wprowadzania środków odurzających przez poszczególnych jej członków. Rozkład tych zadań był zasadniczo stały, ponieważ uczestnictwo w obrocie, grupa odbiorców środków odurzających, jako zdarzenia powtarzalne o ustalonym w grupie schemacie podlegały z góry

wykazywanemu układowi. Grupa posiadała narzędzia do popełnienia przestępstw w postaci przyrządowo służących do niedozwolonego wytwarzania substancji psychotropowych, ale również marihuany, a także samochodów i telefonów komórkowych, jakie były używane w celu dojechania na miejsce produkcji, dojazdu do odbiorców i kontaktowania się z nimi. Dysponowała zapleczem personalnym, na tyle obszernym, że była w stanie zorganizować produkcję na skalę nie mniejszą niż kilkanaście kilogramów marihuany oraz kilkadziesiąt metamfetaminy. Omawiana grupa posiadała zorganizowaną strukturę (jej trzon stanowili T. N. (1) oraz M. B. (1)), ze stałym gronem uczestników koordynujących wzajemnie swoją działalność według określonych reguł, wymaganych przy tak szerokiej skali produkcji metamfetaminy i marihuany odbywała się w skoordynowany sposób. I tak: T. N. (1), M. B. (1), D. C. (1) wprowadzali do obrotu znaczne ilości środków odurzających, J. W. i J. G. (1) uczestniczyli w tym obrocie, a R. B. (1) wytworzył znaczną ilość środków odurzających. Wprowadzanie do obrotu znacznych ilości środków odurzających wymagało odpowiedniego poziomu zorganizowania, ale też szybkiej mobilizacji i solidarności oraz jasnego instruktażu.

W niniejszej sprawie spełniony został również ostatni z wymogów przypisania działania w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw – mianowicie świadomość istnienia grupy. Oskarżeni mieli świadomość tego, że należą do grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw. Utrwalone w trakcie kontroli operacyjnej rozmowy telefoniczne oskarżonych dowodzą, że:

1) rozmowy miały charakter konspiracyjny, a rozmówcy nie wymieniali żadnych szczegółów, które mogły ujawnić ich tożsamość (brak imion i nazwisk);

2) podczas rozmów telefonicznych ustalano jedynie miejsce spotkania i wskazywano kogo jeszcze należy o spotkaniu grupy poinformować.

Należy wskazać, iż charakterystyczną cechą tej grupy było stworzenie sloganu języka na jej potrzeby, był on hermetyczny i specyficzny, pełen zwrotów i wyrażeń, które nie wskazywały bezpośrednio na narkotyki ale pojawiały się tylko i wyłącznie przy okazji działań podejmowanych w związku z narkotykami. Grupa w niniejszej sprawie posługiwała się interwałami czasowymi odnosząc ilość narkotyków do określeń odpowiadających minutom.

Odnosząc się do kwestii braku wyodrębnienia w grupie ośrodka kierowniczego, na co kilkakrotnie zwrócił uwagę skarżący obrońca należy podnieść, że „nie musi to być struktura jakaś szczególna, wystarczy luźny związek pomiędzy osobami działającymi w ramach grupy, gdzie istnieje część osób, które podejmują decyzje i z nich się rozliczają” (wyrok SA we Wrocławiu z 5.02.2015 r. Lex nr 1659163). W innym judykacie mowa jest o tym, że „brak kierownictwa grupy, czy też brak mechanizmów wymuszających posłuszeństwo jej członków, nie wyklucza możliwości uznania grupy za zorganizowaną, bowiem zorganizowanie to nie tylko struktura << pionowa >> z przywódcą kierującym działaniem, ale też << pozioma >> ze stałym z reguły gronem uczestników koordynujących działania grupy według ustalonych reguł. Istotne, jest, że grupa nie nawiązuje kontaktów dla dokonania pojedynczych przestępstw, lecz z góry zakłada ich popełnianie” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 7.03.2013 r., II A Ka 25/12, KZS 2013/7-8/71; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 13.02.2014 r., II A Ka 5/14, KZS 2014/7-8/103). Wystarczy pozostawać w strukturze grupy, nawet nie pełniąc funkcji i nie wykonując żadnych zadań, a tylko jakieś czynności pomocnicze (por. m.in. wyr. SA w Krakowie z 26.11.2008 r., II A Ka 168/08, KZS 2008, Nr 12, poz. 35). Przez wymagane ustawą „zorganizowanie” grupy rozumie się, że grupa taka funkcjonuje zgodnie z pewnymi ustalonymi regułami i posiada wewnętrzną strukturę, zatem poszczególni jej członkowie pełnią określone funkcje bądź role. Świadczy to o wewnętrznym uporządkowaniu grupy, stałości reguł jej funkcjonowania, a więc form zorganizowania, w przeciwieństwie do grupy osób choćby stale popełniających wspólnie podobne przestępstwa, ale wymieniających się rolami w zależności od zaistniałych zmiennych sytuacji. Podobnie brak mechanizmów wymuszających posłuszeństwo członków grupy, na które powołał się skarżący obrońca, a nawet brak kierownictwa grupy, nie wyklucza możliwości uznania grupy przestępczej za zorganizowaną, ponieważ może ona funkcjonować na zasadzie dobrowolnego udziału w niej członków. Istnienia zorganizowanej grupy przestępczej nie warunkuje stosowanie wobec jej członków środków przymusu dla uzyskania ich posłuszeństwa i zapobieżenia opuszczeniu jej szeregów, a podobnie systemu nagród zapewniających lojalność członków takiej grupy. Są to elementy, które wbrew twierdzeniom obrońcy J. W. wyraźnie odróżniają działalność

w ramach zorganizowanej grupy przestępczej od przestępstwa popełnionego w ramach zwykłego współsprawstwa w rozumieniu art. 18 § 1 k.k. Z powyższego wynika, że nie każde przestępne współdziałanie świadczy o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej. Niezbędne do tego jest ustalenie określonego stopnia powiązań organizacyjnych pomiędzy jej członkami, przy czym powiązanie to musi być wyższe, aniżeli jest to wymagane przy wykonaniu czynu zabronionego w ramach współsprawstwa (art. 18 § 1 k.k.). Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z grupą mającą na celu popełnianie przestępstw, a nie tylko z formą sprawczego współdziałania, przesądza o tym poziom zorganizowania, ścisłe relacje między członkami i zasady w niej obowiązujące, w tym m.in. co do terytorium na którym dany członek rozprowadzał środki odurzające.

Oskarżony J. W. pozostawał w strukturze grupy, jego rola sprowadzała się do nabywania od członków grupy ziela konopi do dalszej odsprzedaży w znacznych ilościach. Wynika to z wyjaśnień R. B. (1). Potwierdzają je również wyjaśnienia D. C. (1) złożone podczas konfrontacji z R. B. (1) (k. 2200v, t. XI), podczas których przyznał, że spotykał się z J. W. w ustronnym miejscu na stacji (...) i wówczas był on w towarzystwie (...). Gdy zważyć na ilość osób uczestniczących w obrocie środkami odurzającymi, miejsca spotkań oskarżonych i slogan używany w kontakcie telefonicznym, to akceptacja celów i gotowość do zaspakajania potrzeb grupy przez J. W., jest tego dobitnym potwierdzeniem. Powyższe nie pozwala przyjąć, jak sugeruje obrońca, że J. W. nie miał wiedzy czy też świadomości podejmowanych działań w ramach grupy, skoro, po pierwsze, stawiał się na spotkania umówione wcześniej telefonicznie, po drugie, był wyposażony w niezbędne narzędzia, po trzecie wiedział na jaką skalę prowadzony jest obrót. Strona podmiotowa tego formalnego przestępstwa obejmuje obie odmiany umyślności, zatem wystarczające jest, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele przestępcze i godzi się, by je realizowano. Oskarżonych łączyła pełna gotowość do popełniania przestępstw w ramach grupy i na jej rzecz. Prowadzenie obrotu metamfetaminy, jak również marihuany było ich źródłem dochodu.

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty obrazy art. 7 k.p.k., wysuwane na płaszczyźnie odmienniej oceny dowodów wobec D. Z. i J. W. (**zarzuty z pkt 8 i 9 apelacji**). Rzeczywiście pierwszemu z oskarżonych nie przypisano udziału w grupie, jednakże wynika to wyłącznie z braku dowodów, które sprawstwo w tym zakresie mogłoby potwierdzać, dowody takie natomiast w przypadku J. W. istniały. Częstotliwość i charakter kontaktów oskarżonego J. W., ale również ilość środków, którymi obracał on w ramach grupy, zakres jego kontaktów znacząco różnicował jego pozycję w przestępczym procederze od oskarżonego D. Z., a to powoduje, że odmienna ocena dowodów znajduje pełne uzasadnienie i odpowiada art. 7 k.p.k.

Zarzut apelacyjny obrazy art. 7 k.p.k. pod kątem dowolnej oceny dowodu w postaci wyjaśnień R. B. (1) nie został uwzględniony. Obrońca podnosił, że oskarżony ten „pomawia pozostałych współoskarżonych w celu uzyskania lepszej pozycji procesowej (...) przy czym nie ma jakichkolwiek innych dowodów potwierdzających winę J. W.” (cyt., zarzut z pkt 9 apelacji). Obrońca oskarżonego zmierzał do podważenia wiarygodności źródła dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego R. B. (1), wskazując, że pomawiał on pozostałych współoskarżonych w celu uzyskania lepszej pozycji procesowej. Trzeba przyznać rację obrońcy, który wskazuje, że skazanie oskarżonego za czyny z pkt I-IV części wstępnej wyroku nastąpiło na podstawie ustaleń poczynionych m.in. w oparciu o wyjaśnienia współoskarżonego R. B. (1), które ewidentnie stanowiły tzw. dowód z pomówienia ale również wyniki kontroli operacyjnej, analizy kryminalnej danych związanych z połączeniami telefonicznymi. Obrońca podniósł, że wyjaśnienia R. B. (1) nie są zbieżne i różnią się między sobą (k. 6897, XXVII), jednakże nie wskazuje o jakie wyjaśnienia chodzi, nie przytacza ich treści, a nie jest rzeczą Sądu Apelacyjnego domyślać się, czy też poszukiwać argumentacji uzasadnienia tego zarzutu. Motywy którymi kierował się R. B. (1) samooskarżając się o popełnieniu aż tak wielu przestępstw i pomawiając o ich dokonanie również inne osoby zostały ustalone w sposób nie nasuwający wątpliwości, nie sposób uznać jak to czyni obrońca, iż miał on interes w obciążaniu innych osób. Oskarżony R. B. (1) musiał zdawać sobie sprawę, że jego ówczesna sytuacja procesowa była o wiele korzystniejsza od tej, w której znalazłby się w sytuacji skazania go za taką znaczną ilość przestępstw, które ujawnił, nawet po zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary. Bezspornie, o czym wspomina obrońca, dowód z pomówienia współoskarżonego winno oceniać się wyjątkowo ostrożnie i wnikliwie. Dowód ten jest dowodem szczególnym, którego przeprowadzenie wymaga ponad przeciętnej skrupulatności w jego przeprowadzaniu i ocenie, tak aby ocena tego pomówienia jako podstawy faktycznej co do winy pomówionego, nie nasuwała żadnych

zastrzeżeń (zob. wyrok SN z 24 stycznia 1986 r., IV KR 355/85). Wbrew temu co podnosi jednak obrońca nie jest tak, by konsekwencją korzystania z takiego dowodu była bezwzględna konieczność potwierdzenia tak ustalonej okoliczności innymi dowodami. Choć z orzecznictwa zarówno Sądu Najwyższego jak i sądów apelacyjnych wynika, że pożądane jest, by dowód taki wspierał innymi dowodami, które razem z pomówieniami dałyby sądowi podstawę do pełnego przekonania o winie osoby oskarżonej (tak np. SN w wyroku z 28 listopada 1978 r., VI KRN 246/78 (7), Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 14 czerwca 2013 r. II AKa 160/1) to jednak nie można tracić z pola widzenia tego, że dowód z pomówienia pozostaje dowodem podlegającym na równi z innymi dowodami swobodnej ocenie na zasadzie art. 7 k.p.k. (por. wyrok SN z 12 stycznia 2006 r., II KK 29/o). Odmienne zapatrywanie – tj. uznanie, że brak obiektywnej możliwości weryfikacji dowodu z pomówień za pomocą innego dowodu uniemożliwiałoby automatycznie poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o tenże dowód, prowadziłoby do istotnych ograniczeń dowodowych. Wszak procedura karna nie wyklucza możliwości dokonania ustaleń faktycznych jedynie w oparciu o jeden dowód. W wyroku z dnia 15 lutego 1985 r. Sąd Najwyższy w sprawie IV KR 25/85 uznał, że nawet pomówienie współoskarżonego następnie odwołane może być dowodem winy, jeżeli spełnia odpowiednie warunki (por. wyrok SN z 15 lutego 1985 r., IV KR 25/85).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy trzeba wskazać, że oskarżony R. B. (1) szczegółowo przedstawił skład grupy, zakres czynności w ramach jej funkcjonowania podejmowanych, rodzaje środków odurzających, które wprowadzała w obrót, zakres terytorialny jej działania. Znamienne jest to, że oskarżony J. W. przyznał w swoich ostatnich wyjaśnieniach, że zna R. B. (1), a także to, że się z nim kontaktował. Jednakże w prezentowanej przez niego wersji wskazał, że wyłącznie w celu zakupu od niego tytoniu. Z drugiej strony nie uszło uwadze tutejszego Sądu, że J. W. potwierdził również, że spotykał się z R. B. (1), prezentując jednak niewiarygodny cel spotkania. Powyższe pozwala wskazać na powiązania J. W. z R. B. (1) w celach narkotykowych, co znajduje potwierdzenie w wynikach kontroli operacyjnej. Analiza tych materiałów pozwoliła ustalić, że w ramach kontroli o krypt (...) między oskarżonymi R. B. (1) a J. W. dochodziło do rozmów w przedmiocie dużego zapotrzebowania oskarżonego J. W. na środki odurzające (k. 2957, t. XVI), były one inicjowane zarówno przez jednego, jak i drugiego z oskarżonych z dużą częstotliwością. Zarejestrowano również rozmowy J. W. z innymi osobami, w których umawia się z nimi w celu dokonania rozliczeń za transakcje narkotykowe (k. 2977, t. XVI), przekazania partii narkotyków w ilościach hurtowych (k. 2978, t. XVI), spotkania u oskarżonego M. B. (1) (k. 2978, t. XVI). Powyższe dostatecznie obrazuje funkcjonowanie w grupie oskarżonego J. W., ale również jego ugruntowaną w niej pozycję. Trafnie w przekonaniu Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji uznał, że wyjaśnienia oskarżonego R. B. (1) zasługują na nadanie waloru prawdziwości. Oskarżeni nie byli skonfliktowani, brak zatem podstaw by uznać, że R. B. (1) fałszywie pomógł J. W.. Słusznie zatem Sąd I instancji ocenił wyjaśnienia oskarżonego R. B. (1) jako szczerze, pełne i tym samym przekonujące, z uwagi na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W żadnej mierze nie podziela Sąd Apelacyjny uzasadnienia zarzutu, które oparto na tym, że wina oskarżonego J. W. nie wynika z zeznań świadków W. S. (1), z przyczyn podanych wcześniej oraz R. Ł.. Odnosząc się do drugiego ze świadków należy wskazać, że potwierdził on, iż J. W. udzielił mu środka odurzającego w postaci haszyszu tj. żywicy konopi w ilości 0,5 grama (k. 516-521 t. IV, 6123v-6124 t. XXXIII), a to wbrew twierdzeniom obrońcy służyło ustaleniu winy oskarżonego.

Przechodząc do problematyki wymiaru kary orzeczonej wobec J. W. (**zarzut z pkt 10 apelacji**) należy stwierdzić, iż obrońca kwestionował wymiar kary jedynie za czyn opisany z pkt V części wstępnej wyroku, tj. z art. 263 § 2 k.k. w wymiarze roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do uznania, że kara ta jest karą rażąco surową. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego całokształt okoliczności, potwierdza przekonanie, że kwestionowana kara jednostkowa, ale również kara łączna pozbawienia wolności jest adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekraczając stopnia winy oraz w sposób właściwy uwzględniają ustawowe cele kary. Należy ją w odczuciu społecznym uznać za sprawiedliwą. Dlatego też brak jest podstaw do zmiany w tym zakresie zaskarżonego wyroku. Nie można zaakceptować poglądu obrońcy, jakoby przy skazaniu za czyn z art. 263 § 2 k.k. konieczne było ustalenie jak długo oskarżony broń palną posiadał. Sąd Apelacyjny w tym zakresie, zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą pragnie wskazać, że występki z art. 263 § 2 k.k. może zostać popełniony przez działanie, jak i zaniechanie,

dla oceny prawnej takiego zachowania nie ma znaczenia czas dysponowania bronią, gdyż może to być każde, nawet krótkotrwałe władczenie. (por. wyr. SA w Gdańsku z 23.12.2014 r., II Aka 393/14, Legalis). W żadnej mierze brak dookreślenia okresu temporalnego, w którym oskarżony broń posiadał, czy też posiadanie tylko jednej broni, nie przesądza o konieczności zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, co zdaje się sugerować obrońca. Z tych też względów nie budzi zastrzeżeń orzeczona również kara łączna.

Postawiony przez **prokuratora zarzut obrazy prawa materialnego** w postaci przepisu art. 45 § 1 k.k. przez Sąd I instancji poprzez zaniechanie orzeczenia w stosunku do oskarżonych, w tym również J. W., za przypisane przestępstwo w pkt II części dyspozytywnej wyroku środka w postaci przepadku korzyści uzyskanych z przestępstw w postaci pieniędzy 140.000 zł, podczas gdy orzeczenie wskazanego środka karnego było obligatoryjne, jest słuszny. Odnosząc się do apelacji w tej części, należy na wstępie przypomnieć, że pieniądze jakie oskarżony otrzymał ze sprzedaży narkotyków były w rozumieniu prawa (patrz art. 115 § 9 k.k.) przedmiotem uzyskanym bezpośrednio z przestępstwa. W sytuacji zabezpieczenia tego przedmiotu (konkretnych znaków pieniężnych uzyskanych przez oskarżonego od nabywcy marihuany) podlegałby on obowiązkowemu przepadkowi na podstawie art. 44 § 1 k.k. Gdy przedmiotu nie ma, orzeczenie przepadku jego równowartości może nastąpić na podstawie art. 44 § 4 k.k. – przy czym, jak przepis ten stanowi, orzeczenie jest w tym wypadku fakultatywne.

Z regulacji zawartej w art. 45 §1 k.k. wynika wprost, że dyspozycją tego przepisu objęta jest korzyść majątkowa (lub jej równowartość) uzyskana przez sprawcę chociażby pośrednio z przestępstwa, która nie podlega przepadkowi przedmiotów na podstawie art. 44 § 1 k.k. Pieniądze pochodzące bezpośrednio z przestępstwa, choć niewątpliwie stanowią korzyść majątkową, nie uzyskują statusu korzyści majątkowej o której mowa w art. 45 § 1 k.k., gdyż podlegają przepadkowi na podstawie art. 44 § 1 k.k. jako jego „owoce”. Jeżeli zatem określony przedmiot należy do kategorii „owoców” przestępstwa, a w niniejszej sprawie są nimi niewątpliwie pieniądze uzyskane przez każdego z oskarżonych ze sprzedaży narkotyków, to podstawą do orzeczenia przepadku tych pieniędzy (gdyby zdołano je zabezpieczyć) był art. 44 § 1 k.k., a ich równowartości 44 § 4 k.k. Przepis art. 45 § 1 k.k. obejmuje inny substrat korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa. Na podstawie tego przepisu można orzec przepadek korzyści w postaci przedmiotu, w rozumieniu art. 115 § 9 k.k., ale tylko takiego, który nie pochodzi z przestępstwa bezpośrednio (ten bowiem podlega przepadkowi na podstawie art. 44 §1 k.k., a jego równowartość na podstawie art. 44 § 4 k.k.) albo korzyści majątkowej, pochodzącej z przestępstwa bezpośrednio, jak i pośrednio, nie będącej przedmiotem. Dowody zgromadzone w aktach sprawy nie pozwalają bowiem wykluczyć, że oskarżeni są w posiadaniu korzyści odniesionych (pośrednio) z przestępstwa. Zgodnie z treścią tego przepisu, jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przepadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6 k.k., sąd orzeka przepadek takiej korzyści albo jej równowartości. Analiza treści tego przepisu wskazuje wyraźnie, iż w sytuacji zaistniałych w nim warunków orzeczenie przepadku korzyści majątkowej lub jej równowartości jest obligatoryjne. Za przyjęciem powyższego stanowiska przemawiają bowiem następujące argumenty:

- po pierwsze, już sama wykładnia gramatyczna przepisu przemawia za oderwaniem możliwości orzeczenia przepadku korzyści majątkowej lub jej równowartości od ustalenia, czy w chwili orzekania sprawca dysponuje konkretnymi wartościami mogącymi stanowić przedmiot przepadku tej korzyści,

- po drugie, prezentowane przez niniejszy skład orzekający w sprawie stanowisko znajduje także potwierdzenie w wykładni funkcjonalnej i celowościowej przepisu,

- po trzecie, ustawodawca wyraźnie przewiduje sytuację kiedy korzyści majątkowej nie orzeka się i nie chodzi tu o nieistniejący w chwili orzekania substrat korzyści majątkowej lecz o przypadek, gdy korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi (art. 45 § 1 k.k.),

- wreszcie po czwarte takie stanowisko znajduje uzasadnienie zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów apelacyjnych (wyr. SN z 31.10.2017 r., V KK 189/17, LEX nr 2390767; wyrok SN z 12.04.2017 r., V KK 387/16, LEX nr 2309628; wyrok SA w Warszawie z 9.08.2017 r., Aka 96/17, LEX nr 2361734)

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy we Wrocławiu, skazując J. W. za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przyjął, że działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osiągnął korzyść majątkową, ze sprzedaży łącznie nie mniej niż 10 kg marihuany. Sąd Okręgowy ustalił, że J. W. nabył marihuanę za kwotę 17.000 zł za 1 kg od oskarżonych R. B. (1), D. C. (1) - 6 kg i M. B. (1) - 4 kg (str. 17, 33, 40 uzasadnienia wyroku). Obowiązkiem Sądu Okręgowego było więc orzeczenie wobec tych oskarżonego środka w postaci przepadku równowartości przepadku korzyści majątkowej, jakie z tytułu dalszej odsprzedaży takiej ilości środka odurzającego otrzymał na podstawie art. 45 § 1 k.k., czego jednak Sąd ten nie uczynił. Dlatego też Sąd Apelacyjny w tym zakresie zmienił zaskarżony wyrok, orzekając wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej, przyjmując jako bazową stawkę za 1 kg cenę marihuany za jaką J. W. nabył ją od wskazanych oskarżonych (10 kg x 17.000 zł = 170.000 zł). Sumarycznie dało to kwotę 170.000 zł jednakże uwzględniając kierunek apelacji i zarzut prokuratorski Sąd orzekł ostatecznie przepadek równowartości 140.000 zł.

Sąd Apelacyjny poza powyższą zmianą zaskarżonego wyroku wynikającą z obrazu prawa materialnego tj. art. 45 § 1 k.k., powyższy wyrok utrzymał w mocy.

Z przyczyn wyżej przedstawionych, apelacja obrońcy oskarżonego J. W. nie została uwzględniona. W tej części bowiem ustalenia Sądu I instancji uznać należało za prawidłowe, znajdujące oparcie w zebranych materiale dowodowym, właściwie ocenionym, przy braku naruszenia granic wyznaczonych przepisem art. 7 k.p.k. Stąd też wniosek zawarty w apelacji obrońcy o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów przypisanych w pkt I, II, III, IV i VI części dyspozytywnej wyroku okazał się niezasadny.

Sąd Apelacyjny zaakceptował wymiar kar jednostkowych wobec oskarżonego oraz kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności i grzywny uznając, iż istniejący szereg okoliczności obciążających oskarżonego, wskazanych przez Sąd I instancji nie dają podstaw do ich złagodzenia, nie noszą bowiem cech rażącej niewspółmierności.

Obrońca oskarżonych M. B. (1), D. C. (1) i Tomasza Narewskiego (adv. B. G.) zaskarżył wyrok w całości odnośnie oskarżonych, tj. w pkt XIX-XXII (M. B. (1)), XXXI-XXXVIII (T. N. (1)) i XXXVIII-XLII (D. C. (1)) i LXXIV, zarzucając:

I. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez będące wynikiem nieuwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz niedostrzeżenie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, skutkujące szeregiem nieprawidłowych stwierdzeń oraz oceny dowodów. Szczegółowe rozwinięcie zarzutu w apelacji (k. 6817v,t. XXXVII).
2. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku oskarżonych o przesłuchanie w charakterze świadka G. C. i S. C. uznając, że wniosek ten zmierza do przewlekłości postępowania w sytuacji kiedy faktycznie wniosek ten złożony został jeszcze w postępowaniu przygotowawczym, a później na rozprawie w dniu 13.01.2017 r., a przeprowadzenie tych dowodów osobowych miało na celu weryfikację wyjaśnień R. B. (1).
3. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku oskarżonego M. B. (1) o przesłuchanie w charakterze świadka P. N. uznając, że okoliczność ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w sytuacji kiedy przeprowadzenie tego dowodu zmierzać miało do weryfikacji treści wyjaśnień R. B. (1).
4. art. 174 § 1 k.p.k. poprzez niezastosowanie zawartego w tym przepisie zakazu dowodowego polegającego na dokonaniu ustaleń faktycznych na podstawie notatki urzędowej z dnia 25.05.2013 r. i zeznań funkcjonariusza K. K. (1), a nie wyjaśnień oskarżonego K. F. (1), w zakresie w jakim świadek ten miał uzyskać informacje dotyczące rzekomej przestępczej działalności M. B. (1), pomimo, że świadek ten uzyskał powyższe informacje przed przestawieniem zarzutów K. F. (1), a zatem przed pouczeniem go o prawie do odmowy składania wyjaśnień.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na bezzasadnym przyjęciu, że oskarżeni dopuścili się czynów zarzucanych im w akcie oskarżenia, a tym samym poprzez uznanie przedstawionej przez oskarżonego R. B. (1) podczas gdy brak jest innych dowodów potwierdzających wersję prezentowaną przez niego. Szczegółowe rozwinięcie zarzutu w apelacji (k. 6817v,t. XXXVII)

III. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 258 § 1 k.k., w szczególności poprzez niewłaściwą interpretację należącego do znamion strony przedmiotowej znamienia udziału w zorganizowanej grupie, polegającą w szczególności na niedostrzeżeniu różnicy pomiędzy współsprawczym popełnieniem czynu zabronionego, a jego popełnieniem w ramach grupy charakteryzującej się cechami wskazującymi na niezbędne minimum jej organizacji w rozumieniu art. 258 k.k.

IV. rażąco niewspółmierność (surowość) kary orzeczonej wobec M. B. (3) 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, T. N. (1) 8 lat pozbawienia wolności i 700 stawek dziennych grzywny po 200 zł każda, a D. C. (1) 6 lat pozbawienia wolności 500 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda, podczas gdy w stosunku do oskarżonych w aspekcie realizacji celów zapobiegawczych i wychowawczych kary w pełni wystarczające byłoby orzeczenie kary w znacznie niższym wymiarze;

w n o s z ą c o:

- zmianę zaskarżonego wyroku – i orzekł odmiennie co do istoty sprawy – uniewinnił oskarżonych D. C. (1) i T. N. (1) od popełnienia zarzucanych im czynów, odnośnie oskarżonego M. B. (1) uznał, że swoim zachowaniem wyczerpał znamiona art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzył karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, zaś odnośnie pozostałych czynów uniewinnił;

ewentualnie:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu jako Sądowi I instancji;

ewentualnie:

- zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonym łagodniejszej kary.

Obrońca skarżonego D. C. (1) adw. J. K. zaskarżył wyrok w punktach XXXVIII, XXXIX, XL, XLI, XLII oraz LXXIV części dyspozytywnej, zarzucając obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść (art. 438 pkt 2), a mianowicie art. 7 i 410 w zw. z art. 4 k.p.k., polegająca na dowolnej, fragmentarycznej i skrajnie wręcz subiektywnej ocenie dowodów z wyjaśnień oskarżonego R. B. (1) oraz D. C. (1) a także zeznań świadków M. D., A. P. (1), Z. K., G. P., P. K.. Szczegółowe rozwinięcie zarzutu w apelacji (k. 6765,t. XXXVI).

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. C. (1) od popełnienia wszystkich zarzucanych oskarżonemu czynów

Apelacja obrońcy oskarżonych M. B. (1) i T. N. (1) okazała się częściowo zasadna. Za niezasadne uznano apelacje obrońców dotyczące oskarżonego D. C. (1).

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów natury ogólnej, następnie do zarzutów dotyczących poszczególnych oskarżonych.

Ocena materiału dowodowego została dokonana przez Sąd I instancji z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic swobodnej oceny, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych (**zarzut z pkt 1 apelacji obrońcy adw. B. G.**). Obrońca kwestionował udział w zorganizowanej grupie przestępczej oskarżonych M. B. (1), D. C. (1) i T. N. (1). Nie ulega wątpliwości, że działania podejmowane przez oskarżonych świadczą o świadomości udziału w grupie mającej na celu popełnianie przestępstw narkotykowych, o zgodzie oskarżonych na

wypełnienie przypisanych im ról, uczestnictwie w obrocie znaczną ilością środków odurzających i uczynienia tego w celu uzyskania korzyści majątkowych. Całość planu, w którym oskarżeni uczestniczyli obejmowała udział innych osób, z którymi utrzymywali oni ścisły kontakt. W tym zakresie Sąd Apelacyjny podtrzymuje uwagi przedstawione wyżej w zakresie funkcjonowania grupy, podporządkowania, wzajemnych relacji między współoskarżonymi. Oskarżony M. B. (1) podczas wyjaśnień w dniu 13.08.2013 r., przyznał się do zakupu hurtowej ilości marihuany, ale również jej przechowywania w mieszkaniu u oskarżonego J. G. (1) w kartonach, które były szczelnie zamknięte, a także uzyskania środków odurzających w zamian za samochód. Słusznie ustalił Sąd Okręgowy, że oskarżony M. B. (1) w zakresie obrotu środkami odurzającymi współpracował z pozostałymi oskarżonymi. Jego zadaniem była produkcja narkotyku i uczestnictwo w obrocie. Znajduje to potwierdzenie m.in. w wynikach kontroli operacyjnej, z której wynika, że oskarżony ten kontaktował się z oskarżonym J. W., w celu przekazania mu informacji jaką ilość narkotyku wytworzy, kto i gdzie środki odurzające odbierze (k. 2979-2980, t. XVI). Słusznie zatem Sąd Okręgowy uwzględnił również wyjaśnienia oskarżonego J. G. (1), który przyznał, że odpłatnie przechowywał dla oskarżonego M. B. (1) narkotyki przez niego przywożone. Przechowywanie środków odurzających w kilku kartonach, z częstotliwością raz w tygodniu, z jednoczesnym dowożeniem ale również odbieraniem tych środków uniemożliwia, jak zdaje się sugerować obrońca, przyjęcie, że oskarżony M. B. (1) posiadał narkotyki na własne potrzeby.

W przypadku oskarżonego D. C. (1), udział w grupie ustalono częściowo w oparciu o jego wyjaśnienia, w których przyznał, że utrzymywał kontakt z R. B. (1), ale również określał R. B. (1) mianem współnika, aczkolwiek w celu rzekomo prowadzonej sprzedaży odżywek oraz z dowodów rzeczowych w postaci wyników przeszukań pomieszczeń przez niego zajmowanych, w których ujawniono posiadanie substancji chemicznych służących do produkcji metamfetaminy, którą grupa wprowadzała do obrotu. Z drugiej strony istotne okazały się wyniki kontroli operacyjnej. Oskarżony D. C. (1), będąc w stałym kontakcie telefonicznym z R. B. (1), posługiwał się sloganem określając w ten sposób ilość narkotyków będących przedmiotem transakcji „liczydło”, samą produkcję nazywał „robotą”, a przyrządy do ich produkcji „wiórami, farbą, szpachlą”(k. 2954, t. XVI). Oskarżony D. C. (1) przyjeżdżał do R. B. (1) po substancje chemiczne służące do produkcji metamfetaminy tzw. (...), w tym m.in. po sodę i przedmioty takie jak kolby, gazowniki (k. 2955, t. XVI). W tym zakresie podniesione w uzasadnieniu apelacji tezy, jakoby D. C. (1) nabywał od R. B. (1) wyłącznie współczynniki, służące do renowacji mebli nie mogły wywrzeć zamierzonego skutku procesowego. O ile bowiem odczynnikami można dokonywać renowacji mebli, o tyle całkowicie niewiarygodnie jawi się teza jakoby mogły temu służyć kolby, gazowniki czy też waga tzn. według sloganu „kalkulator”, które stale pojawiały się w rozmowach między oskarżonymi. Treść zabezpieczonych rozmów między współoskarżonymi, ale również wyjaśnienia R. B. (1), uniemożliwiają także przyjęcie tezy jakoby D. C. (1) nabywał od niego tytoń. Oskarżony R. B. (1) wyjaśniając podczas rozprawy w dniu 7.06.2016 r. przyznał „kiedyś zajmowałem się handlem tytoniem. To było przed produkcją narkotyków i miałem z tego powodu sprawę w Sądzie Rejonowym w L.” (k. 5955, t. XXXII), tym samym prezentowane przez obrońcę oskarżonego D. C. (1) argumenty uzasadniające jego kontakt z R. B. (1) nie mogły zostać uwzględnione. Nie dopatrył się również Sąd Apelacyjny błędu w ocenie, że ujawnienie śladów DNA oskarżonego D. C. (1) na odczynnikach chemicznych pozwala uznać, że ten oskarżony używał ich. Należy podnieść, że wbrew twierdzeniom wysuwany w uzasadnieniu apelacji, Sąd I instancji na gruncie tego dowodu, ale również pozostałych wzajemnie ze sobą korespondujących ustalił, że odczynniki te służyły do produkcji środków odurzających.

Ustosunkowując się do zarzutu nieuznania za wiarygodne zeznań świadka Z. K., jak również G. P. (**zarzut w apelacji adw. B. G. i J. K.**) w zakresie przedstawienia przez nich sposobu korzystania z układu pomieszczeń piwnicy w nieruchomości zajmowanej przez oskarżonego D. C. (1) brak podstaw, by odmiennie aniżeli uczynił to Sąd Okręgowy (str. 94-95 uzasadnienia wyroku), ocenić ich zeznania. Słusznie dostrzegł Sąd Okręgowy, że zeznania tych świadków nie posiadają waloru wiarygodności, gdyż pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego R. B. (1). Oskarżony ten wskazał, że w piwnicy przy ul. (...) w K. wspólnie z D. C. (1) wyprodukowali jedynie niewielką ilość metamfetaminy i spotkali się tam zaledwie 4-5 razy. Jednocześnie zaznaczył, po zapoznaniu się z dokumentacją fotograficzną, że aktualny układ piwnicy, jej stan i wygląd wynika całkowicie inaczej aniżeli w okresie gdy była tam prowadzona produkcja metamfetaminy (k. 6303v, t. XXXIV), rozpoznając układ pomieszczeń, szczególnie odnosząc się tak do warunków produkcji, jak również skutków jej w postaci nieprzyjemnego zapachu. Brak podstaw by uznać zatem zeznania świadków za wiarygodne, tym bardziej że od czasu produkcji w tym miejscu upłynął okres 4 lat, zdjęcia

piwnicy zostały przedłożone dopiero na etapie jurysdykcyjnym postępowania, co nie wyklucza wprowadzenia zmian architektonicznych w budynku.

W tym miejscu należy odnieść się również do zarzutów apelacji drugiego z obrońców D. C. (1) adw. J. K.. Kwestionując ocenę wyjaśnień oskarżonego R. B. (1) obrońca wskazał, że Sąd dokonał jej sposób „fragmentaryczny, dowolny i skrajnie subiektywny” ponieważ bezkrytycznie zaaprobował wszystkie relacje tego oskarżonego, dyskwalifikując wartość dowodową tych dowodów, które wskazywały na odmienny przebieg zdarzeń. Apelujący odniósł się do tego, że „oskarżony R. B. (1) podczas rozprawy w dniu 27 kwietnia 2016 r., podczas ujawniania poprzednio składanych wyjaśnień przyznał, że wcześniej nie ujawnił prawdy gdyż usiłował chronić kolegów” (cyt., k. 6765, t. XXXVI), co zdaniem obrońcy przesądza o tym, że wyjaśnienia R. B. (1) w zakresie pomówień D. C. (1) nie są konsekwentne i jednolite. Obrońca pominął, że korespondują one z innymi dowodami zebranymi w sprawie, stąd danie im wiary przez Sąd nie uchybia art. 7k.p.k.

Ocena wyjaśnień R. B. (1) jest prawidłowa. W pierwszych wyjaśnieniach oskarżony ten przedstawiał dane informacje, opisywał obrót znaczną ilością środków odurzających (k. 598-603, 618-622 t. IV). Już jednak wtedy (k. 618v) wskazał, że oskarżony D. C. (1) załatwiał 1 kg marihuany dla J. W., a także rozpoznał na okazanym zdjęciu D. C. (1) (k. 619, t. IV). Wówczas też mówił o jego roli w przestępczej działalności, wspólnej produkcji metamfetaminy w piwnicy D. C. (1) (k. 619v, t. IV). Wskazał również wówczas, że D. C. (1) wyprodukował nie mniej niż 50 kg meamfetaminy (k. 619v, t. IV). W kolejnych wyjaśnieniach zmienił jedynie na korzyść oskarżonego D. C. (1) ilość wyprodukowanego środka odurzającego wskazując, że wyprodukował nie mniej niż 13 kg (k. 623, t. IV). Taką też ilość przyjął słusznie Sąd Okręgowy (pkt. XXXIX części rozstrzygającej wyroku). Należy podnieść, że wbrew twierdzeniom obrońcy adw. J. K. – oskarżony R. B. (1) w zakresie powyższych wyjaśnień odczytywanych na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2016 r., wskazał, iż je podtrzymuje, nie mówiąc jak przywołał skarżący, jakoby nie ujawnił całej prawdy (k. 5914-5914v, t. XXXII) tylko podnosząc, że prostował w kolejnych wyjaśnieniach pewne rzeczy, ponieważ nie był zdecydowany na współpracę z organami ścigania. Wyjaśnił więc ewentualne powstające na tle pierwszych relacji wątpliwości, jednakże w żadnej mierze nie dotyczyły one osoby D. C. (1). Co istotne oskarżony R. B. (1) umiejscawiał oskarżonego przy czynnościach, które logicznie wynikają również ze wskazanej wyżej analizy kontroli operacyjnej. Sąd Apelacyjny nie dostrzegł niekonsekwencji między cyt. w uzasadnieniu apelacji (k. 6766, t. XXXVI) ustaleniem, że D. C. (1) brał udział w grupie zajmującej się produkcją i obrotem metamfetaminy oraz tym, że wytworzył znaczną ilość w postaci 677,54 gramów. Wskazana ilość 677,54 gramów została ujawniona przez funkcjonariuszy (...) na końcowym etapie produkcji i przestępczego procederu w dniu 4 czerwca 2013 roku w budynku mieszkalnym oskarżonego R. K. w M. na ul. (...), w pojemniku plastikowym z napisem na etykiecie „rozcieńczalnik (...) (...)”, słoiku z cieczą koloru brązowego, pojemniku plastikowym, wewnątrz którego znajdowała się bezbarwna ciecz z osadem koloru jasnobrązowego, pojemniku plastikowym. Natomiast wskazanie w opisie czynu 13 kg metamfetaminy odnosi się do wcześniejszych linii produkcyjnych, które oskarżeni wspólnie prowadzili, na co Sąd I instancji zwrócił uwagę (str. 13 uzasadnienia wyroku), wskazując, iż wynika to z wyjaśnień R. B. (1) oraz wyników kontroli operacyjnej.

Sąd Odwoławczy nie podzielił wątpliwości adw. J. K., co do znikomej wartości dowodowej zeznań świadków M. D. oraz A. P. (2). Oboje nie posiadali żadnej wiedzy na temat zdarzeń objętych zarzutami. Zdaniem Sądu nie można z tego faktu wywodzić, że do popełnienia czynów nie doszło, a co najwyżej wysunąć wniosek, że świadkowie nie dysponowali żadnymi miarodajnymi informacjami. M. D. przyznał, że zna D. C. (1) i wie, że handlował w przeszłości odżywkami, a A. P. (2), jako konkubina oskarżonego D. C. (1) przyznała, że przed aresztowaniem zajmował się renowacją mebli, ale jedynie „hobbystycznie” gdyż nie miał żadnego wykształcenia w tym kierunku. Powyższe tylko wzmacnia argumentację przedstawioną przez Sąd w zakresie ówczesnego zajęcia oskarżonego, jak również przeprowadzonej, co do tych świadków oceny dowodów (str. 92-93 uzasadnienia wyroku). Z analizy tej wynika w sposób jednoznaczny dlatego Sąd dał wiarę dowodom wskazanym w pisemnych motywach i – co nie mniej istotne – w jaki sposób zinterpretował ich znaczenie dla poczynionych ustaleń.

Wyniki kontroli operacyjnej pozwoliły ustalić również udział w grupie przestępczej oskarżonego T. N. (1), który nie przyznał się do udziału w produkcji i obrocie narkotyków, odmówił również pobrania próbki głośu. Ten oskarżony kontaktował się z R. B. (1), nie jak wyjaśnił w celach towarzyskich, a również w przedmiocie produkcji środków

odurzających. Jak pozostali oskarżeni również posługiwał się sloganem. Podczas rozmów z R. B. (1) pytał o kwasek, czy oskarżony „działa” tzn. czy nadal produkuje narkotyki, ale również dostarczał R. B. (1) informacje o tym, że ma odbiorcę i przekaże mu pieniądze w zamian za towar, czy też pyta o „kalkulator” tzn. wagę narkotykową, przekazuje informacje, jaką ilość narkotyku wytworzył (k. 2969-2970, t. XVI). W tym zakresie obrońca forsował tezę, że oskarżony T. N. (1) przedstawił fakt zakupu samochodu marki m. (...), tymczasem Sąd Okręgowy ustalił, że auto to uzyskał w zamian za środki odurzające. Na tę okoliczność przesłuchano ojca oskarżonego - świadka J. N., który w swoich zeznaniach nie był w stanie w sposób wiarygodny przedstawić okoliczności nabycia tego pojazdu (str. 91-92 uzasadnienia wyroku). Zresztą obrońca podnosząc zarzut kluczowego znaczenia legalnego nabycia samochodu, do kwestii tej w uzasadnieniu apelacji w ogóle się nie odnosi. Ustalenia Sądu Okręgowego, co do tego, że T. N. (1) uzyskał przedmiotowy pojazd w zamian za 800 gramów metamfetaminy nie budzą żadnych wątpliwości i wynikają nie tylko z wyjaśnień oskarżonego R. B. (1), ale również kontroli operacyjnej krypt. (...). Podczas rozmowy z dnia 22.03.2013 r. godz. 15.43 oraz w dniu 23.03.2013 r. godz. 12.44 oskarżony T. N. (1) informował R. B. (1), że posiada m. (...), którego uzyskał w zamian za towar (k. 2972, t. XVI). Wobec powyższego szereg czynności podejmowanych w celu formalnej legalizacji pochodzenia wskazanego m. a także ich prezentowanie w toku niniejszej sprawy, nie mogło wywrzeć zamierzonego skutku, tym bardziej, że świadek J. N. mimo tego, że figurował jako właściciel pojazdu stwierdził, że nie uczestniczył w jego nabyciu, wskazując, że to T. N. (1) nabył auto za pośrednictwem Internetu w dniu 25.03.2013 r. za kwotę 66.000 zł. Porównanie daty transakcji wynikającej z przedstawionej kserokopii faktury powoduje, że nie odpowiada ona dacie jaka wynika z rozmowy współoskarżonych, w której T. N. (1) pojazd ten posiadał i nie może stanowić przeciwdowodu. Natomiast wartość pojazdu odpowiada wartości 800 gramów metamfetaminy (1 kg = 70.000 - 80.000 zł). Należy odnieść się również do kwestionowania przez obrońcę tych wyjaśnień R. B. (1), w których wskazał on, że oskarżony T. N. (1) nabywał tabletki cirrus służące do produkcji metamfetaminy. Skarżący podnosił, że świadek W. M. nie wiedział o produkowaniu przez T. N. (1) narkotyków i nie kupował z nim żadnych tabletek. Ocena Sądu, co do braku znaczenia dowodowego zeznań tego świadka jest słuszna (str. 93 uzasadnienia wyroku). W. M. jako pracownik sklepu stanowiącego współwłasność T. N. (1) nie posiadał wiedzy, co do zdarzeń stanowiących przedmiot zarzutów tego oskarżonego (k. 2469-2470 t. XIII). Niemniej jednak w tej kwestii kluczowe znaczenie mają wyjaśnienia R. B. (1) oraz wyniki kontroli operacyjnej krypt. (...), ponieważ w rozmowie oskarżony T. N. (1) wskazał, że zakupił kolejne tabletki (k. 2972, t. XVI). W świetle powyższych nie można podzielić prezentowanych przez obrońcę wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego w omawianym zakresie.

Sąd Okręgowy ustalając indywidualne działania i zamiar oskarżonych M. B. (1), D. C. (1), jako członków grupy nie dopuścił się żadnego błędu (zarzut z pkt II apelacji). Po pierwsze: dysponował osobowym i rzeczowym materiałem dowodowym, który wprost wskazywał na udział oskarżonych, w tym wyjaśnieniami M. B. (1), w których nie zaprzeczał, że w czasie popełniania przestępstw współdziałał z innymi osobami, ale również wyjaśnieniami R. B. (1). W zakresie ich wiarygodności, Sąd Apelacyjny podtrzymał wskazane wyżej rozważania. Uzupełniająco, odnosząc się do zarzutów apelacji, należy jedynie dodać, że traktowanie pomówienia z góry, jako dowodu „niepełnowartościowego”, ze względu na brak ich złożenia spontanicznie, bezinteresownie jest sprzeczne z zasadą swobodnej oceny dowodów. Tym bardziej, że obrońca nie wskazał na podstawie, jakich okoliczności brak spontaniczności podczas składania wyjaśnień przez R. B. (1) wywodzi. Sprzeczne z zasadą swobodnej oceny dowodów byłoby ustalenie, że oskarżony pomawia pozostałych w celu umniejszenia swojej winy, skoro ujawnił on swój udział w 7 przestępstwach, za które został skazany. To zatem również pozwala uznać, że wyjaśniał w sposób wiarygodny, nie umniejszając swojej roli w przestępczym procederze. Oceny tej nie zmienia również częściowa zmiana przez oskarżonego R. B. (1) wyjaśnień, która wynikała z upływu czasu od popełnionych czynów, ale też naturalnych skutków ulotności pamięci, tym bardziej, że Sąd Okręgowy uwzględnił w zakresie m.in. ilości produkowanych środków odurzających na korzyść oskarżonych. Uwagi w zakresie tego od kogo oskarżony R. B. (1) posiadał informacje o nabywaniu przez oskarżonego T. N. (1) środki odurzające również nie mogą doprowadzić do podważenia wyjaśnień R. B. (1), ponieważ celem Sądu nie było ustalenie motywacji uzyskania takiej informacji, do czego odniósł się obrońca w uzasadnieniu apelacji (k. 6821, t. XXXVII), a stwierdzenie w jakiej ilości środki odurzające były produkowane.

Skarżący obrońca podniósł zarzut naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku oskarżonych o przesłuchanie w charakterze świadka G. C. i S. C. oraz P. N., w sytuacji gdy przeprowadzenie tego dowodu miało

zweryfikować treść wyjaśnień oskarżonego R. B. (1) (**zarzut z pkt 2 i 3 apelacji adw. B. G.**). Wbrew twierdzeniom obrońcy organ procesowy może uznać, że żądanie przeprowadzenia dowodu niewątpliwie zmierza do przedłużenia postępowania nie tylko w sytuacji, gdy zostało złożone w końcowej fazie procesu, ale i na wcześniejszym etapie, ponieważ art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. nie zawiera w tej mierze ograniczeń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2015 r., IV KK 304/14, OSNKW 2014 r., z. 10, poz. 82). Obrońca wnosząc o przeprowadzenie tych dowodów w celu zweryfikowania wyjaśnień oskarżonego R. B. (1) pomija jednak, że twierdzenia pomawiające nie muszą bezwzględnie znajdować odzwierciedlenia w innych dowodach o ile są wiarygodne. Ponadto zauważyć przy tym trzeba, że sąd pierwszej instancji, dokonując oceny wyjaśnień R. B. (1), podzielonej następnie przez sąd odwoławczy, wskazał także inne dowody, które pośrednio przemawiają za uznaniem ich za wiarygodne. W szczególności analizie poddane zostały połączenia telefoniczne, protokoły przeszukań, dowody z dokumentów. Weryfikacji poddane zostały szczegóły do których odnosił się R. B. (1), poprzez konfrontacje uznano, że jego wyjaśnienia odpowiadają rzeczywistości. Powyższe powoduje, że Sąd I instancji słusznie wniosków dowodowych nie uwzględnił.

Wbrew zarzutowi apelacji (**zarzut z pkt 4 apelacji adw. B. G. oraz z pkt 11 apelacji obrońcy K. F. adw. F. B.**) nie doszło do zaakceptowania przez Sąd Okręgowy niedopuszczalnego przez art. 174 § 1 k.p.k. zastąpienia treści wyjaśnień oskarżonego zapisami zawartymi w notatce z 25.05.2013 r. i zeznaniami świadka – funkcjonariusza K. K. (1). Sąd Okręgowy wprost wskazał w uzasadnieniu wyroku (str. 90), że „w zakresie sporządzonej notatki przez świadka dotyczącej rozmowy z K. F. (1) - k. 1404, Sąd nie brał pod uwagę zawartych tam relacji z uwagi na zakaz z art. 174 k.p.k.” (cyt. z uzasadnienia wyroku). Zarówno Sądowi Okręgowemu, jak również Sądowi Apelacyjnemu znane jest orzecznictwo cytowane w treści uzasadnienia apelacji. „Zastępowanie” z art. 174 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy sąd pomija treść wyjaśnień lub zeznań, posilkując się wyłącznie pismami, zapiskami lub notatkami urzędowymi (por. postanowienie SN z 22.01.2013 r., V KK 366/12, LEX nr 1277804) do czego w niniejszej sprawie nie doszło. Natomiast wbrew twierdzeniom obrońcy nie narusza zakazu substytuowania dowodów określonego w art. 174 k.p.k. przesłuchanie w charakterze świadka przybyłego na interwencję funkcjonariusza Policji na okoliczności związane z zaistniałym przestępstwem, o których dowiedział się w drodze rozpytania osoby, nawet jeśli następnie skorzystała z prawa odmowy składania zeznań lub którą następnie postawiono w stan oskarżenia. Tym samym przesłuchanie świadka K. K. (1) nie nastąpiło z naruszeniem art. 174 k.p.k.

W zakresie uwag odnoszących się wykładni art. 258 k.k. Sąd Apelacyjny podtrzymuje wcześniejsze rozważania, które nie wymagają powtórzenia.

Konfrontacja ustaleń faktycznych z ujawnionym w sprawie materiałem dowodowym musiała skutkować korektą na korzyść w wyroku w stosunku do oskarżonego M. B. (1), co do czynu przypisanego w pkt XX części dyspozytywnej wyroku. Otóż Sąd Okręgowy uznał go za winnego uczestnictwa w obrocie znaczną ilością marihuany w ilości nie mniejszej niż 36 kg oraz substancji psychotropowej w ilości nie mniejszej niż 988 gramów, które przechowywał m.in. u J. G. (1) i K. F. (1). Niemniej jednak jak wynika z materiału dowodowego oraz ustaleń Sądu I instancji, M. B. (1) przekazał oskarżonemu K. F. (1) 15 kg marihuany (str. 13-14 uzasadnienia wyroku), natomiast J. W. przekazał do dalszej odsprzedaży 4 kg marihuany, tym samym prawidłowy opis czynu, przy braku dowodów, co do wyprodukowania, przeznaczenia pozostałej ilości powinien wskazywać na jego uczestnictwo w obrocie nie mniejszej niż 19 kg marihuany. Natomiast korekta opisu czynu, co do ilości marihuany przechowywanej przez oskarżonego M. B. (1) u J. G. (1) i K. F. (1) wynika z protokołów przeszukania (k. 1229-1252 t. VII) i ważenia (k. 849, t. V). Zmiana ilości metamfetaminy na 950 gramów wynika z ustalenia Sądu, że M. B. (1) przekazał K. F. (1) 150 gramów metamfetaminy i 800 gramów metamfetaminy nabył od oskarżonego T. N. (1), a zatem łącznie 950 gramów metamfetaminy.

Sąd Apelacyjny uwzględnił apelację obrońcy M. B. (1) w zakresie w jakim podniesiono zarzut rażącej niewspółmierności kary. Sąd Okręgowy, wymierzając karę jednostkową za czyn przypisany oskarżonemu w pkt XX części rozstrzygającej wyroku nie ocenił właściwie okoliczności podniesionych przez apelującego obrońcę, przemawiających na korzyść oskarżonego. Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zmniejszenie ilości środków odurzających stanowiących przedmiot nielegalnego obrotu, stanowiła podstawę do obniżenia wymierzonej kary pozbawienia wolności za ten czyn. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny obniżył wymierzoną oskarżonemu w pkt XX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, karę pozbawienia wolności do 4 lat. W konsekwencji utraciło również moc

orzeczenie o karze łącznej wymierzonej oskarżonemu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w większym stopniu niż uczynił to Sąd Okręgowy, należało zastosować zasadę absorpcji. Dlatego Sąd Apelacyjny orzekł wobec M. B. (1) karę łączną 4 lat pozbawienia wolności uznając, że kara ta właściwie zrealizuje cele, o jakich mowa w art. 53 § 1 k.k.

Uwzględniając **apelację prokuratora**, w związku z czynem przypisanym oskarżonemu M. B. (1) w pkt XX części dyspozytywnej wyroku, na podstawie art. 45 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny orzekł wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 310.000 zł, ponad kwotę zawartą w pkt XX części dyspozytywnej wyroku w wysokości 40.000 zł, dokonując wyliczeń w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy. Sąd I instancji ustalił, że oskarżeni sprzedawali sobie wzajemnie 1 kg marihuany za 17.000 zł (str. 17 uzasadnienia wyroku), 1 g metamfetaminy za 100 zł (str. 3 i 9 uzasadnienia wyroku). Wobec powyższego przyjmując taką cenę ustalił, że oskarżony M. B. (1) z przestępstwa polegającego na udziale w obrocie znaczną ilością środków odurzających osiągnął korzyść majątkową:

15 kg marihuany [przekazanej K. F. (1)] x 17.000 zł = 255.000 zł

4 kg marihuany [przekazanej J. W.] x 17.000 zł = 68.000 zł

150 g marihuany [przekazanej J. W.] x 180 zł = 27.000 zł

350.000 zł

Powyższa kwota została zmniejszona o 40.000 zł orzeczoną w pkt XX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny w powyższych obliczeniach nie uwzględnił środków odurzających zatrzymanych i przejętych przez organy ścigania. Wysokość kwot uzyskanych z przestępstwa przypisanego oskarżonemu została ustalona zgodnie z zasadą in dubio pro reo. Ze względu na brak uzasadnienia w apelacji prokuratorskiej wyższych kwot przypadku przez niego żądanych Sąd Apelacyjny orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 310.000 zł.

Orzeczenie przypadku korzyści majątkowej wobec D. C. (1) wiąże się ze skazaniem tego oskarżonego za czyn z pkt XL części dyspozytywnej wyroku. Sąd Apelacyjny orzekł wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 474.500 zł, ponad kwotę zawartą w pkt XL części dyspozytywnej wyroku w wysokości 11.000 zł. Sąd I instancji ustalił, że oskarżeni sprzedawali sobie wzajemnie 1 kg marihuany za 17.000 zł (str. 17 uzasadnienia wyroku), 1 kg metamfetaminy za 70.000 zł w sprzedaży hurtowej (str. 9 uzasadnienia wyroku), w sprzedaży detalicznej 100 zł (str. 3 uzasadnienia). Wobec powyższego ustalił, że oskarżony D. C. (1) z przestępstwa polegającego na udziale w obrocie znaczną ilością środków odurzających osiągnął korzyść majątkową:

13 kg metamfetaminy [wyprodukowanej wspólnie z T. N. (1)] x 70.000 zł = 910.000 zł : 2 = 455.000 zł

100 g metamfetaminy [wyprodukowanej wspólnie z R. B. (1)] x 100 zł = 10.000 zł : 2 = 5.000 zł

1 kg marihuany x 17.000 = 17.000 zł : 2 = 8.500 zł (z tytułu sprzedaży marihuany wspólnie z R. B. (1) J. W.)

2 kg marihuany x 17.000 = 34.000 zł : 2 = 17.000 zł (z tytułu sprzedaży marihuany wspólnie z inną osobą J. W.)

485.500 zł

Orzeczone wobec oskarżonego D. C. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny za poszczególne przestępstwa nie rażą niewspółmierną surowością. Uwzględniają poważny ładunek społecznej szkodliwości tych czynów popełnionych w przeważającej części w warunkach art. 65 § 1 k.k. i w zorganizowanej grupie przestępczej. Kary nie tracą z pola widzenia stopnia zawinienia, a ustalona stawka dzienna grzywny odpowiada statusowi majątkowemu oskarżonego. Podobnie ocenić należało orzeczoną na zasadzie asperacji karę łączną, która jest odpowiednim podsumowaniem przestępczej działalności oskarżonego i dostatecznie uwzględnia wymagania indywidualnoprewencyjne.

Odnośnie kar wymierzonych oskarżonemu T. N. (1) oraz przypadku równowartości korzyści majątkowej w dalszej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny odniesie się do tej kwestii.

Obrońca oskarżonego T. N. (1) (adw. K. K. (2)) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę prawa materialnego w postaci;

a) art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej: u.p.n.) poprzez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że wytwarzaniem w rozumieniu tego przepisu jest także dokonanie jedynie końcowej czynności polegającej na uzupełnieniu przygotowanego już środka odurzającego o środek przyspieszający, a nie warunkujący jego powstanie, podczas gdy nie można wytworzyć środka odurzającego już istniejącego, a czynność taka nie tworzy ani nawet znacząco nie przekształca, a jedynie przyspiesza proces krystalizacji, który tak czy inaczej zostałby sfinalizowany;

b) art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przez błędne ich zastosowanie także do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XXXIV sentencji wyroku, podczas gdy czyn ten miał zostać dokonany przez wejście w porozumienie z jedną tylko osobą, a zatem nie mógł być popełniony w warunkach zorganizowanej grupy, gdyż jej istnienie wymaga udziału co najmniej trzech osób;

c) art. 56 ust. 1 i 3 i art. 57 ust. 2 u.p.n. przez błędne ich zastosowanie mimo niepoczynienia żadnych ustaleń co do osoby odbiorcy środków odurzających, które miał wprowadzić do obrotu T. N. (1), podczas gdy warunkiem przypisania odpowiedzialności za to przestępstwo jest ustalenie, że odbiorcą środka odurzającego nie był konsument.

II. obrazę przepisów postępowania, a to:

a) art. 168a k.p.k. w zw. z art. 19 ust. 1 i 2 ustawy o Policji oraz art. 2, art. 7, art. 45 ust. 1, art. 49 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP poprzez dopuszczenie, przeprowadzenie i wykorzystania dowodu z nagrań zgromadzonych w toku kontroli operacyjnej przy czynieniu ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego T. N. (1), mimo braku zgody następczej na wykorzystanie materiałów zgromadzonych w toku kontroli w postępowaniu przeciw niemu, a zatem ich nielegalnego charakteru, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem eliminacja materiałów z kontroli operacyjnej uniemożliwiłaby przypisanie oskarżonemu zarzucanych mu czynów, a skorzystanie z nich uczyniło proces przeciwko oskarżonemu niesprawiedliwym i nierzetelnym;

b) art. 7 i art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, nieobiektywną i fragmentaryczną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień R. B. (1), ale także opinii biegłych i danych z tzw. (...). Szczegółowe rozwinięcie zarzutu w apelacji (k. 6850,t. XXXVII).

c) art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. przez oparcie ustaleń faktycznych na utrwalonych w toku kontroli operacyjnej rozmowach, które nie miały miejsca i nie zostały udokumentowane w aktach sprawy, a w konsekwencji ujawnione w toku rozprawy głównej, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem w konsekwencji doprowadziło do popełnienia błędu w ustaleniach faktycznych.

III. będący konsekwencją naruszenia przepisów postępowania błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprawidłowym przyjęciu:

a) działania przez oskarżonego w warunkach zorganizowanej grupy, podczas gdy brak było we współdziałaniu osób oskarżonych niezbędnego elementu zorganizowania, a nadto koniecznego w takim wypadku kierownictwa grupy;

b) wytworzeniu przez oskarżonego znacznej ilości środków odurzających, podczas gdy zdawkowe w tym zakresie uwagi R. B., jakoby T. N. powiedział mu w tajemnicy, że cała produkcja D. C. jest dla niego, nie są wystarczające do ustalenia, że w związku z tym cała produkcja D. C. została dokonana wspólnie i w porozumieniu z T. N. i że był on wytwórcą środków odurzających;

c) wprowadzenia przez oskarżonego do obrotu znacznej ilości środka odurzającego, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie daje podstaw do przełamania domniemania niewinności w tym zakresie;

d) czynienia przez oskarżonego przygotowań do wprowadzenia do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy przez wejście w porozumienie z R. B. (1) i planowanie tego przedsięwzięcia, podczas gdy zawarte porozumienie w tym zakresie, jeżeli istniało, nie było ostateczne i było na etapie porozumiewania się, a nie karalnego porozumienia;

e) udzielenia przez oskarżonego nieodpłatnie R. B. (1) środka odurzającego w postaci marihuany, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie daje podstaw do przełamania domniemania niewinności w tym zakresie;

f) uprzedniej karalności T. N. (1), podczas gdy skazanie, które nastąpiło wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 27 lipca 2011 r., II K1076/11, zmieniony następnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 22 listopada 2011 r., VI Ka 497/11, uległo już zatarciu, albowiem karę grzywny (na którą zamieniono pierwotnie orzeczoną karę) wykonano w marcu 2016 r., a zatem ponad rok temu; co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, determinując jego treść i decydując o niesłusznym skazaniu, a w punkcie f) – stanowiąc okoliczność obciążającą przy wymiarze kary;

w n o s z ą c o:

zmiannę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie T. N. (1) od wszystkich zarzucanych mu czynów.

Apelacja drugiego z obrońców oskarżonego T. N. (1) adw. K. K. (2) okazała się zasadna jedynie w zakresie zarzutu niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary.

Obrońca oskarżonego zarzucił obrazę art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej jako upn) podnosząc, że Sąd dokonał błędnej wykładni tego przepisu uznając, że wytwarzaniem jest także dokonanie jedynie końcowej czynności polegającej na uzupełnieniu przygotowanego już środka odurzającego o środek przyspieszający, a nie warunkujący jego powstanie (**zarzut z pkt Ia apelacji**). Z zarzutem tym nie sposób się zgodzić. Wytwarzanie to czynności, za pomocą których mogą być otrzymywane środki odurzające, substancje psychotropowe, prekursorzy albo środki zastępcze, ich oczyszczanie, ekstrakcja surowców i półproduktów oraz otrzymywanie soli tych środków lub substancji (art. 4 pkt 35 upn). Należy zauważyć, że w świetle tej definicji końcowym efektem przetwarzania środków psychotropowych lub substancji psychotropowych wcale nie muszą być produkty zaliczane do kategorii narkotyków. Produkt finalny powstały z ich przetwarzania nie należy jednak do znamion przestępstwa z art. 53 ustawy, natomiast zabroniona jest sama czynność przetwarzania wspomnianych środków i substancji (por. A. Ważny, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Warszawa 2012; V. Konarska-Wrzosek, Przeciwdziałanie narkomanii t.j. z dnia 10-1-2012 (Dz.U. 2012, Nr 23, poz. 124) Szczegółne dziedziny prawa karnego. Prawo karne wojskowe, skarbowe i pozakodeksowe). Wytwarzanie, przetwarzanie oraz przerabianie to zespoły czynności wykonywanych w pewnym czasie, przestępstwo zatem z istoty swej jest wieloczynowe. Sąd Okręgowy ustalił i przedstawił etapy produkcji metamfetaminy (s. 2-3, 5-6 uzasadnienia wyroku). Słuszna była ocena, że oskarżeni podejmowali działania mające charakter zazębiających się etapów prowadzących w efekcie do wytworzenia metamfetaminy (czyn z pkt XXI części wstępnej wyroku). Od początku akcji przestępczej ich zamiar był konkretny i wyraźny oraz ten sam. Chcieli wytworzyć środki narkotyczne. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że etapowość wytwarzania środków odurzających w zakresie dokonywania ostatniej czynności w cyklu produkcyjnym kwalifikowana jest jako wytwarzanie z art. 53 upn.

Oskarżonemu T. N. (1) przypisano udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienia przestępstw (czyn z pkt XXXI części rozstrzygającej wyroku). Obrońca w tym zakresie zarzucił, że Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy prawa materialnego tj. art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wskazując, że czyn z pkt XXXIV części rozstrzygającej wyroku zawiera w kwalifikacji prawnej art. 65 § 1 k.k. gdy tymczasem został on popełniony przez jedną osobę, a to oznacza, że nie mógł być popełniony w zorganizowanej grupie (**zarzut z pkt Ib apelacji**). Wbrew tak sformułowanemu zarzutowi kwalifikacja czynu z XXXIV części rozstrzygającej wyroku jest prawidłowa. Z opisu czynu przypisanego

oskarżonemu pkt XXXIV jednoznacznie wynika, że T. N. (1) jako członek grupy przestępczej wspólnie z pozostałymi współoskarżonymi, czynił przygotowania do przestępstwa polegającego na wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości metamfetaminy, a jedną z czynności wchodzących w skład tych działań był zakup wspólnie i w porozumieniu z członkiem grupy oskarżonym R. B. (1), co do zakupu tabletek (...). Wskazane działanie oskarżonego T. N. (1) było podejmowane w zorganizowanej grupie przestępczej, służyło jej interesom i pozostawało w związku funkcjonalnym z nimi, miało prowadzić do realizacji zadań grupy, a także jej planowanej działalności. Natomiast jednostkowe zachowanie składające się na popełnienie przestępstwa z art. 57 ust. 2 upn w zw. z art. 65 § 1 k.k. tylko z jedną osobą ustaleń tych nie może zmienić. O ile bowiem ustalenie minimum 3 członków grupy na gruncie przestępstwa z art. 258 k.k. jest niezbędne, o tyle okoliczności tej nie sposób odnosić do art. 65 k.k. Zarówno przepisy prawa materialnego, jak i procesowego nie przewidują minimalnego limitu współsprawców co do możliwości ustalenia popełnienia przestępstwa w zorganizowanej grupie lub związku przestępczym na gruncie art. 65 k.k. (por. J. Duda, *Popelnienie przestępstwa w zorganizowanej grupie lub związku przestępczym. Uwagi do wyroku SN z 14.2.2013 r., III KK 261/12, Prok. i Pr. 2014, Nr 10, s. 96–97*).

Sąd Okręgowy nie dopuścił się również obrazy prawa materialnego art. 56 ust. 1 i 3 oraz art. 57 ust. 2 upn w zakresie w jakim nie ustalił odbiorców niebędących konsumentami wytwarzanych środków odurzających (**zarzut z pkt Ic apelacji**). obrońca odniósł się do właściwego rozumienia ustawowego znamienia występku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jakim jest „uczestnictwo w obrocie” środkami odurzającymi. W ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, w jej art. 4 pkt 34 znajduje się definicja legalna „wprowadzenia do obrotu” środków odurzających, które to „wprowadzenie” jest – obok „uczestniczenia w obrocie” - jedną z form sprawczych występku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy. Dokonane bezpośrednio przez ustawodawcę określenie, czym jest „wprowadzenie do obrotu” środków odurzających, musi zatem stanowić punkt wyjścia dla nadania właściwej treści drugiej z form przestępnego działania, jakim jest „uczestniczenie w obrocie” tymi środkami, którego zdefiniowania ustawodawca zaniechał. Zgodnie z definicją legalną, zawartą w art. 4 pkt 34 ustawy, poprzez „wprowadzenie do obrotu” rozumie się udostępnienie osobom trzecim, odpłatnie lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych, prekursorów lub środków zastępczych (tak też postanowienie SN z 18.11.2015 r., sygn. akt V KK 341/15). Ustawodawca, wbrew zarzutom apelacji, nie wprowadził więc warunku, aby udostępnianie środków osobom trzecim, mogło być uznane za „wprowadzanie do obrotu”, musiałyby dotyczyć ilości hurtowych tych środków, co podnosi obrońca, co jednakowoż nie zmienia faktu, że w praktyce przedmiotem takiego „obrotu” nie są środki odurzające w ilości detalicznej. Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie panuje zgodność, że cechą, która odróżnia zachowanie przestępne polegające na „wprowadzaniu do obrotu” środka odurzającego od jego „udzielania” jest charakter odbiorcy tego środka, którym w drugim przypadku jest konsument narkotyku (patrz K. Łucarz, K. Muszyńska, „Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz.” Poznań 2008, A. Ważny, W. Kotowski, R. Kurzępa - „Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz.” LexisNexis 2012, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r., sygn. akt III KK 36/08, LEX nr 448971). Na gruncie tej wykładni doszło jednak do pewnych nieporozumień, których istota polegała na niedostatecznym rozróżnieniu obu form przestępnego działania związanego z obrotem środkami odurzającymi, jakim jest „wprowadzanie do obrotu” oraz „uczestniczenia” w nim. Pojęcie uczestniczenia w obrocie z art. 56 upn odnosi się nie tylko do zachowań związanych z bezpośrednim przekazywaniem środków odurzających innej osobie, ale także do zachowań składających się na funkcjonowanie takiej osoby w obrocie, jak magazynowanie środków, udostępnianie lokalu, w którym ma dojść do wprowadzenia środków do obrotu itd. (wyrok SA w Krakowie w wyroku z dnia 18.10.2012 r., sygn. akt II AKa 163/12, LEX nr 1293437). Uczestnictwem w obrocie jest więc zachowanie każdego, kto ma odegrać pewną rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych. Tak więc potencjalny „uczestnik” obrotu, po dokonaniu czynu z art. 56 ust. 1 lub 3 ustawy, może zakończyć swoją przestępną działalność, ale może również ją kontynuować. Wobec powyższego należy wskazać, że „uczestniczenie w obrocie” może również przybierać formę bierną, polegającą na odebraniu takiego środka od osoby zajmującej się jego „wprowadzaniem do obrotu” z zamiarem dalszego przekazywania go kolejnym osobom – w tym konsumentom. Tym samym należy wskazać, że „jedną z form „uczestniczenia w obrocie” środkami odurzającymi w rozumieniu art. 56 ust. 1 i 3 upn może być również nabycie tychże środków od osoby wprowadzającej je do tego obrotu, niezależnie od tego, kto będzie kolejnym ich nabywcą. Skoro zatem w niniejszej sprawie w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt XXXIII części rozstrzygającej do ustalenia osoby nabywcy- konsumenta nie doszło

to dezaktualizowała się konieczność prawnokarnej oceny takiego zachowania pod kątem występku polegającego na udzielaniu takiego środka (art. 58 ust. 1 i 2 i art. 59 ust. 1 – 3 ustawy). Z drugiej strony wątpliwości nie budzi fakt, iż ilość środków odurzających (13 kilogramów metamfetaminy) wprowadzanych przez T. N. (1) do obrotu de facto zdolnej do odurzenia bardzo wielu osób, mogła być z zamiarem ich dalszego rozprowadzania wśród bezpośrednich konsumentów. Przeczy temu, bowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Obrońca oskarżonego T. N. (1) zarzucił obrazę art. 168a k.p.k. w zw. z art. 19 ust. 1 i 2 ustawy o Policji oraz art. 2, art. 7, art. 45 ust. 1, art. 49 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP (**zarzut z pkt IIa i IIc apelacji**). Zarzut ten podnosił w kontekście wykorzystania materiałów dowodowych z kontroli operacyjnej prowadzonej wobec oskarżonych, w tym również co do T. N. (1). Podkreślał on przy tym, że wobec oskarżonego T. N. (1) kontrola nie była jednak zarządzona, a organ ją prowadzący nie uzyskał zgody następczej, o której mowa w art. 19 ust. 15c ustawy z 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687 z późn. zm.), (k. 6854, t. XXVII), co powoduje, że jej wyniki nie mogą stanowić dowodu w sprawie. Sąd Apelacyjny w pełni podziela szeroki wywód zaprezentowany w uzasadnieniu apelacji odnośnie konieczności uzyskania takowej zgody, ewolucji regulacji art. 168a k.p.k., cytowane poglądy doktryny, jak również linii orzeczniczej Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (str. 6-11, 22-23 uzasadnienia apelacji). Niemniej jednak należy wskazać, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia wskazanych przepisów, a materiały z kontroli operacyjnej (...), jak również pozostałe, mogły być wykorzystane jako dowód w niniejszym postępowaniu, ponieważ prokurator wystąpił o wydanie zgody następczej w stosunku do oskarżonego T. N. (1) prowadzącego zarejestrowane rozmowy telefoniczne z R. B. (1) w dniach 22 i 23.03.2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 27.05.2013 r., na podstawie art. 19 ust. 15c i ust. 15e ustawy o Policji z 6.04.1990 r. zgodę następczą wyraził (vide postanowienie znajdujące się w aktach w kancelarii tajnej). Skoro dowód w postaci rozmów telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej stosowanej wobec R. B. (1) został powołany do celów postępowania karnego i wydano co do niego postanowienie o zgodzie następczej w trybie art. 19 ust. 15c ustawy o Policji to oznacza, że został uzyskany legalnie i mógł być wykorzystywany w niniejszym postępowaniu.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów podniesionych w apelacji adw. K. K. (2) w zakresie oceny dowodów, naruszenia art. 7 i art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. (**zarzut z pkt IIb apelacji**) należy wskazać, iż Sąd uznał je za niezasadne. Co do oceny wyjaśnień oskarżonego R. B. (1), Sąd Apelacyjny podtrzymuje stanowisko wyrażone już wyżej, uzupełniając jedynie należy wskazać, że Sąd Okręgowy rozważał i analizował kwestie prostowania i zmiany wyjaśnień przez tego oskarżonego, była ona również konfrontowana z pozostałym materiałem dowodowym w tym opiniami biegłych, danych dotyczących logowań, historiami połączeń oraz materiałami kontroli operacyjnej (str. 67-71 uzasadnienia wyroku). Chybiony jest zarzut, w którym obrońca podniósł, że Sąd dokonywał ustaleń faktycznych na podstawie domysłów oskarżonego R. B. (1), co do ilości wytworzenia przez oskarżonego T. N. (1) 13 kilogramów metamfetaminy, gdyż podając taką wartość i korygując ją odniósł się do miarodajnych konkretnych wartości tzn. wartości 1 kg metamfetaminy i korzyści, jaką T. N. (1) z produkcji tej osiągnął. Tym samym nie sposób uznać, jakoby ustalenie to nie posiadało dowodowego oparcia. Z drugiej strony Sąd Okręgowy, wbrew zarzutom apelacji, nie ustalił jakoby T. N. (1) zyskiwał na 1 kg metamfetaminy 18.000 zł. Odnosi się do tej kwestii wyłącznie opisując wyjaśnienia R. B. (1) (str. 34 uzasadnienia wyroku), jednakże nie uwzględnił przy ustalaniu stanu faktycznego. Natomiast wbrew twierdzeniom skarżącego, R. B. (1) w sposób wiarygodny już w początkowych wyjaśnieniach określił udział T. N. (1) w przestępczym procederze (k. 619, t. IV). Po pierwsze, wskazał, że nabył od niego metamfetaminę (co wynika również z wyników kontroli operacyjnej). Po drugie, przedstawił T. N. (1) jako osobę, która poinformowała go o tym, że robił dla niego środki odurzające również D. C. (1), ale również wskazał jego stałych odbiorców (k. 619, 623 t. IV). Co ważne, to właśnie R. B. (1) kilkakrotnie wskazywał, że był uzależniony od T. N. (1) w zakresie terytorialnym sprzedaży środków odurzających, gdyż ten wyznaczał tereny działania od J. do P. (k. 623, t. IV). Oskarżony R. B. (1), wbrew twierdzeniom apelującego, nie przedstawiał siebie jako bezpośredniego świadka produkcji T. N. (1). Relacjonował wyłącznie informacje przekazywane mu bezpośrednio przez T. N. (1). Sąd nie dostrzegł sprzeczności między wyjaśnieniami R. B. (1) w zakresie w jakim ten tłumaczył T. N. (1) jaki kolor powinna mieć substancja służąca do wytworzenia środka odurzającego z ustaleniem, że T. N. (1) był wytwórcą wielu kilogramów. To właśnie rozmowy między oskarżonymi pokazują, że byli oni w stałym kontakcie na różnych etapach produkcji, każdy z nich posiadał wiedzę w tym zakresie. Jednostkowe pytania jakie kierował T. N. (1) do R. B. (1) oceny tej zmienić nie mogą. Z

wyników kontroli operacyjnej wynika, że T. N. (1) informował R. B. (1) ile narkotyku wytworzył, podaje dokładną ilość wagową (k. 2970, t. XVI), ale również substancji chemicznych, a to przesądza o powiązaniach między oskarżonymi na płaszczyźnie grupy, a nie jak sugeruje obrońca: dostawca – klient. Na różnych etapach produkcji ale również przy uwzględnieniu zapotrzebowania rynku narkotykowego, wbrew zarzutom apelacji, oskarżony T. N. (1) był wytwórcą, jak i odbiorcą środków odurzających. Oskarżony wprowadzał do obrotu znaczne ilości, a jego kontakty z R. B. (1) jak wynika z treści zabezpieczonych rozmów telefonicznych realizowało w pełni formę współsprawstwa (**zarzut z pkt IIIc – d apelacji**)

Trudno nie dostrzec, że cytowane w uzasadnieniu apelacji wyjaśnienia R. B. (1) str. 12 uzasadnienia apelacji (k. 6860, t. XXXVII) potwierdzają stanowisko Sądu I instancji a nie jemu przeczą.

Projekcja wyjaśnień oskarżonego R. B. (1) spełnia, wbrew twierdzeniom apelującego, kryteria wiarygodności i miarodajności procesowej:

- 1) informacje tego oskarżonego zostały przyznane w części m.in. przez pomówionego M. B. (1);
- 2) w znaczącym zakresie można je uznać za potwierdzone innymi dowodami (materiały z kontroli operacyjnej, opinie biegłych, bilingi telefoniczne, wyniki badań DNA);
- 3) są spontaniczne w realiach faktologicznych niniejszej sprawy;
- 4) pochodzą od osoby niemającej własnego interesu w obciążaniu pomówionych,
- 5) są konsekwentne, co do istotnych szczegółów;
- 6) pomawiający obciąża również siebie, nie marginalizuje swojej roli w zdarzeniu.

To prowadzi wprost do dwóch ważkich wniosków: sposób składania wyjaśnień przez R. B. (1) oraz ich treść umożliwiały dokonanie rzetelnej weryfikacji procesowej jego prawdomówności i da się na nich oprzeć wyrok skazującego. Dla jasności wyводу wypada tu zaznaczyć, iż stanowisko Sądu Apelacyjnego w pełni uwzględnia art. 5 k.p.k. – zasadzie domniemania niewinności oraz dyrektywie in dubio pro reo.

Oczywiście niezasadnie obrońca podnosi brak dowodów na udział tego oskarżonego w działalności zorganizowanej grupy przestępczej (**zarzut z pkt IIIa apelacji**). Podtrzymując wcześniejsze rozważania w tym zakresie należy wskazać, że oskarżony T. N. (1) wiedział o istnieniu i działalności zorganizowanej grupy przestępczej i aktywnie angażował się w jej działalność. Kwestia zarzutów opartych na braku elementu struktury, kierownictwa, czy też koleżeńskich relacjach między współoskarżonymi została uwzględniona we wcześniejszych rozważaniach Sądu i nadal zachowuje aktualność. Sąd Apelacyjny nie stwierdził również naruszenia przepisów proceduralnych w zakresie oceny pozostałych dowodów, w tym braku ujawnienia DNA T. N. (1) na dowodach rzeczowych, bilingów telefonicznych, miejsca logowań (...). Po pierwsze, zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą „brak śladów biologicznych, nie jest dowodem nieobecności na miejscu zdarzenia związanej z nimi osoby. Wskazuje to jedynie, iż sprawca ich tam nie pozostawił, bo albo go tam istotnie nie było, albo jego ślady nie zostały zabezpieczone lub zabezpieczono je nieprawidłowo lub zabezpieczony materiał nie pozwalał na jakąkolwiek identyfikację” (wyrok SA w Warszawie z 29.05.2017 r. II AKa 114/17, LEX nr 2330654). Dowodem potwierdzającym udział T. N. (1) w przestępczym procederze są wyniki kontroli operacyjnej i wyjaśnienia R. B. (1). Po drugie, opinie biegłych z zakresu informatyki i komputerów nie stanowiły, jak sugeruje obrońca, kluczowego i samoistnego dowodu, a jedynie obrazowały częstotliwość kontaktowania się oskarżonych. Po trzecie, Sąd Okręgowy miał w polu widzenia przeszkody urbanistyczne i pogodowe, które mogły ewentualnie utrudniać ustalenie precyzyjnej lokalizacji telefonujących współoskarżonych, niemniej jednak i tak nie stało to na przeszkodzie uwzględnieniu analizy kryminalnej w poczet materiału dowodowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie nasuwa zastrzeżeń z punktu widzenia dyrektyw z art. 53 k.k. wysokość kar jednostkowych wymierzonych wobec oskarżonego T. N. (1). Sąd Okręgowy, orzekając karę łączną nie ocenił jednak właściwie okoliczności podniesionych przez apelującego obrońcę (**zarzut z pkt III f apelacji**), przemawiających

na korzyść oskarżonego tj. dobrej opinii wynikającej z wywiadu środowiskowego, niekaralności oskarżonego (gdyż doszło już do zatarcia skazania, do którego odniósł się Sąd I instancji – str. 27 uzasadnienia wyroku) oraz zwartego związku czasowego między przypisanymi przestępstwami, zachowania oskarżonego po ich popełnieniu. Powyższe, zdaniem Sądu Apelacyjnego, przemawiało za przyjęciem, w większym stopniu niż uczynił to Sąd Okręgowy, absorpcji. Dlatego Sąd Apelacyjny obniżył karę łączną do 6 lat pozbawienia wolności. Ponadto Sąd Apelacyjny prawidłowo zaliczył oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania, który nie miał miejsca, jak przyjął Sąd Okręgowy od 4.06.2013 r. do 14.03.2014 r., a w czasie od 25.06.2013 r. do 14.03.2014 r. (vide postanowienia o zastosowaniu i uchyleniu tymczasowego aresztowania k. 1690, 1821, 1832, t. X i k. 2025, t. XI)

Orzeczenie przepadku korzyści majątkowej wobec T. N. (1) wiąże się ze skazaniem tego oskarżonego za czyn z pkt XXXIII części dyspozytywnej wyroku. Sąd Apelacyjny orzekł wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 530.200 zł, ponad kwotę zawartą w pkt XXXIII części dyspozytywnej wyroku w wysokości 15.800 zł. Sąd I instancji ustalił, że oskarżeni sprzedawali sobie wzajemnie 1 kg marihuany za 17.000 zł (str. 17 uzasadnienia wyroku), 1 kg metamfetaminy za 70.000 zł w sprzedaży hurtowej (str. 9 uzasadnienia wyroku), w sprzedaży detalicznej 100 zł (str. 3 uzasadnienia). Wobec powyższego ustalił, że oskarżony T. N. (1) z przestępstwa polegającego na udziale w obrocie znaczną ilością środków odurzających osiągnął korzyść majątkową:

13 kg metamfetaminy [wyprodukowanej wspólnie z D. C. (1)] x 70.000 zł = 910.000 zł : 2 = 455.000 zł

800 g metamfetaminy [sprzedanej w zamian za samochód M.] x 70.000 zł = 56.000

500 g metamfetaminy [sprzedanej w zamian za samochód A. (...)] x 70.000 zł = 35.000 zł

546.000 zł

Obowiązkiem Sądu Okręgowego było więc orzeczenie wobec tych oskarżonego środka w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej, jakie z tytułu dalszej odsprzedaży takiej ilości środka odurzającego otrzymał na podstawie art. 45 § 1 k.k., Sąd Okręgowy orzekł przepadek jedynie 15.800 zł. Dlatego też Sąd Apelacyjny w tym zakresie zmienił zaskarżony wyrok, orzekając wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej. Sumarycznie T. N. (1) uzyskał korzyść majątkową w wysokości 546.000 zł. Prokurator w zarzucie żądał orzeczenia przepadku 991.000 zł niemniej jednak nie wskazał na jakiej podstawie taką wartość ustalił, co skutkowało orzeczeniem jak wyżej, po odjęciu przepadku już orzeczonego przez Sąd I instancji.

Wymierzone wobec oskarżonego T. N. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny za poszczególne przestępstwa nie rażą niewspółmierną surowością. Uwzględniają poważny ładunek społecznej szkodliwości tych czynów popełnionych w przeważającej części w warunkach art. 65 § 1 k.k. i w zorganizowanej grupie przestępczej. Kary nie tracą z pola widzenia stopnia zawinienia, a ustalona stawka dzienna grzywny odpowiada statusowi majątkowemu oskarżonego. Podobnie ocenić należało orzeczoną na zasadzie pełnej absorpcji karę łączną, która jest odpowiednim podsumowaniem przestępczej działalności oskarżonego i dostatecznie uwzględnia wymagania indywidualnoprewencyjne. Z uwagi na zbieżność czasową oraz przedmiotową poszczególnych przestępstw Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności, obniżając jej wymiar do 6 lat zamiast wymierzonej kary 8 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego J. G. (1) zaskarżył wyrok w zakresie punktów XXIII, XXIV, XXV, XXVI i LXXIV części dyspozytywnej wyrok, zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżony J. G. (1) dopuścił się popełnienia czynów zabronionych zarzucanych mu w akcie oskarżenia pomimo, że oskarżony nie przyznał się do winy, jego relacja została potwierdzona przez wyjaśnienia M. B. (1), a więc oskarżonego, z którym J. G. (1) miał rzekomo współpracować w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a pozostały materiał dowodowy odnoszący się do tego oskarżonego zgromadzony w sprawie, oceniany w sposób zgodny z zasadami wiedzy

i doświadczenia życiowego oraz logicznego myślenia (art. 7 k.p.k.) nie daje podstaw do jednoznacznego stwierdzenia, że oskarżony zrealizował swym zachowaniem wszystkie znamiona zarzucanych mu czynów.

II. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to:

1. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. polegająca na:

a) poczynieniu ustaleń co do winy oskarżonego J. G. (1) w oparciu o okoliczności i dowody w postaci materiałów zgromadzonych w toku kontroli operacyjnej (...) kryptonim (...) oraz kryptonim (...) oraz bilingów połączeń oskarżonego z K. F. (1) poprzez przyjęcie, że dowody te pozwalają na ustalenie bez ryzyka błędu, że J. G. (1) miał świadomość działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz uczestniczenia w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci marihuany w sytuacji, gdy z utrwalonych rozmów telefonicznych J. G. (1) z M. B. (1) okoliczność taka nie wynika, zaś wnioskowanie okoliczności o jakich mowa z samego faktu zarejestrowania połączeń telefonicznych, bez znajomości treści rozmów, stanowi jedynie hipotezę;

b) przyjęciu, że działania oskarżonego ukierunkowane były na osiągnięcie korzyści majątkowej, podczas gdy ustalenia w tym zakresie pozostają dowolne i nie znajdują potwierdzenia w dowodach zgromadzonych w toku postępowania, oskarżony zaprzeczył jakoby miał otrzymywać w zamian za magazynowanie narkotyków jakiegokolwiek środka, podczas zatrzymania J. G. (1) i przeszukania jego mieszkania nie znaleziono środków pieniężnych pochodzących z przestępstwa, także oskarżony M. B. (1) zaprzeczył, że miał płacić J. G. (1) ze wskazanego tytułu;

c) pominięciu przy dokonywaniu istotnych ustaleń w zakresie strony podmiotowej czynów zabronionych zarzucanych oskarżonemu okoliczności wynikających z treści wywiadu specjalisty (...) ze Stowarzyszenia (...), (...) i (...) w J., w świetle których oskarżony do momentu zastosowania względem niego tymczasowego aresztowania codziennie palił marihuanę 5-10 gram dziennie, pozostawał w konsekwencji w uzależnieniu od kanabinoli, co bezsprzecznie mogło mieć wpływ na jego świadomość w zakresie popełnianych czynów.

2. art. 92 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. I art. 410 k.p.k. wyrażająca się w bezzasadnym oddaleniu wniosku dowodowego oskarżonego w postaci zeznań świadka M. G. na okoliczność postawy oskarżonego J. G. (1) przed zastosowaniem wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania oraz po opuszczeniu aresztu śledczego w związku z uchynieniem stosowania tego środka i aktualnej sytuacji życiowej oskarżonego w sytuacji, gdy dopuszczenie i przeprowadzenie wskazanego dowodu mogło doprowadzić sąd do innych, odmiennych w stosunku do przyjętych wniosków w zakresie realizacji przez oskarżonego znamion strony podmiotowej zarzucanych mu czynów;

w n o s z ą c o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. G. (1) od zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XVI i XVII części wstępnej wyroku;

ewentualnie:

2. uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego J. G. (1) okazała się zasadna do tego stopnia, że doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego. Zapoznając się z treścią apelacji stwierdzić należy, że co do zasady stawiają one zaskarżonemu wyrokowi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Obrońca oskarżonego stawia zarzuty obrazy prawa procesowego, tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. (**zarzut z pkt I. i II.1.a apelacji**), ale zarzuty te sprowadzają się wyłącznie do zanegowania oceny dowodów, przeprowadzonych na rozprawie, a dokonanej przez Sąd I instancji, podnosząc, że zebrany na rozprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, iż rzeczywiście oskarżony J. G. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k.

Nie ulega wątpliwości, iż Sąd I instancji na rozprawie przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe i zebrany na rozprawie materiał dowodowy dawał podstawy do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia w zakresie odpowiedzialności karnej poszczególnych oskarżonych. Kluczowym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było ustalenie, że materiał dowodowy pozwalał na ustalenie istnienia zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na uczestniczeniu w obrocie i udzielaniu innym osobom, w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, znacznych ilości substancji psychotropowych i środków odurzających oraz rozliczaniu się z uzyskanych w ten sposób korzyści majątkowych. Sąd I instancji, na co zwrócił uwagę skarżący obrońca, przedstawił dorobek orzeczniczy odnoszący się do zagadnienia grupy przestępczej. Na istnienie tej grupy przywołuje wyjaśnienia R. B. (1) oraz wyniki kontroli operacyjnej. Jak wynika z wcześniejszych rozważań grupa przestępcza niewątpliwie rzeczywiście istniała. Niemniej jednak, jak słusznie podniósł obrońca ani z wyjaśnień M. B. (1), który miał bezpośredni kontakt z oskarżonym J. G. (1), ani też ze szczątkowych wyjaśnień pozostałych współoskarżonych, czy też wyników kontroli operacyjnej nie można ustalić by oskarżony J. G. (1) brał w niej udział. Otóż M. B. (1) odnosząc się do osoby J. G. (1) wyjaśnił „zakupioną marihuanę zawiozłem do K. [J. G. (1)] mojego kolegi. (...) trzymałem to u K. gdyż nie chciałem, by moja narzeczona to widziała (...) wiedziałem, że K. pali tak jak ja (...) ta marihuana była u K. kilka tygodni może dłużej K. w tych moich działaniach nie brał żadnego udziału (k. 115, t. VIII). Podczas kolejnego przesłuchania wskazał „nie łączyły mnie z nim żadne interesy, on tylko chował moją marihuanę” (k. 1125, t. VII). W kolejnych wyjaśnieniach zaprzeczył jakoby J. G. (1) w czymkolwiek mu pomagał podkreślając, że u niego narkotyki były jedynie przechowywane i przecząc aby w cokółkolwiek był on wtajemniczany (k. (k. 115, t. VII). Z wyjaśnień M. B. (1) nie wynikają więc jakiegokolwiek fakty dotyczące szczegółowych ustaleń między nim i J. G. (3) w zakresie handlu narkotykami. Natomiast oskarżony J. G. (1) odnosząc się do zatrzymanej u niego w mieszkaniu marihuany wskazał „[M. B. (1)] powiedział mi, że możemy coś u mnie przechowywać w domu, w wynajmowanym przeze mnie mieszkaniu przy ul. (...) w J.(...). Ja się zgodziłem. Nie mówił co to ma być dokładnie. Domyśliłem się, że mogą to być narkotyki. Mimo to zgodziłem się. Na początku kwietnia 2013 r. M. B. (1) przywiózł do mnie dwa kartony (...) ja mu udostępniałem kuchnię i on tam sam robił. Przyjeżdżał raz na jakiś czas. Może dał mi jakieś 200-300 zł, później też dał mi 200 zł. Chciałem tylko zarobić pieniądze o nic więcej mi nie chodziło” (k. 1269-1270, t. VIII). Podczas kolejnego przesłuchania wskazał „nigdy nie ustalałem z B. co on będzie z tymi narkotykami robił, skąd je ma, ani gdzie one trafiają. Ja zgodziłem się przechowywać tę marihuanę, bo byłem tak głupi, że będę miał co palić. B. dawał mi pieniądze, ale nie było określone za co. Łącznie mógł mi dać ok. 800 zł (k. 1316, t. VIII). Oskarżony K. F. (1) nie posiadał żadnej wiedzy na temat udziału J. G. (1) w grupie. Z ustaleń Sądu I instancji wynika, że J. G. (1) uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających (str. 13-15 uzasadnienia wyroku). Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, że J. G. (1) należał do grupy (str. 67, 71, 83 uzasadnienia wyroku), na co miały wskazywać oprócz przywołanych wyjaśnień również wyniki kontroli operacyjnej. Problem jest jednak w tym, że z tych materiałów nie wynika nic co pozwalałoby w ocenie Sądu Apelacyjnego na ustalenie udziału J. G. (1) w grupie mającej na celu popełnianie przestępstw. Otóż z rozmów przeprowadzanych w dniach 15-17.05.2013 r. wynika, że oskarżony M. B. (1) pytał jedynie J. G. (1) gdzie się znajduje, ponieważ chce u niego zostawić na przechowanie marihuanę, jedzie do jego mieszkania, niedługo u niego będzie lub po prostu pyta J. G. (1) czy jest w domu (k. 3032-3034, t. XVII).

Z wyjaśnień J. G. (1) wynika przecież jasno, że chciał on tylko zarobić kilkaset złotych i skorzystać w ten sposób, że palił marihuanę. Nie sposób zatem wskazać na spełnienie przez tego oskarżonego kryterium świadomości przynależenia do grupy, nie dowodzi tego żaden dowód. Zapoznając się z materiałem dowodowym a zwłaszcza tym, w którym mowa o grupie przestępczej trudno w nim jednoznacznie dopatrzeć się, by J. G. (1) miał świadomość, że działał w grupie i na jej rzecz. Ustalenie Sądu Okręgowego jakoby J. G. (1) brał udział w grupie nie wynika z zebranego materiału dowodowego a to musiało skutkować uniewinnieniem tego oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XVI części wstępnej wyroku i w tym zakresie kosztami postępowania obciążeniem Skarbu Państwa.

Natomiast działania oskarżonego J. G. (1) polegające na przechowywaniu marihuany M. B. (1), w okresie od kwietnia 2013 r. do 24 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny zakwalifikował jako ułatwianie popełnienia przez oskarżonego M. B. (1) przestępstwa wprowadzenia do obrotu znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, tj. czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 oraz art. 62 ust. 1 i 2 upn. Oskarżony przechowywał znaczne

ilości środków odurzających, tym samym ułatwia M. B. (1), wprowadzanie ich do obrotu. Zachowania tego nie można oceniać, jako przestępstwa udziału we wprowadzeniu do obrotu ww. środka.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut obrońcy z **pkt II.1.c apelacji** w zakresie w jakim skarżący podniósł, iż w czasie czynu oskarżony był uzależniony od kanabinoli, co miało mieć wpływ na jego świadomość. Na etapie postępowania przygotowawczego biegli psychiatrzy wydali opinię sądowo – psychiatryczną w zakresie stanu psychicznego J. G. (1), w której uzależnienie to stwierdzili, niemniej jednak wskazali przy tym, że nie ma ono żadnego znaczenia na ocenę stanu jego poczytalności a tempore criminis nie miał on zniesionej ani ograniczonej poczytalności (k. 1352-1354, t. VIII). Opinia jest jasna, logiczna, nie zawiera braków.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w niniejszym postępowaniu nie doszło również do naruszenia art. 92 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. i art. 410 k.p.k. (**zarzut z pkt II.2. apelacji**). Obrońca twierdził, że doszło do naruszenia wskazanej regulacji, ponieważ Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy w postaci zeznań M. G. na okoliczność postawy oskarżonego przed zastosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania oraz po opuszczeniu aresztu śledczego i aktualnej sytuacji życiowej oskarżonego. Nie było przeszkód faktycznych, czy wynikających z realizowanej linii obrony, by obrońca J. G. (1) zgłosił wcześniej, bez opóźnienia wniosek o przesłuchanie tego świadka – matki oskarżonego wiedział bowiem gdzie przebywa i z którymi, jak twierdził oskarżony utrzymywał kontakt w czasie czynu. Nie chodzi o to, że oskarżony traci prawo do składania wniosków dowodowych, ale czyniąc to z opóźnieniem, a nie niezwłocznie po powstaniu okoliczności uzasadniających wniosek, może spotkać się z oceną takiego postąpienia przez pryzmat art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2013 r., IV KK 303/13, LEX nr 1403900). Z drugiej strony należy dostrzec, że Sąd I instancji mając na względzie zasadę prawdy i prawo do obrony weryfikował linię obrony oskarżonego. Okoliczności faktyczne objęte tezą nie budziły jego wątpliwości, gdyż w istocie odwoływały się do kwestii mogących mieć ewentualne znaczenie ocenne przy wymiarze kary. Wobec powyższego Sąd Okręgowy miał prawo uznać, że przesłuchanie tego świadka oczywiście zmierza do przedłużenia postępowania. Takie postąpienie zapewnia niezbędną równowagę między dyrektywami prawdy, prawa do obrony i szybkości postępowania, nie narusza przy tym art. 92 k.p.k. i nie uchybia art. 410 k.p.k.

Wobec powyższego uznając, że J. G. (1) popełnił czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 oraz art. 62 ust. 1 i 2 upn. Sąd Apelacyjny wymierzył karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny 300 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na 50 złotych oraz orzekł o nawiazce na podstawie art. 70 ust. 4 cyt. ustawy. Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił: formę zjawiskową czynu, którego dopuścił się J. G. (1), okoliczności związane z osobą oskarżonego tzn. uprzednia niekaralność i dobrą opinię, a także upływ czasu od będących przedmiotem osądu zdarzeń, zachowanie oskarżonego po tym zdarzeniu. Ponadto Sąd orzekł wobec oskarżonego nawiazkę 5.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o. Oddział (...), (...) z siedzibą we W., W. J. C. K. (...). Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej kary okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 24.05.2013 r. do 14.11.2013 r.

Odnośnie (**zarzutu z pkt II.1.b apelacji obrońcy oraz apelacji prokuratora**): Z wyjaśnień oskarżonego J. G. (1) wynika, że uzyskiwał on korzyść majątkową za przechowywanie narkotyków. Jak wynika z treści przywołanych wyżej, niewymagających powtórzenia wyjaśnień, to właśnie chęć uzyskania pieniędzy była głównym motywem ułatwiania przez J. G. (1) obrotu marihuaną. Co prawda M. B. (1) zaprzeczył by przekazywał J. G. (1) jakiegokolwiek pieniądze, jednakże w tym zakresie to wyjaśnienia drugiego z oskarżanych należy uznać za wiarygodne, gdyż odniósł się do tej kwestii dwukrotnie, wskazując jakie sumy uzyskiwał a także łączną kwotę sumaryczną 800 zł. Obowiązkiem Sądu Okręgowego było również orzeczenie wobec tych oskarżonego środka w postaci przepadku równowartości korzyści, jakie z tytułu przechowywania znacznej ilości środka odurzającego osiągnął, do czego odniósł się w przywołanych wyżej wyjaśnieniach (k. 1316, t. VIII). Na podstawie art. 45 § 1 k.k., Sąd Apelacyjny orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 800 zł, uwzględniając częściowo apelację prokuratora co do zarzutu obrazy prawa materialnego. Nie uwzględnił natomiast wniosku co do orzeczenia przepadku dalszej kwoty, pomimo żądania takiego orzeczenia co do kwoty 76.320 zł.

Obrońca oskarżonego K. F. (1) zaskarżył wyrok co do pkt: XXVII, XXVIII, XXIX, XXX części dyspozytywnej wyroku.

Odnosnie czynu z pkt XXVII części dyspozytywnej wyroku – na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. – zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, iż oskarżony K. F. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu obrót znaczną ilością środków odurzających pełniąc funkcję magazyniera środków odurzających oraz handlarza takimi środkami, co miało wpływ na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej z art. 258 § 1 k.k., podczas gdy żaden dowód w sprawie nie wskazuje na istnienie podziału ról pomiędzy oskarżonymi, wyjaśnienia żadnego z oskarżonych nie potwierdzają, aby oskarżony K. F. (1) przechowywał jakiegokolwiek środki na rzecz grupy, brak dowodów na to, aby oskarżony dzielił się zyskami z odsprzedaży narkotyków, a samo znalezienie w mieszkaniu oskarżonego środków odurzających w kontekście jego uzależnienia (co wynika z opinii specjalisty terapii uzależnień), nie świadczy o więzi organizacyjnej pomiędzy oskarżonym K. F. (1) a pozostałymi oskarżonymi i nie jest wystarczające do przypisania odpowiedzialności karnej z art. 258 § 1 k.k. (art. 438 pkt 2 k.p.k.).
2. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie i dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, iż oskarżony miał świadomość brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu obrót środkami odurzającymi o czym świadczy liczba połączeń pomiędzy oskarżonym K. F. (1) oraz J. G. (1) oraz nagrania podsłuchanych rozmów z kontroli operacyjnej o kryptonimie (...), podczas gdy same bilingi rozmów wskazują jedynie na fakt wykonywania połączeń oskarżonego z J. G. (1), nie na ich treść, zaś rozmowy uzyskane w ramach kontroli operacyjnej o kryptonimie (...) w żaden sposób nie potwierdzają, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co wobec braku innych dowodów potwierdzających sprawstwo oskarżonego nie jest wystarczające do przypisania odpowiedzialności karnej z art. 258 § 1 k.k., zaś stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie stanowi wyłącznie domniemanie nie poparte rzetelnym materiałem dowodowym (art. 438 pkt 2 k.p.k.).
3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na jego treść poprzez przyjęcie za udowodnioną okoliczność (winy umyślnej), zamiaru bezpośredniego oskarżonego K. F. (1) brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu obrót środkami odurzającymi, co miało wpływ na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej z art. 258 § 1 k.k., podczas gdy brak jest dowodów wskazujących na świadomość oskarżonego, brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, lecz jedynie do posiadania środków odurzających, nie udowodniono oskarżonemu brania udziału w innych akcjach przestępczych mających obrót narkotykami, nie udowodniono nadto czy miał jakieś stałe zadania mające na celu kamuflowanie grupy, przydzieloną rolę, czy w jakikolwiek sposób pomagał w działalności grupy, czy identyfikował się z grupą, co wobec braku udowodnienia zamiaru oskarżonemu winno skutkować uniewinnieniem oskarżonego od zarzucanego mu czynu (art. 438 pkt 3 k.p.k.).
4. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. – w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, iż o przynależności do grupy przestępczej świadczy fakt częstej zmiany telefonów i kart SIM, co miało wpływ na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej z art. 258 § 1 k.k., podczas gdy oskarżony K. F. (1) w inkryminowanym czasie posługiwał się jedynie dwoma numerami telefonów, która to okoliczność zmiany jedynie dwóch numerów telefonów nie może być wystarczająca do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej z art. 258 § 1 k.k. (art. 438 pkt 2 k.p.k.).
5. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie oraz brak wskazania w treści uzasadnienia wyroku na jakich dowodach oparł się Sąd I instancji przypisując oskarżonemu odpowiedzialność karną z art. 258 § 1 k.k., co miało wpływ na brak możliwości merytorycznej obrony oskarżonego wobec przypisanego mu przestępstwa, a tym samym naruszenie prawa do obrony oskarżonego K. F. (1) oraz na brak możliwości dokonania instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku (art. 438 pkt 2 k.k.).

Odnosnie czynu z pkt XXVIII części dyspozytywnej wyroku – na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. – zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

6. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, iż oskarżony K. F. (1) uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających oraz, iż udzielał innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środków odurzających, o czym świadczą wyjaśnienia oskarżonego R. B. (1), ilości zatrzymanych u oskarżonego środków odurzających, waga elektroniczna oraz kwota ponad 9.000 zł, co miało wpływ na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej z art. 56 ust. 3 i 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, podczas gdy oskarżony R. B. (1) w swoich wyjaśnieniach w ogóle nie wspominał o udziale oskarżonego K. F. (1) w obrocie znaczną ilością środków odurzających, zatrzymane u oskarżonego mieszkaniu środki odurzające nie stanowią znacznej ilości, a nadto wobec treści wyjaśnień oskarżonego oraz M. B. (1) brak dowodu, aby kwota 9.000 zł pochodziła z czynu zabronionego, co uniemożliwia przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne (art. 438 pkt 2 k.p.k.).

7. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie i dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, iż oskarżony uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających oraz, iż udzielał innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środków odurzających, jak również brak przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. F. (1), w zakresie w jakim wskazał, iż znalezione u niego środki odurzające przeznacza na własny użytek, co miało wpływ na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, podczas gdy na fakt przeznaczenia zatrzymanych w mieszkaniu oskarżonego środków odurzających na własny użytek wskazuje opinia specjalisty terapii uzależnień z uwagi na uzależnienie oskarżonego, co koreluje z wyjaśnieniami oskarżonego i uniemożliwia przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne (art. 438 pkt 2 k.p.k.).

8. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie i dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, iż oskarżony uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających oraz, iż udzielał innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środków odurzających o czym świadczy liczba połączeń pomiędzy oskarżonym K. F. (1) oraz J. G. (1) oraz nagrania podsłuchanych rozmów z kontroli operacyjnej o kryptonimie (...), podczas gdy same bilingi rozmów wskazują jedynie na fakt wykonywania połączeń oskarżonego z J. G. (1), nie na ich treść, zaś rozmowy uzyskane w ramach kontroli operacyjnej o kryptonimie (...) w żaden sposób nie potwierdzają, iż oskarżony brał udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających, co uniemożliwia przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej z art. 56 ust 3 i art. 59 ust. 1 inne ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (art. 438 pkt 2 k.p.k.).

9. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie za udowodnioną okoliczność, iż oskarżony uczestnicząc w obrocie znaczną ilością środków odurzających oraz udzielając ich innym osobom, działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także iż z popełnienia tychże przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu, co miało wpływ na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej z art. 56 ust. 3 i 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne oraz zaostrzenie wobec oskarżonego odpowiedzialności karnej, podczas gdy żaden dowód w sprawie nie wskazuje, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a nadto dowody te nie wskazują aby oskarżony z uczestniczenia w obrocie środkami odurzającymi uczynił sobie stałe źródło dochodu (art. 438 pkt 3 k.p.k.).

10. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść poprzez błędne przyjęcie za udowodnioną okoliczność, iż oskarżony K. F. (1) otrzymał od M. B. (1) 15 kg marihuany na przechowanie, jak również celem dalszej odsprzedaży, metamfetaminę w ilości nie mniejszej niż 150 g, a nadto iż oskarżony K. F. (1) uczestniczył w obrocie marihuaną w ilości nie mniejszej niż 30 kg, co w ocenie Sądu wynika z wyjaśnień oskarżonego R. B. (1), wyjaśnień J. G. (1), zeznań świadka T. D. oraz materiałów zgromadzonych w trakcie kontroli operacyjnej, co miało wpływ na skazanie oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy okoliczność

ta nie wynika w żaden sposób z dowodów na których oparł się Sąd ustalając stan faktyczny sprawy, zaś jedynym dowodem w sprawie potwierdzającym ilość środków odurzających zatrzymanych u oskarżonego K. F. (1) są jego wyjaśnienia (art. 438 pkt 3 k.p.k.).

11. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 174 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i poczynienie ustaleń faktycznych w zakresie ilości środków odurzających będących przedmiotem obrotu w oparciu o notatkę urzędową sporządzoną przez K. K. (1) z dnia 25.05.2013 r. oraz zeznaniami funkcjonariusza Policji sporządzającego przedmiotową notatkę, co miało wpływ na skazanie oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k., podczas gdy zgodnie z treścią art. 174 k.p.k. nie wolno zastępować dowodu z wyjaśnień oskarżonego treścią notatki urzędowej, tym bardziej, iż wyjaśnienia te stoją w sprzeczności z treścią notatki w zakresie ilości zatrzymanych u oskarżonego środków odurzających, co stanowi o braku możliwości przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (art. 438 pkt 2 k.p.k.);

w n o s z ą c :

1. w zakresie czynu z pkt XXVII części dyspozytywnej wyroku o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.
2. w zakresie czynu z pkt XXVIII części dyspozytywnej wyroku o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Apelacja obrońcy okazała się zasadna jedynie w części, co skutkowało obniżeniem kary łącznej pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. (**zarzut z pkt 1 apelacji**) ustalając, że K. F. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej (czyn z pkt XXVII części dyspozytywnej wyroku). Ustalenia faktyczne w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k. –są prawidłowe. Poza sporem jest okoliczność, że grupa taka istniała, posiadała podstawową strukturę, a oskarżeni pełnili określone role w tym zakresie. Sąd Apelacyjny podtrzymuje wcześniej przedstawione rozważania. Odnosząc się zatem tylko do udziału w niej oskarżonego K. F. (1) należy wskazać, że działania podejmowane przez niego wskazane szczegółowo w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego (str. 1, 13-14, 69, 72, 82 uzasadnienia wyroku) świadczą o świadomości udziału w grupie, o zgodzie oskarżonego na wypełnienie przypisanej mu roli, uczestnictwie w obrocie znaczną ilością środków odurzających i uczynienia tego w celu uzyskania pewnych korzyści majątkowych. Całość planu, w którym oskarżony brał udział obejmowała udział innych osób, z którymi utrzymywał on kontakt. Istotnie jak wskazał obrońca samo znalezienie w mieszkaniu środków odrzucających nie świadczy o więzi organizacyjnej między nim i pozostałymi członkami grupy, ta bowiem wyłania się w wynikach kontroli operacyjnej, częstotliwości kontaktu i treści prowadzonych rozmów (**zarzut z pkt 2 i 8 apelacji**). Nie jest tak jak podniósł obrońca, że nie można wywieść ustalenia, co do świadomości K. F. (1) udziału w grupie przestępczej mającej na celu popełnienia przestępstw, z wyników kontroli operacyjnej krypt. (...) podczas gdy wynika z nich, że:

- oskarżony K. F. (1) posługiwał się sloganem – zatem ukrywał rzeczywistą treść przekazywanych informacji, marihuanę określał mianem „(...)”, „euro”, „(...)”, metamfetamina – piko „(...)”, a ilość określał miarą czasu „(...)”, „(...)” (k. 3003, t. XVI)

- ustalał podczas rozmów okoliczności transakcji narkotykowej, ilość, cenę (k. 3003, t. XVI)

- w trakcie rozmów dostawał polecenia od M. B. (1) i dostosowywał się do nich, tzn. przygotowywał ilość narkotyków wskazanych przez M. B. (1)

- K. F. (1) wyjaśniał M. B. (1) dlaczego ilość narkotyków się nie zgadza, skąd ta nieprawidłowość wynika i jak kwestię tę rozstrzygnąć (k. 3004, t. XVI)

- oskarżony K. F. (1) prowadził rozmowy z różnymi osobami, ustalał jaka ilość narkotyków ich interesuje, na kiedy może być gotowa i za jaką cenę, odnosił się do szczegółów transakcyjnych.

Dodać należy, że co prawda K. F. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, jednak podczas odtworzenia rozmów krypt (...) rozpoznał swój głos, przyznał, że kontaktował się z M. B. (1), odmawiając jednocześnie pobrania próbki głosu. Z tych rozmów właśnie prowadzonych w specyficzny sposób, z użyciem kilkakrotnych niedopowiedzeń przy wykorzystaniu sloganu, ale również w zakresie ich częstotliwości wynika: po pierwsze - świadomość oskarżonego, co do przestępczej działalności, po drugie - rozmiar tej działalności. Oczywistym jest, że w sprawach narkotykowych, regułą jest prowadzenie transakcji w sposób niejawnym, w miejscach ustronnych, bez obecności osób postronnych, tak by nie ujawniać szczegółów, personaliów i nie narażać ich na identyfikację.

Sąd Apelacyjny nie podzielił również zarzutu obrońcy jakoby w sprawie nie ustalono roli K. F. (1), jego zadań, czy też solidaryzowania się z grupą (**zarzut z pkt 3 apelacji**). Powyższe zostało w pełni wskazane przez Sąd Okręgowy w treści uzasadnienia wyroku na str. 82-83. W tym zakresie powoływanie się i negowanie wskazanych ustaleń przez obrońcę oskarżonego, nie mogło wywołać zamierzonego skutku, gdyż pozostałe dowody dostatecznie wykazują słuszność ustaleń Sądu I instancji. Nie ma racji obrońca podnosząc, że dwukrotna zmiana numerów telefonów przez K. F. (1) nie może prowadzić do ustaleń, że należał on do grupy, a zmiany te były wywołane chęcią utrudnienia ujawnienia przez organy ścigania przestępczej działalności. Był to jeden z kilku dowodów obok wyjaśnień R. B. (1) i M. B. (1), wyników kontroli operacyjnej, protokoły przeszukania mieszkania (k. 1436, t. VIII) oraz opinie biegłego z zakresu badań chemicznych, z których wynika, że na jego posesji znajdowały się substancje odurzające (**zarzut z pkt 4 apelacji**), w postaci 665 g marihuany, 23,99 g metamfetaminy, 17,91 g amfetaminy, 3 wagi.

Niesłuszny okazał się również **zarzut z pkt 5 apelacji** obraży art. 6 k.p.k. w zw z art. 424 k.p.k. który zdaniem obrońcy miał polegać na niewskazaniu przez Sąd I instancji na jakich dowodach się oparł ustalając sprawstwo K. F. (1). Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Okręgowy sporządzając pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku w jego części historycznej, opisał każde zdarzenie, w którym uczestniczył oskarżony K. F. (1) z osobna, odwołując się do konkretnych dowodów, na których oparł swoje ustalenia. Sprostował tym samym wymogom z art. 424 k.p.k., co pozwalało na przeprowadzenie kontroli odwoławczej, która nie wykazała, aby niezasadnie obciążono oskarżonego nie popełnionymi przez niego czynami. Jeżeli skarżący chciał skutecznie podważyć słuszność takich ustaleń powinien był wykazać, gdzie konkretnie został popełniony błąd i swoje stanowisko rzeczowo przedstawić, czego nie uczynił.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił również zarzutów formułowanych na gruncie czynu przypisanego w pkt XXVIII części rozstrzygającej wyroku (uczestnictwo w obrocie znaczną ilością środków odurzających). Sąd Okręgowy nie dopuścił się obraży art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zakresie ustalenia, że oskarżony K. F. (1) uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających (**zarzut z pkt 6 apelacji**). Wynika to bowiem z wyjaśnień R. B. (1) oraz wyników kontroli operacyjnej, ale również ujawnienia podczas czynności przeszukania wagi elektronicznej, której posiadania oskarżony w ogóle nie uzasadnił, odmawiając składania wyjaśnień i kwoty 9.020 zł. nie jest tak jak wskazał obrońca, że to organ procesowy ma obowiązek udowodnić, że dane wartości majątkowe należące do sprawcy pochodzą z przestępstwa. W tym bowiem zakresie w niniejszej sprawie obowiązywały reguły wskazane w art. 45 § 2 k.k. (przed 1.07.2015 r.), zgodnie z którym „w razie skazania za przestępstwo, z którego popełnienia sprawca osiągnął, chociażby pośrednio, korzyść majątkową znacznej wartości, uważa się, że mienie, które sprawca objął we władanie lub do którego uzyskał jakikolwiek tytuł w czasie popełnienia przestępstwa lub po jego popełnieniu, do chwili wydania chociażby nieprawomocnego wyroku, stanowi korzyść uzyskaną z popełnienia przestępstwa, chyba że sprawca lub inna zainteresowana osoba przedstawi dowód przeciwny”. Skoro oskarżony K. F. (1) nie przedstawił dowodu przeciwnego, który mógłby podważyć wskazane domniemanie to słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że ujawniona kwota 9.020 zł stanowi korzyść pochodzącą z przestępczej działalności. Nie jest dowolne ustalenie Sądu Okręgowego, co od czynnego uczestnictwa oskarżanego K. F. (1) w obrocie znacznymi ilościami narkotyków. Również ilość środków odurzających ujawniona w mieszkaniu K. F. (1) uniemożliwia przyjęcie jakoby posiadał je na własny użytek (**zarzut z pkt 7 apelacji**). W tym zakresie powoływanie się przez obrońcę na treść opinii specjalisty terapii uzależnień w perspektywie pozostałych kluczowych dowodów sprawstwa K. F. (1) nie mogło zmienić stanowiska tutejszego Sądu.

Dokonując oceny **zarzutu z pkt 9 apelacji** przez pryzmat powyższych rozważań, podnieść należy, że przyjęcie w kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu w pkt XXVIII części dyspozytywnej wyroku, wbrew twierdzeniom obrońcy nie wynikało wyłącznie z ustaleń Sądu Okręgowego jakoby K. F. (1) uczynił sobie z przestępczego procederu stałe źródło dochodu, ale również z popełnienia tego czynu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, do czego Sąd w treści uzasadnienia wprost się odniósł na str. 103-104. Natomiast to, że K. F. (1) korzyść majątkową z pełnionej w obrocie przez siebie roli osiągnął, wynika z materiałów w postaci kontroli operacyjnej. W prowadzonych przez siebie rozmowach oskarżony ten bowiem wielokrotnie odnosił się do ceny narkotyków jaką żądał w zamian za towar. Wobec powyższego Sąd I instancji słusznie art. 65 § 1 k.k. w kwalifikacji prawnej przywołał.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut sformułowany w **pkt 10 apelacji**. Ilość marihuany jaką K. F. (1) otrzymał na przechowanie od M. B. (1) wynika pośrednio z wyjaśnień K. F. (1), który przyznał, że posiadał metamfetaminę, marihuanę i amfetaminę (k. 1491, t. IX), z wyjaśnień M. B. (1), który przyznał, że kupioną marihuanę przechowywał u oskarżonego K. F. (1) (k. 1115, t. VII) oraz wyniki kontroli operacyjnej.

W zakresie zarzutu **z pkt 11 apelacji** Sąd Apelacyjny podtrzymuje stanowisko przedstawione przy okazji omawiana apelacji obrońców T. N. (1), bowiem do kwestii tej obrońcy się odnieśli.

Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd Okręgowy orzekając karę łączną nie ocenił właściwie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego tj. zwartego związku czasowego między przypisanymi przestępstwami, upływu ponad 4 lat od czasu popełnienia czynów, zachowania oskarżonego po ich popełnieniu, dobrej opinii wynikającej z wywiadu środowiskowego. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny obniżył wymierzoną oskarżonemu w pkt XXIX części dyspozytywnej wyroku, karę łączną pozbawienia wolności do 4 lat. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w większym stopniu niż uczynił to Sąd Okręgowy, należało zastosować zasadę pełnej absorpcji, uwzględniając zbieżność czasowa i przedmiotową przypisanych oskarżonemu czynów. Dlatego Sąd Apelacyjny orzekł wobec K. F. (1) karę łączną 4 lat pozbawienia wolności uznając, że kara ta właściwie zrealizuje cele, o jakich mowa w art. 53 § 1 k.k.

Uwzględniając częściowo **apelację prokuratora**, w związku z czynem przypisanym oskarżonemu w pkt XXVIII części dyspozytywnej wyroku, na podstawie art. 45 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny orzekł wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej w wysokości 260.980 zł, ponad kwotę zawartą w pkt XXVIII części dyspozytywnej wyroku w wysokości 9.020 zł, dokonując wyliczeń w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy. Sąd I instancji ustalił, że oskarżeni sprzedawali sobie wzajemnie 1 kg marihuany za 17.000 zł (str. 17 uzasadnienia wyroku), 1 g metamfetaminy za 100 zł (str. 3 i 9 uzasadnienia wyroku). Wobec powyższego przyjmując taką cenę ustalili, że oskarżony K. F. (1) z przestępstwa polegającego na udziale w obrocie znaczną ilością środków odurzających osiągnął korzyść majątkową:

15 kg marihuany [uzyskanej do dalszej sprzedaży od M. B. (1)] x 17.000 zł = 255.000 zł

150g metamfetaminy [uzyskanej do dalszej sprzedaży od M. B. (1)] x 100 zł = 15.000 zł

270.000 zł

Od powyższej kwoty należało odjąć 9.020 zł, której przepadek orzeczono na podstawie art. 45 § 1 k.k. zaskarżonym wyrokiem. Prokurator w zarzucie żądał orzeczenia przypadku wobec tego oskarżonego w wysokości 368.460 zł niemniej jednak nie wskazał na jakiej podstawie taką wartość ustalili, co skutkowało orzeczeniem jak wyżej, po odjęciu przypadku już orzeczonego.

Obrońca oskarżonego R. K. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, sprzeczną z doświadczeniem życiowym i logicznym rozumowaniem co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego, w sytuacji gdy zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, iż R. K. brał udział w procederze produkcji metamfetaminy.

2. obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez wewnętrzną sprzeczność pisemnego uzasadnienia wyroku wyrażająca się w tym, iż w części dotyczącej ustaleń faktycznych Sąd I instancji stwierdza, iż DNA R. K. znajdowało się na masce przeciwpyłowej, a z kolei w części zawierającej rozważania Sąd I instancji stwierdził, iż DNA R. K. znajdowało się na jednej z rękawiczek.

3. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wobec R. K. została wymierzona poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, co jednoznacznie wskazuje na to, iż Sąd I instancji skorzystał z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i tym samym przy jej wymierzaniu koniecznym było jako podstawy prawnej wskazanie przedmiotowego przepisu kodeksu karnego.

4. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności poprzez jej surowość, w sytuacji gdy wszystkie okoliczności niniejszej sprawy, a szczególnie warunki i właściwości osobiste oskarżonego wskazują, iż zasługuje ona na wymierzenie kary w niższym wymiarze i warunkowe zawieszenie jej wykonania na stosowny okres próby;

w n o s z ą c o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

ewentualnie:

2. zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie R. K. przy zastosowaniu przepisu art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata.

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zasadna w przeważającej części. Rację ma obrońca wskazując, że Sąd Okręgowy wadliwie ocenił, iż zachowanie oskarżonego, polegające na udostępnieniu pomieszczenia mieszkalnego w domu przy ul. (...) w M. oraz przechowywanie tam przyrządów służących do niedozwolonego wytwarzania środków odurzających, wypełnia znamiona czynu z art. 53 ust. 2 i art. 54 ust. 1 upn. Przy czym Sąd ograniczył się jedynie do wskazania, że w dniu 4 czerwca 2013 roku Funkcjonariusze (...) Biura (...) Komendy Głównej Policji w J. dokonali przeszukania budynku mieszkalnego R. K. w M. ul. (...). W wyniku którego ujawniono między innymi: plastikowe pojemniki z substancjami służącymi do produkcji środków odurzających oraz przyrządy. Za przypisaniem oskarżonemu wytworzenia znacznej ilości metamfetaminy miał zdaniem Sądu przemawiać fakt, że oskarżony posiadał powyższe dowody, a także to, że na przyrządach do produkcji służących ujawniono jego ślady DNA (str. 5-6, 73-75 uzasadnienia wyroku).

Argumenty powyższe są z oczywistych względów nietrafne. Sąd Okręgowy skupiając się wyłącznie na przedmiotowej stronie zachowania oskarżonego R. K. całkowicie pominął najistotniejszą, podmiotową stronę jego zachowania polegającego wyłącznie na udostępnieniu pomieszczenia oskarżonym T. N. (1) oraz D. C. (1). Tymczasem na tej właśnie płaszczyźnie rozstrzygnąć należało, czy podejmowane przez niego działania, miały charakter sprawczy, czy też niesprawczy. Odnosząc się do oceny zebranego materiału dowodowego należy uwzględnić, że oskarżony R. K. stanowczo zaprzeczał jakoby brał jakikolwiek udział w produkcji środków odurzających. Przyznał przy tym, że wynajął pomieszczenie D. C. (1), jednakże nie wchodził na strych od miesiąca, a oskarżony D. C. (1) wchodził tam osobnym wejściem. W sposób wiarygodny wskazał, że przebywał w kwietniu 2013 r. we W., w maju w Niemczech oraz na Słowacji (k. 2310, t. XIII). Sąd Okręgowy uznał te wyjaśnienia za niewiarygodne, niemniej jednak nie wskazał innego miarodajnego dowodu, który pozwalałaby sprawstwo wytwarzania środków odurzających oskarżonemu przypisać. Całkowicie inną kwestią jest ocena dowodu w postaci wyników kontroli operacyjnej, gdyż w tym zakresie również rozmów oskarżonego R. K. z pozostałymi współoskarżonymi nie zarejestrowano (k. 4521-4553, t. XXV). Natomiast oskarżeni D. C. (1) i T. N. (1) odmówili składania wyjaśnień, co uniemożliwiało weryfikację zarzutu pod względem sprawstwa, a oskarżony R. B. (1), jako „mały świadek koronny” w ogóle do osoby tego oskarżonego się nie odniósł. Tym samym w sprawie nie było dowodów pozwalających bez żadnych wątpliwości że R. K. brał udział w wytwarzaniu

narkotyków. Istotnie, zachowanie polegające na najmie pomieszczenia budynku mieszkalnego nie jest samo w sobie czynem zabronionym, objętym zakresem przepisów karnych ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jak również innej ustawy karnej. Nie oznacza to jednak, że zachowanie takie nie może stanowić pomocnictwa do realizacji znamion innego czynu zabronionego, określonego w jednym z przepisów karnych w/ w ustawy, w szczególności przestępstwa określonego w art. 53 ust. 2 i art. 54 ust. 4 tejże ustawy. Niewątpliwie bowiem, zachowanie oskarżonego zrealizowało przedmiotowe znamiona pomocnictwa do wytwarzania środków odurzających. Wszak obrońca nie kwestionuje okoliczności znajdujących wsparcie w obiektywnych dowodach związanych z przeszukaniem pomieszczeń użytkowanych przez R. K., nie kwestionuje także tego, że ujawniono jego ślady DNA na masce przeciwpyłowej (k. 2398) i nie podważa, że produkcja metamfetaminy w tym pomieszczeniu była prowadzona. Z pewnością zaś przyrzędy ujawnione w pomieszczeniach zajmowanych przez oskarżonego R. K. i jego konkubinę należy uznać za „narzędzie”, mogące ułatwić realizację tego czynu zabronionego, zaś najem za dostarczanie miejsca do produkcji. W doktrynie przyjmuje się, że narzędziem w rozumieniu przepisu art. 18 § 3 k.k., może być każdy przedmiot ułatwiający dokonanie czynu zabronionego (zob. A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Kraków 1998, s. 185). Również wyrażenie „dostarczając narzędzie” należy rozumieć szeroko i brać pod uwagę każdy sposób „dostarczenia” np. najem pomieszczenia (zob. A.Zoll, Kodeks..., s. 184). Realizacja przedmiotowych znamion czynu nie oznacza oczywiście sama w sobie, że wykonującej je osobie można przypisać pomocnictwo do danego typu przestępstwa. Niezbędne jest bowiem poczynienie ustalenia, iż sprawca działał w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego. Wchodzi tu w grę zarówno zamiar bezpośredni jak i zamiar wynikowy. Wystarczy więc, aby sprawca udzielając pomocy, przewidywał możliwość dokonania przez inną osobę czynu zabronionego i godził się na to (zob. A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, wyd. Lex 2007, s. 62; Ł. Pohl, Istota pomocnictwa w kodeksie karnym, Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny z 2000r. Nr 2, s. 79). W przypadku pomocnictwa do przestępstwa uprawy, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, konopi innych niż włókniste, pomocnik chce, albo godzi się na to, że ułatwiając swoim zachowaniem realizację tego czynu zabronionego, inna osoba dopuści się popełnienia tego przestępstwa. Zamiar pomocnika ustalać należy w sposób analogiczny, jak w przypadku ustalenia zamiaru sprawcy konkretnego czynu zabronionego, penalizowanego w przepisach części szczególnej kodeksu karnego czy też pozakodeksowych przepisach karnych. W przedmiotowej sprawie, ustalenie jaki zamiar towarzyszył oskarżonemu R. K. podczas udostępnienia współoskarżonym pomieszczeń, nie budzi wątpliwości. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach wprawdzie zaprzeczył jakoby miał świadomość, iż D. C. (1) wytwarza na strychu środki odurzające, jednakże okoliczności czynu, w jakich odbywała się produkcja wskazuje, że oskarżony zdawał sobie sprawę z planów D. C. (1). Stan faktyczny polegał na tym, że R. K. wyraził zgodę na najem pomieszczeń D. C. (1), który sprowadził przedmioty służące do produkcji narkotyków, a R. K. swoim zachowaniem ułatwiał realizację czynu z art. 54 ust. 1 i art. 53 ust. 2 upn. W tym zakresie istotne jest to, że na masce przeciwpyłowej ujawniono ślady DNA oskarżonego R. K. (k. 2398, t. XIII). To zdaniem Sądu Apelacyjnego umożliwia przypisanie temu oskarżonego popełnienie czynu w formie pomocnictwa. Ze względu na zarzut obraży art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. (**zarzut z pkt 2 apelacji**), należy wskazać iż istotnie Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że ślady DNA R. K. znajdowały się na masce przeciwpyłowej, natomiast w części rozważań błędnie wskazał, że na rękawiczkach, gdzie ujawniono ślady DNA wyłącznie D. C. (1). Powyższe należy jednak oceniać wyłącznie w kategoriach omyłki pisarskiej, która przy uzasadnieniu tak obszernym wymagającym dużego nakładu pracy nie wpływa na prawidłowość zaskarżonego wyroku. Wersja przedstawiona przez oskarżonego R. K., jakoby dotknął ręką maskę przeciwpyłową podczas wykonywanych czynności procesowych przez funkcjonariuszy CBŚ stąd DNA na tym przedmiocie, została zweryfikowana zeznaniami funkcjonariusza P. C.. Świadek zeznał, że nie było możliwości aby oskarżony R. K. dotknął przedmiotów w czasie przeszukania mieszkania i ich zabezpieczenia. Ponadto z zeznań świadka wynika, że w tymże mieszkaniu nie zabezpieczono rzekomo renowanych mebli, trocin, pędzli, papieru ściernego – co niewątpliwie musiałoby się tam znajdować, gdyby rzeczywiście dokonywano renowacji mebli (k. 5004-5006, t. XXVII). Ponadto z opinii dotyczącej zabezpieczonych przedmiotów w mieszkaniu, wymienionych na k. 2372 wynika, że na większości przedmiotów stwierdzono obecność pseudofedryny, metamfetaminy oraz (...) i służące do wytwarzania metamfetaminy: kwas solny, aceton, zasada sodowa, jod czerwony, fosfor. Wszystko to wskazuje, że oskarżony R. K. posiadał wiedzę, cod o charakteru działalności osób wynajmujących od niego mieszkanie.

Uwzględnienie apelacji w części oraz wprowadzona zmiana kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu w pkt XLIII części rozstrzygającej wyroku spowodowała, iż Sąd Odwoławczy obniżył wymiar kary pozbawienia wolności do 2 lat. W tym zakresie zarzuty obrońcy częściowo okazały się zasadne (**zarzut z pkt 3 i 4 apelacji**). Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji w wyniku omyłki wymierzył pierwotnie oskarżonemu R. K. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, gdyż art. 53 ust. 2 upn sankcji w takiej wysokości nie przewiduje i w czasie popełnienia inkryminowanych czynów nie przewidywał gdyż minimum ustawowe wynosiło 3 lata pozbawienia wolności. Ponadto w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy nie wskazał jakoby zastosował wobec oskarżonego instytucje nadzwyczajnego złagodzenia kary (str. 109 uzasadnienia wyroku). Niemniej jednak kara ta, przy uwzględnieniu roli pomocniczej oskarżonego, razi surowością. Biorąc pod uwagę okoliczności mające w tej materii znaczenie, w tym przede wszystkim drugorzędną rolę oskarżonego, sposób działania, następstwa czynów, ale również zachowanie oskarżonego po popełnieniu czynu, poprawne zachowanie i wcześniejszą niekaralność, Sąd Apelacyjny uznał, że kara 2 lat pozbawienia wolności właściwie zrealizuje cele, o jakich mowa w art. 53 § 1 k.k. Z uwagi na okoliczności obciążające Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do dalszego złagodzenia orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Jednocześnie Sąd Odwoławczy uchylił orzeczenie zawarte w pkt XLIII części dyspozytywnej wyroku oparte o przepisy art. 45 § 1 k.k. i art. 70 ust. 4 upn, ponieważ w sprawie nie zebrano żadnych dowodów w oparciu o które można by ustalić, że oskarżony R. K. korzyść takową osiągnął. Prokurator w zakresie oskarżonego R. K. orzeczenia nie skarżył.

Obrońca oskarżonego P. M. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez:

- całkowicie dowolne i bezkrytyczne uznanie za w pełni wiarygodne wyjaśnień oskarżonego R. B. (1), w zakresie w którym wskazuje on, że przekazał oskarżonemu P. M. nie mniej niż 300 gram „piko”, podczas gdy twierdzenia oskarżonego B. nie znajdują jakiegokolwiek potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, zwłaszcza, że oskarżony R. B. (1) wcześniej wyjaśniał, jakoby bywały okresy, w których oskarżony P. M. nie brał od niego nic, co jednoznacznie wskazuje na wewnętrzną sprzeczność w wyjaśnieniach oskarżonego B. i nie daje uzasadnionych podstaw do przypisania oskarżonemu P. M. popełnienia przestępstwa stypizowanego w art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani;

- dowolne przyjęcie, że posługiwanie się przez oskarżonych w trakcie rozmów telefonicznych zwrotami typu „pożyczę mu 50 zł”, znaczyło, że oskarżony M. przyjedzie do oskarżonego B. po metamfetaminę i ma świadczyć o wiarygodności zeznań oskarżonego B. w zakresie w którym wskazuje ilość narkotyków, którą rzekomo miał posiadać oskarżony P. M., podczas gdy z zeznań oskarżonego również i w tym zakresie w żaden sposób nie wynika bezpośrednio ilość środków odurzających, które miałyby posiadać oskarżony, a tym samym dopuścić się czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia;

- dowolne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, że oskarżony R. B. (1) nie miał jakichkolwiek podstaw do tego, aby pomawiać oskarżonego P. M. o posiadanie narkotyków w znacznej ilości, podczas gdy oczywistym jest, że oskarżony B., jako osoba, której zarzucono popełnienie szeregu przestępstw, pomawiając m.in. oskarżonego P. M., a tym samym podejmując współpracę z organami ścigania liczył na łagodny wymiar kar.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu, że oskarżony P. M. w okresie wskazanym w akcie oskarżenia posiadał znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci metamfetaminy w ilości nie mniejszej niż 300 gramów, podczas gdy w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających w ogóle sam fakt posiadania przez oskarżonego M. substancji psychotropowych, a tym bardziej konkretną ilość posiadanych przez niego środków, a tym samym brak jest jakichkolwiek innych dowodów, które mogłyby potwierdzić wiarygodność oskarżonego R. B. (1);

w n o s z ą c o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonego P. M. tj. w pkt LV poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Apelacja okazała się zasadna jedynie w części co skutkowało korektą wyroku jedynie w zakresie orzeczenia co do kary.

W zakresie zarzutu dowolności ustaleń Sądu Okręgowego, co do przekazania P. M. 300 gram „piko” (**zarzut z pkt 1 apelacji**), obrońca zdaje się nie dostrzegać całego materiału dowodowego, który Sąd do takich ustaleń doprowadził. Oskarżony R. B. (1) pomawiając współoskarżonych skupił się w głównej mierze na przedstawianiu hurtowych odbiorców metamfetaminy. Niemniej jednak oskarżonego P. M. każdorazowo podczas przesłuchań wskazywał, jednego z pięciorga tzw. stałych klientów. Wymieniał go określając mianem „(...) z J.” obok R. N. z C., K. G. i A. z K. podczas każdego przesłuchania (k. 528-530, 601, 657 t. IV). Jak już w treści niniejszego uzasadnienia wynika, że Sąd Apelacyjny wskazał, że dowód z pomówienia może być jedynym dowodem o ile spełnia kryteria konsekwentności i nie budzi wątpliwości. W omawianej kwestii oskarżony R. B. (1) nie zmieniał wyjaśnień, był konsekwentny. Porównanie zastrzeżeń postawionych przez skarżących z treścią rozważań Sądu I instancji poświęconych ocenie wyjaśnień R. B. (1) zawartych w uzasadnieniu wyroku wskazuje jednoznacznie na to, iż argumentacja apelującego to polemika z prawidłowo, wszechstronnie i wnikliwie, a przy tym zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, przeprowadzoną weryfikacją wypowiedzi R. B. (1) na temat jego współpracy z P. M.. Ocena wyjaśnień przeprowadzona w taki sposób pozostaje pod ochroną, gdyż spełnia wszystkie kryteria wymagane m.in. przez art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. Nie podważają jej twierdzenia obrońcy, który podniósł, że R. B. (1) wyjaśnił również, że bywały okresy, w których P. M. nie nabywał u niego narkotyków. Taki stan rzeczy mógł bowiem wynikać z wielu okoliczności, natury praktycznej jak i rynku zbytu i nie może prowadzić do skutecznego wykazania uchybienia art. 62 ust. upn. Natomiast kluczowe jest to, że materiały z kontroli operacyjnej wykazały, iż również P. M. kontaktując się z R. B. (1) posługiwał się sloganem narkotykowym, a to oznacza, że starał ukrywać rzeczywistą treść rozmów. Ustalenie w rozmowach jako miernika określonych ilości pieniężnych stanowi znany organom ścigania sposób pozorowania rzeczywistego celu rozmowy i zdaniem Sądu Apelacyjnego w dostateczny sposób pozwala ustalić, że P. M. znał zasady rozmów w przedmiocie uzyskania środków odurzających i starał się zachować względy ostrożności w kontakcie telefonicznym z R. B. (1), tym samym akceptując te reguły wyrażał wolę współpracy w dłuższej aniżeli jednorazowej perspektywie.

Należy odrzucić również ten zarzut obrońcy, w którym podniósł, że R. B. (1) miał interes by pomawiać oskarżonego P. M., a to powoduje, że wyjaśnienia te nie mogą stanowić dowodu w sprawie. Odwołując się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 1961 r. IV K 727/60 OSNKW 1962/1/10 wskazać należy, to co zaważył SN w tym orzeczeniu, iż przy ocenie tego dowodu należy użyć tych samych metod co do weryfikacji innych dowodów i iż pomówienie nawet odwołane (co w niniejszej sprawie nie ma przecież miejsca w odniesieniu do R. B. (1)) może być dowodem winy. SN podkreśla, iż: „Wartość pomówienia oskarżonego jako środka dowodowego jest uznana zarówno przez naukę prawa, jak i praktykę sądową. Jednakże dowód ten, w odróżnieniu od dowodu z zeznań świadków, ma charakterystyczną cechę wyrażającą się w tym, że pochodzi zawsze od osoby w najwyższym stopniu zainteresowanej w wyniku sprawy. Przy ocenie wiarygodności pomówienia nie można pominąć osobowości pomawiającego i pomawianego, a nadto należy rozważyć, czy pomówienie oskarżonego jest prawdopodobne, stałe, spontaniczne i bezinteresowne. W konsekwencji - przy ocenie wiarygodności pomówienia należy stosować te same metody co przy ocenie zeznań świadków. Samo zatem pomówienie oskarżonego, nawet odwołane, rozważone w sposób, o którym wyżej szczegółowo była mowa, może wystarczyć do powstania przekonania o winie pomówionego, jeśli wskazane wyżej okoliczności lub ich część przemawiają w sposób nie budzący wątpliwości za wiarygodnością pomówienia”. Tym wszystkim wymogom, wbrew zarzutom apelacji, Sąd Okręgowy w pełni sprostał, co wynika z pisemnych motywów wyroku.

Niewątpliwie oskarżony R. B. (1) decydując się na ujawnienie działalności przestępnej swojej i pozostałych oskarżonych kierował się interesownością, ale przecież taki jest cel przepisu art. 60 § 3 k.k. zmierzającego m.in. do rozbicia solidarności przestępców i uzyskania od współsprawców informacji i dowodów pozwalających na rozbicie

grup przestępczych. Kalkulacja czy wyrachowanie nie dyskredytują wyjaśnień obciążających, bo przecież do takiej postawy skłania instytucja z art. 60 § 3 k.k. Celem wprowadzenia tego przepisu było bowiem przeciwdziałanie groźnej przestępczości w szczególności zorganizowanej (wieloosobowej) przez stworzenie jej uczestnikom bodźca do ujawnienia się i denuncjacji osób współdziałających - w zamian za obligatoryjne nadzwyczajne złagodzenie kary oraz możliwość jej zawieszenia (zob. tak. A. Marek, w: Komentarz do art. 60 Kodeksu karnego, LEX 2016, teza 14). Jako że wyjaśnienia R. B. (1) są konsekwentne i zgodne, co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania. Dalej pomawiający sam siebie obciąża i nie przerzuca odpowiedzialności na inną osobę (osoby), by chronić siebie od odpowiedzialności karnej. Powyższe kwestie były już przedmiotem analizy powyżej, zatem stwierdzić trzeba, iż Sąd I instancji sprostął i dostosował się do wszystkich istotnych zaleceń stawianych przez zasady procesowe, orzecznictwo i piśmiennictwo.

Odnosząc się do zarzutu braku realizacji przez P. M. znamion czynu z art. 62 ust. 2 upn (**zarzut z pkt 2 apelacji**) Sąd Apelacyjny pragnie wskazać, że terminu czasownikowego „posiada” nie należy, jak zdaje się sugerować obrońca, utożsamiać z posiadaniem w rozumieniu prawa cywilnego. Istotne czynności przeszukania oskarżonego P. M. nie wykazały by ten posiadał przy sobie w chwili zatrzymania 300gramów metamfetaminy. Niemniej jednak ich posiadanie w znaczeniu, o którym mowa w art. 62 ust. 2 upn wynika z dwóch dowodów: wyjaśnień R. B. (1) oraz wyników kontroli operacyjnej, które je potwierdziły. Posiadaniem w rozumieniu art. 62 upn jest dysponowanie środkami odurzającymi związane z ich zażywaniem albo z zamiarem niezwłocznego zażycia przez osobę nimi (por. wyrok SN z 8.04.2014 r. III KK 88/14; wyrok SA w Szczecinie z 18.03. 2010 r., sygn. akt: II AKa 30/10). Dla przyjęcia „posiadania” nie ma znaczenia również to, jak długo oskarżony władał środkiem odurzającym, może to być choćby krótkotrwałe, faktyczne władztwo nad rzeczą (wyrok SA w Lublinie z 13.03.2007 r. sygn. akt: II AKa 28/07). W tym miejscu należy wskazać, że w ocenie Sądu Apelacyjnego w sytuacji, w której istnieją dowody na posiadanie określonej ilości środków, w tym jak w niniejszej sprawie z pomówienia, czy też z wyników kontroli operacyjnej, bądź jakiegokolwiek inne to kryterium limitującym karalność posiadania środków odurzających i substancji psychotropowych z całą pewnością nie jest to czy stan posiadania utrzymuje się w czasie. Powyższe wynika z tego, że sprawcy tego typu czynów zabronionych środki te zużywają, sprzedają, wprowadzają w obrót i w momencie ujawnienia czynu już ich nie posiadają, co nie dyskredytuje stwierdzenia tego posiadania w przeszłości, o ile istnieją na tę okoliczność weryfikowalne dowody, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie.

Sąd Apelacyjny uwzględnił okoliczności wskazane w apelacji obrońcy przemawiające na korzyść oskarżonego P. M.. Sąd Okręgowy nie ocenił właściwie dobrej opinii wynikającej z wywiadu środowiskowego, jego niekaralność. Sąd Apelacyjny uznał zatem, że orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania wobec P. M. wystarczy dla osiągnięcia celów kary i na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej temu oskarżonemu kary na okres 3 lat próby, oddał oskarżonego pod dozór kuratora.

Obrońca oskarżonego D. Z. (adv. M. S. (1)) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 2 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. oraz w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. – poprzez dowolną ocenę materiału zgromadzonego dowodowego w postaci zeznań małego świadka koronnego R. B. (1), który miał motyw fałszywie pomówić D. Z. (chęć uniknięcia spłaty pożyczki i ukrycia rzeczywistego mocodawcy), a świadek ten kłamał wobec tego oskarżonego np. w zakresie tzw. (...), ponadto świadek ten w jednych kwestiach pamięta kwestie drobiazgowo, a kiedy indziej twierdzi, że opisuje zdarzenia ogólnie, bo minęło dużo czasu a nie sporządzał świadek notatek, a jednocześnie późniejsze zeznania są coraz bardziej szczegółowe, a świadek ten zmieniał zeznania także w innych istotnych kwestiach, co dostrzega Sąd I instancji, ale nie wyciąga z tego żadnych wniosków, zakładając małego świadka koronnego, wiarygodność świadka więc do zeznań takiego świadka w tym zakresie należy podchodzić ekstremalnie ostrożnie, a sąd na podstawie tych zeznań zdyskredytował wyjaśnienia D. Z., w sposób, który może być stosowany w istocie dowolnie dla każdych ustaleń faktycznych.

II. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 2 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. oraz w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 i 2 k.p.k. poprzez:

a) dowolną ocenę materiału zgromadzonego dowodowego i pominięciu dowodów (lub ich elementów) korzystnych dla oskarżonego, zwłaszcza:

- okoliczności zakupu samochodu, gdzie łatwo zweryfikować prawdziwość R. B. (1), ponieważ można sprawdzić sposób, okoliczności i miejsce zakupu pojazdu, co potwierdzi, że kupił go mały świadek koronny, a nie jego ojciec, który nie miałby na to auto środków, z uwagi na zarobki jako kierowca;

- D. Z. w czasie czynu przebywał w Belgii, czego niechęć dostrzec Sąd, a o czym świadczą dokumenty i niedopuszczony dowód z zeznań świadka J. M. (1);

b) dokonywanie ustaleń faktycznych w zakresie nie wynikającym z dowodów w sprawie, a będących wyrazem przekonania sądu, które jest zapożyczone z zeznań małego świadka koronnego i zbliżają się do tzw. „procesu poszlakowego”, lecz nie spełniają wymogów, jakie stawiane są tego rodzaju rozumowaniu dowodowemu w celu ustalenia stanu faktycznego, co dotyczy zwłaszcza: - ustalenia, że doszło do wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Czech (zarzut XXXVIII) w sytuacji, gdy okoliczność ta jest wyłącznie poparta jednym wcześniej kwestionowanym dowodem – zeznaniami R. B. (1), który jednak nie brał udziału w nabyciu i przewożeniu narkotyku, a tylko o takim jego pochodzeniu słyszał, więc jest to tylko przypuszczenie świadka, które przyjął sąd, a oznacza ono przyjęcie niekorzystnej dla oskarżonego kwalifikacji, wyłącznie na tej podstawie, zwłaszcza, że świadek ma tendencję do ubarwiania międzynarodowych powiązań D. Z. w zakresie „chińczyków”, więc podobnie może być w zakresie czeskiego pochodzenia narkotyków;

c) niedostrzeżeniu oczywistych wątpliwości występujących w sprawie i jednoczesnym rozstrzygnięciu ich na niekorzyść oskarżonego, zwłaszcza:

- R. B. (4) ma inny niż ustalony przez sąd motyw fałszywego pomawiania D. Z., którym mogłoby być wybielanie swojego udziału w przestępczym charakterze, a rzeczywistym motywem pomówień, którym jest fakt konieczności rozliczeń z tym oskarżonym za samochód oraz chęć ukrycia rzeczywistego sprawcy (...) i wykorzystanie do tego ukrycia oskarżonego D. Z., z którym łączy się;

- pominięcie faktu, że D. Z. według zeznań małego świadka koronnego miał prowadzić szeroką działalność „zarządczą” w zakresie produkcji i dystrybucji narkotyków, choćby poprzez nadzorowanie upraw marihuany na Słowacji, czy sprzedaż metaamfetaminy z innego źródła członkom grupy, a brak jest potwierdzenia tego faktu w innych dowodach w sprawie, zwłaszcza podsłuchach i roli jaką przypisuje mu oskarżenie wobec działań innych oskarżonych;

- pominięcie, że D. Z. nie był członkiem grupy przestępczej, której działalność potwierdzają dowody materialne (wyniki podsłuchów i przeszukań), brak jest jego powiązań z osobami z grupy, a jednocześnie miał on przekazać kluczowe know how produkcji narkotyków, bez nadzoru nad rozliczeniami z ich handlu, poprzez kierowanie czy współkierowanie grupą przestępczą, co jest niespotykane w działalności narkotykowych grup przestępczych, przy jednoczesnej sprzedaży narkotyków tej grupie, co oznaczałoby, że oskarżony przekazałby technologie wytworzenia narkotyku, który im sprzedawał, co jest gruntu nielogiczne.

III. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 1170 § 1 i 2 k.p.k., w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. – poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych. Szczegółowe rozwinięcie zarzutu w apelacji (k. 6924,t. XXXVII)

IV. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia tj. art. 413 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.k. oraz art. 424 § 2 k.p.k. poprzez:

a) sprzeczność uzasadnienia z treścią wniosku oskarżonego o uzasadnienie, gdzie Sąd I instancji w zasadzie całe skazanie wobec D. Z. opiera na zeznaniach świadka R. B. (1), a wyłącznie dla pozoru podawane są inne dowody np. z oględzin, które były wskazane przez tego świadka miejsca zdarzenia, lub są wynikiem podsłuchów, które jednak nie dotyczą tego oskarżonego, bądź nieistotnych świadków;

b) brak wyjaśnienia dlaczego nie doszło do ujęcia czynu XXXV i XXXVI jako jednego przestępstwa, mimo połączenia do jednego przestępstwa „dokonań”, a brak takiej kwalifikacji co do podżegania i pomocnictwa;

c) brak uzasadnienia z czego wynika pewność sądu, że doszło do wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Czech (zarzut XXXVIII);

d) brak analizy motywu R. B. (1) dot. pożyczki na samochód jako powodu pomówień D. Z..

V. błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą orzeczenia mający wpływ na jego treść, tj. przyjęcie, iż :

a) D. Z. popełnił przestępstwo o jakie pomawia go R. B. (1);

b) mały świadek koronny nie ma motywu fałszywie pomawiać tego jednego oskarżonego, w sytuacji, gdy jego zeznania mogą oznaczać, że nie będzie on musiał spłacać zaciągniętego długu;

c) D. Z. w czasie zarzucanych czynów nie przebywał w Belgii;

d) doszło do jakiegokolwiek wewnątrzspółnotowego nabycia narkotyków.

VI. rażąco niewspółmierność kary, poprzez jej rażąco surowość zarówno w zakresie kary pozbawienia wolności, jak i grzywny, prowadzącą do naruszenia wewnętrznej sprawiedliwości wyroku Sądu Okręgowego poprzez:

a) skazanie D. Z. na jedną z surowszych kar w sprawie, mimo że w przeciwieństwie do innych współoskarżonych nie był on członkiem grupy przestępczej, co powinno być przedmiotem zważenia w tym zakresie. Szczegółowe rozwinięcie zarzutu w apelacji (k. 6925,t. XXXVII)

b) wzięcie pod rozwagę przy wymiarze kary faktu karalności w Czechach mimo, że brak jest związku tego skazania z czynem, a miało ono miejsce wiele lat temu;

c) ustalenie wymiaru kary, poprzez przyzmat uprzedzeń w zakresie założenia, iż D. Z. chciał uniknąć kary poprzez chorobę psychiczną, w sytuacji gdy bezsporne jest że ma on depresję, która nie wpływa na poczytalność, ale jest stanem chorobowym, czego sąd nie wziął pod uwagę. Szczegółowe rozwinięcie zarzutu w apelacji (k. 6925,t. XXXVII)

d) pominięcie okoliczności korzystnych dla oskarżonego, tj. stałe miejsce pracy i prowadzenie działalności gospodarczej oraz ustabilizowanej sytuacji rodzinnej;

e) przyjęcie niekorzystnej kwalifikacji nabycia wewnątrzspółnotowego oraz brak uznania za jeden czyn podżegań i pomocnictwa.

VII. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2, ust. 1 pkt 4 i 5 oraz 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych poprzez zasądzenie od D. Z. kwoty 24.600 zł tytułem opłaty, w sytuacji gdy ma on problemy ze zdrowiem psychicznym, ale takie które nie wyłączają poczytalności, więc konieczność ponoszenia opłat jest wynikiem faktu choroby oskarżonego, co nie jest dopuszczalne w państwie prawa;

w n o s z ą c o:

uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego D. Z. (adv. D. W.) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia w postaci naruszenia art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez bezzasadne uznanie, błędną ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego R. B. (1) jako w pełni wiarygodnych, przy jednoczesnym braku jakichkolwiek innych dowodów sprawstwa oskarżonego D. Z. zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów, potwierdzających chociażby pośrednio wersję przedstawioną przez R. B. (1), w sytuacji gdy analiza tych wyjaśnień oraz inne dowody i okoliczności ujawnione w toku postępowania, a zignorowane przez Sąd a quo, oceniane swobodnie, według zasad doświadczenia życiowego, wiedzy i praktyki procesowej, przeczą takiemu wnioskowaniu sądu. Szczegółowe rozwinięcie zarzutu w apelacji (k. 6781,t. XXXVI)

II. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia w postaci naruszenia art. 6 k.p.k. zarówno w związku z art. 366 § 1 k.p.k. oraz z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez niedostateczną określoność czynów zarzucanych D. Z. będących podstawą wyroku skazującego, (w tym zwłaszcza czynów opisanych w akcie oskarżenia następującymi numerami: XXXIV „w okresie drugiej połowy 2011 r.”, XXXVII, XXXVIII „pod koniec 2012 r.”, XXXIX „na przełomie 2012/2013 r.” czy skrajnie już czynu XL „w nieustalonym dniu w 2012”), co tym bardziej budzi wątpliwość, gdy zważyć, że oskarżenie i skazanie w zakresie D. Z. było budowane na bazie wyjaśnień osoby przesłuchiwanej w 2013 r., co w braku możliwości bardziej precyzyjnego oznaczenia opisywanych zdarzeń w czasie i przestrzeni, powinno wykluczyć uznanie ich za wystarczający materiał do skazania, właśnie z perspektywy niezwykłego zawężenia w ten sposób możliwości realnej obrony, jak również w związku z naruszeniem art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie jako niemającego znaczenia dla rozstrzygnięcia wniosku dowodowego jednego z obrońców oskarżonego D. Z. z dnia 27 sierpnia 2015 r. nierozpoznanego przez Sąd a quo aż do dnia 13 stycznia 2017 r., czyli przez półtora roku, o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka J. M. (1) na okoliczność świadczenia przez D. Z. pracy w Belgii (przed zamknięciem przewodu sądowego przedstawiono umowę obejmującą czasookres pracy: 5.2011-12.2012 r., co dało jeszcze raz szansę na reasumpcję postanowienia dowodowego przez Sąd a quo), skutkujące nie tyle ograniczeniem oskarżonemu prawa do obrony oraz odpierania twierdzeń R. B. (1) o dokonaniu zarzucanych czynów, ale przy zestawieniu oddalenia tego wniosku z tak nieostrymi czasowo i miejscowo zarzutami wprost uniemożliwiły realizację obrony, nawet przez próbę wykazania, że w czasie zarzucanych D. Z. czynów zabronionych na terenie Polski, faktycznie wykonywał on na terytorium Belgii czynności wynikające z zawartej ze świadkiem J. M. (2) umowy.

III. rażąco niewspółmierność kary 6 lat bezwzględnej pozbawienia wolności orzeczonej wobec D. Z., na co niewątpliwy i istotny wpływ miał popełniony przez Sąd I instancji błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu oskarżonego za osobę uprzednio karaną, podczas gdy zgodnie z kartą karną z dnia 4 kwietnia 2017 r. nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego, jest z mocy prawa osobą niekaraną, taki też status miał w dacie wyrokowania, skutkiem czego potraktowanie mylnie przyjętej karalności jako okoliczności istotnie obciążającej D. Z., a równolegle pominięcie niekaralności jako okoliczności łagodzącej, musiało prowadzić do zastosowania względem niego rażąco niewspółmiernej represji karnej, zwłaszcza gdy zauważyć, że otrzymał on jedną z najsurowszych kar w postępowaniu, nie będąc wszakże w świetle ustalonego przez Sąd stanu faktycznego nawet uczestnikiem zorganizowanej grupy przestępczej, zaś istotna część przypisanych mu zachowań sprowadzała się do niesprawczych form zjawiskowych przestępstwa (pomocnictwo, podżeganie), co przy uwzględnieniu także długiego okresu czasu dzielącego przypisanie popełnienia czynu zabronionego od jego osądzenia (4-6 lat), w którym oskarżony zachowuje się całkowicie prawidłowo, przestrzega zasad współżycia społecznego i w żaden sposób nie narusza porządku prawnego, prowadząc ustabilizowane życie osobiste i zawodowe, skutkuje jego dodatnią aktualnie prognozą kryminologiczną, wymuszającą odmienną ocenę kary;

w n o s z a c o:

zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie D. Z..

Apelacje obrońców oskarżonego D. Z. okazały się zasadne jedynie w części odnoszącej się do wymiaru kary. W pozostałym zakresie apelujący kwestionowali wartość dowodową wyjaśnień oskarżonego R. B. (1). Podtrzymując dotychczasowe rozważania w tym zakresie Sąd Apelacyjny ustosunkowując się do twierdzeń obrońców wskazuje,

co następuje: obrońcy odmiennie ocenili wyjaśnienia R. B. (1). A. D. W. podniósł, że nie pamiętał on szczegółów, bez koherencji i konkretyzacji przedstawiał przebieg zdarzeń (**zarzut z pkt I apelacji**). Natomiast adw. M. S. (1) dostrzegł szczegółowość i drobiazgowość relacji R. B. (1) (**zarzut z pkt I apelacji**). Jak już kilkakrotnie Sąd Odwoławczy podnosił wyjaśnienia tego oskarżonego cechowała szczegółowość co stanowiło jeden z głównych czynników przesądzających o uznaniu ich za wiarygodne i miarodajne. Obrońcy zmierzając do zdyskredytowania wyjaśnień tego oskarżonego przywołali niewyjaśnioną okoliczność zakupu samochodu przez samego oskarżonego a nie jak ten wyjaśnił przez jego ojca (**zarzut z pkt IIa apelacji adw. D. W., zarzut z pkt IV adw. M. S. (1), tiret pierwsze**). Sąd Apelacyjny pragnie wskazać, że kwestia ta w żadnej mierze nie pozbawia wyjaśnień oskarżonego waloru dowodowego, ponieważ odnosi się do okoliczności nieobjętej niniejszym postępowaniem, o drugorzędnym znaczeniu. Tym samym o ile nieścisłość w tym zakresie zachodzi nie miała ona żadnego znaczenia w tym postępowaniu. Jeśli natomiast chodzi o kwestię początkowych wyjaśnień, w których R. B. (1) podnosił, że nabywał 1 kg marihuany od (...) (k. 528-530, 601-602, 618v t. IV), które to wyjaśnienia zmienił później przedstawiając w sposób w pełni wiarygodny przyczynę zmiany (k. 666v, t. IV), (**zarzut z pkt I oraz Ie apelacji adw. D. W.**) Sąd Apelacyjny aprobuje ocenę Sądu Okręgowego (str. 40, 78-79 uzasadnienia wyroku). Oskarżony R. B. (1) w sposób jednolity, zborny, pozbawiony istotnych sprzeczności, które mogłyby podważyć jego wiarygodność uzasadnił powód dla którego wykorzystał w wyjaśnieniach motyw (...), w istocie nieistniejących. Wbrew twierdzeniom adw. D. W. wartości dowodowej R. B. (1) nie dyskredytuje to, że odnosił się do szczegółów nie posiadając notatek, zapisków. To właśnie ich posiadanie mogłoby rodzić uzasadnione wątpliwości, co do spontaniczności relacjonowania danych zdarzeń, w tym pod kątem art. 176 § 1 k.p.k. Nie można w żaden sposób przyjąć, co stara się sugerować obrońca, że R. B. (1) nie uzasadnił zmiany wyjaśnień w zakresie w jakim ujawnił udział D. Z. w przestępczym procederze dopiero podczas dalszych czynności procesowych. Oskarżony R. B. (1) po raz pierwszym odwołał się do roli D. Z., wskazując, że to on miał go skontaktować z „(...)” (k. 602, t. IV). Następnie wskazał, że to on nastęczał mu klientów. To powoduje, że początkowa chęć umniejszania pozycji D. Z. wynikała z pobudek koleżeńskich. Jednakże zakres przestępczej działalności, a także motyw uwiarygodnienia relacji R. B. (1) skłoniły go do przedstawienia pełnej roli tego oskarżonego. W tym kontekście próba forsowania tezy jakoby R. B. (1) podszywał oskarżonego D. Z. pod inną osobę o imieniu (...) (**zarzut z pkt IIc apelacji M. S. (1)**) przy uwzględnieniu innych dowodów potwierdzających oraz zaprzeczających tym wyjaśnieniom jawi się jako niezasadna.

Gdy chodzi o znaczenie interesowności w złożeniu obciążających wyjaśnień dla oceny ich prawdziwości (**zarzut z pkt Ia apelacji adw. D. W., zarzut z pkt VIa-b adw. M. S. (1)**), to nie można uznać za słuszne stwierdzenie, iż oskarżony ten pomawiał pozostałych współoskarżonych mając świadomość, że nawet przy opisie przestępstw przez siebie popełnionych skorzysta z obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary dlatego nie miał podstaw by obawiać się o swoją odpowiedzialność, wobec czego pomawiał też siebie. Nie można bowiem w żadnej mierze zakładać, że oskarżony miał pewność jaka kara zostanie mu wymierzona oraz które z jego wyjaśnień znajdą potwierdzenie w pozostałych zebranych dowodach. Nie dyskredytuje w żaden sposób pomówień to, iż oskarżony R. B. (1) w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił, że D. Z. sprzedał mu 50 gramów metamfetaminy wyłącznie raz za 100 zł (k. 655, t. IV), natomiast w postępowaniu sądowym wskazał, że dwukrotnie w ilości po 50 gramów (k. 5957, t. XXXII) (**zarzut z pkt Ib apelacji D. W.**). W tym zakresie obu oskarżonym przypisano obrót 50 gramami, a nie 100 gramami, natomiast późniejsze rozszerzenie transakcji w żaden sposób nie wpłynęło na sytuację procesową oskarżonych. W dalszej części apelacji obrońca D. W. również odwoływał się do okoliczności niestanowiących przedmiotu niniejszego postępowania tzn. do plantacji marihuany R. B. (1) i D. Z. na terenie Słowacji, których ocena nie ma znaczenia w tej sprawie (**zarzut z pkt IIc apelacji adw. M. S. (1)**). Wbrew tezom adw. D. W. potwierdza wiarygodność oskarżonego R. B. (1) to, że podczas przesłuchania w dniu 15.10.2013 r., w wyniku rozpytywania przez przesłuchującego odniósł się do kwestii sprzedaży detalicznej metamfetaminy (k. 659, t. IV). Nie można czynić skutecznego zarzutu z samego faktu, iż w pierwszej kolejności oskarżony ten ustosunkowywał się do sprzedaży znacznych ilości, a dopiero w dalszej do sprzedaży detalicznej, nie świadczy to wbrew twierdzeniom obrońcy, że oskarżony usiłował ukryć poszczególne fakty. R. B. (1) konsekwentnie w toku całego postępowania wskazywał komu w jakiej ilości sprzedawał mniejsze ilości narkotyków i w tym zakresie wyjaśnień nie zmieniał (k. 601, 657 t. IV). Wyjaśnienia R. B. (1) zostały poddane przez Sąd meriti drobiazgowej analizie, także przez pryzmat innych dowodów potwierdzających oraz zaprzeczających tym wyjaśnieniom. Dobitnie dano temu wyraz stwierdzając, że co

do większości czynów, sąd dysponował jedynie wyjaśnieniami tych oskarżonych, co dodatkowo podnosiło znaczenie wnikliwej oceny ich wyjaśnień. Sąd I instancji nie dopatrył się próby przerzucenia odpowiedzialności i winy na inne osoby oraz umniejszania własnej winy. Motyw, którym oskarżony pomawiając się kierował był jasny od samego początku. Nie może on jednak deprecjonować wyjaśnień, dając podstawę do twierdzeń, że wyjaśnienia te są wytworem fantazji, celowego zniekształcania oraz spełniania życzeń organów ścigania, czy też wynikiem jakiejś umowy zawartej przez tych oskarżonych z policją i prokuraturą.

Pozbawiony racji jest zarzut obrońcy adw. M. S. (1) (**zarzut z pkt IIb, VI d apelacji**), w którym obrońca kwestionuje ustalenie o wewnątrzspółnotowym nabyciu środków odurzających z Czech wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonego R. B. (1). W tym zakresie bowiem oskarżony od samego początku konsekwentnie wskazywał na pochodzenie wewnątrzspółnotowe środków odurzających. Faktycznie początkowo twierdził, że nabył je od „(...)”, jednakże później opisywał przestępczą współpracę z D. Z. i sygnalizował, że narkotyki te drugi z oskarżonych już posiadał, nie widział by był ich wytwórcą. Dla bytu przestępstwa z art. 55 upn konieczne jest zatem wykazanie, że zachowanie sprawcy objęło sprzeczny z ustawą przywóz, wywóz, wewnątrzspółnotowe nabycie, wewnątrzspółnotową dostawę, środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej. Skoro wewnątrzspółnotowe nabycie to przemieszczenie środków odurzających lub substancji psychotropowych z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej to nie budzi żadnych wątpliwości kwalifikacja jaką Sąd Okręgowy przyjął. Natomiast sam fakt oparcia orzeczenia skazującego na zeznaniach tylko jednego świadka (wyjaśnieniach jednego z oskarżonych), nawet w sytuacji nieprzyznania się oskarżonego do winy, samo przez się nie może stanowić podstawy do zarzutu dokonania błędnych czy dowolnych ustaleń faktycznych w sprawie. Nie istnieje żadna reguła dowodowa, która uzasadniałaby pogląd, że zeznania jedynego świadka (wyjaśnienia jednego z oskarżonych) są niewystarczającą podstawą skazania i to bez względu na to jakąś świadek (oskarżony) zajmuje funkcję, pozycję w życiu społecznym bądź czy korzysta z jakichś szczególnych uprawnień procesowych (jak świadek koronny, tzw. „mały świadek koronny” czy świadek incognito). Orzecznictwo przyjmuje jednak, że tego rodzaju „jedyny” dowód nie może stać w sprzeczności z innymi dowodami, które nie mają wprawdzie decydującego znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej, stanowią jednak podstawę do dokonania lub weryfikacji ustaleń faktycznych odnoszących się do określonych fragmentów zdarzenia (patrz wyrok SN z dnia 11 stycznia 1996 r., II KRn 178/95, Mon. Prawn. 1996/10/376).

W pełni uzasadnione jest również ustalenie, że oskarżony R. B. (1) sprzedał D. Z. 100 gramów metamfetaminy celem dalszej odsprzedaży (**zarzut z pkt I c apelacji adw. D. W.**). W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego R. B. (1) nie budzą żadnych wątpliwości. Sąd nie ustalił, jak sugeruje obrońca, że D. Z. zlecił wyprodukowanie tej ilości metamfetaminy tylko, że ja nabył a to niweczy tezę jakoby osoba zajmująca się profesjonalnie produkcją nabywała towar od mniej doświadczonych wytwórców. Powyższe jest o tyle ważne, że jak wynika z materiału dowodowego to D. Z. wskazywał potencjalnych klientów na towar, ale też dostarczał środków z Czech do ich produkcji. Pozbawiony racji jest zarzut jakoby wiarygodności R. B. (1) przeczył fakt, że miał on przekazać D. Z. 25.000 zł za pośrednictwo w sprzedaży 3 kg mężczyznom z P. (**zarzut z pkt Id apelacji adw. D. W.**). Sąd Okręgowy okoliczności takiej nie ustalił, odwołując się do niej tylko sprawozdawczo przedstawiając treść wyjaśnień R. B. (1) (str. 37 uzasadnienia wyroku). Natomiast bezzasadne jest twierdzenie jakoby w transakcjach narkotykowych uczestnicy obrotu nie przekazywali sobie pieniędzy w zamian za nastręczenie odbiorców. Właśnie zasadniczo polecenie odbiorcy środków odurzających wiąże się z tzw. prowizją. Sąd Apelacyjny nie uwzględnił również twierdzeń adw. M. S. (1), w których podnosił, że ze względu na to, iż D. Z. nie był członkiem grupy do której pozostali współoskarżeni należeli niespotykane jest by przekazał pozostałym instrukcje co do know how produkcji środków odurzających. Doświadczenie życiowe pokazuje bowiem, że właśnie w sytuacji posiadania kluczowych odbiorców środków narkotykowych, wytwórcy poszerzają produkcję w celu szerszego prowadzenia obrotu i uzyskiwania większych dochodów.

Oczywistym jest, że nie mógł zostać uwzględniony również zarzut braku uwzględnienia przez Sąd Okręgowy wyników protokołów przeszukań nieruchomości zajmowanej przez D. Z. na terenie Czech w miejscowości M. G., ul. (...) (**zarzut z pkt If apelacji adw. D. W.**). Czynność przeszukania budynków mieszkalnych została prawidłowo oceniona. Skoro bowiem do przeszukania doszło w dniu 5.08.2014 r., zatem już po ujawnieniu przestępczego procederu i tymczasowym

aresztowaniu większości spośród oskarżonych to nie jest niczym zaskakującym, że D. Z. w miejscach przeszukań nie przetrzymał dowodów przestępstwa i przeciwnie niż stara się to udowodnić obrońca, nie świadczy to w żadnej mierze o jego niewinności. Bez wątplenia doskonale zdawał sobie sprawę, że ukrycie w pomieszczeniach przedmiotów służących bądź pochodzących z przestępstwa stanowiłoby istotny dowód w sprawie.

Nie dopuścił się Sąd Okręgowy naruszenia art. 6 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez niedostateczną określoność czynów (**zarzut z pkt II apelacji adw. D. W., zarzut z pkt IIa apelacji adw. M. S. (2), zarzut z pkt IV apelacji tiret drugie, VI c adw. M. S. (1)**). Przypisując oskarżonemu popełnienie przestępstw opisanych w pkt XXXIV, XXXVII, XXXVIII wskazał, że do ich popełnienia doszło „w okresie drugiej połowy 2011 r.”, „w maju 2012”, „pod koniec 2012 r.”. Sąd Odwoławczy uznał, że ustalenia co do czasu popełnienia przestępstw przez D. Z. są prawidłowe. Rzecz nie dotyczy przy tym w ogóle możliwości przyjęcia innej „początkowej” daty popełnienia czynu przypisanego wyrokiem, aniżeli wskazuje wnoszący akt oskarżenia, lecz sprowadza się do zagadnienia niezbędnej określoności opisu czynu (por. art. 413 § 1 pkt 2 k.p.k.). W takim więc aspekcie trzeba wskazać, że w ustaleniach Sąd Okręgowy prawidłowo wykorzystał art. 7 k.p.k., mającego prowadzić do dokonania właściwych ustaleń faktycznych. Zatem ani skorzystanie, ani też nieskorzystanie z którychkolwiek dowodów oferowanych przez stronę (wniosek w przedmiocie przesłuchania świadka J. M. (1) na okoliczność pracy w Belgii) nie mogło stanowić naruszenia prawa. Z okoliczności opisanych przez Sąd Okręgowy na str. 101 uzasadnienia wyroku, z odwołaniem się do wyjaśnień R. B. (1) oraz wyników kontroli operacyjnej, Sąd ten wysnuł logiczny wniosek, iż przesłuchanie w charakterze świadków większej ilości osób – w tym J. M. (1) - nie mogłoby zdezawuować wniosków wysnutych przez Sąd I instancji z dotychczas przeprowadzonych dowodów, co upoważniało Sąd do uznania sprawy za dostatecznie wyjaśnioną. Spośród wskazanych przez autora apelacji przepisów niewątpliwie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. mógłby być przedmiotem naruszenia, o jakim mowa w art. 438 pkt 2 k.p.k., o ile skarżący wykazałby, że obraza ta mogła mieć wpływ na treść wyroku. Obrońca oskarżonego nie tylko jednak tego skutku nie wykazał, ale nawet nie podjął takiej próby, ograniczając się do przedstawienia argumentów przemawiających – jego zdaniem – za potrzebą przeprowadzenia wyszczególnionego przezeń dowodu. Sąd odwoławczy zaś w tym miejscu stwierdza, że Sądowi I instancji w sprawie niniejszej nie można skutecznie zarzucić naruszenia przepisów art. 170 § 1 i 2 k.p.k., art. 167 k.p.k. albowiem w każdym przypadku gdy strony składały jakiegokolwiek wnioski o przeprowadzenie dowodów, sąd poddawał je ocenie, która nie była dowolna i znajdowała wyraz w przewidzianej tymi przepisami formie postanowienia z należyтым uzasadnieniem. Nadto szczegółowo odniósł się do niej również w treści uzasadnienia na str. 96-97. Tej ważnej okoliczności zdaje się nie kwestionować także autor apelacji, albowiem zarzucając obrazę przepisów postępowania w przytłaczającej większości zarzutów podaje, że polegała ona na „uniemożliwieniu realizacji prawa do obrony”. Nie kwestionuje zatem obrońca oskarżonego faktu, że sąd rozpoznał wnioski i wydał odpowiednie postanowienie, a jedynie wynik owych rozstrzygnięć jest dla skarżącego niesatysfakcjonujący, a to czyni zarzut naruszenia art. 6 k.p.k. niezasadnym. Uzupełniając należy jedynie dodać, że czasookres czynów przypisanych oskarżonemu, ich charakter ale również jego znaczenie w przestępczym procederze nie niweczą możliwości wykonywania przez niego w tym czasie innych działań w ramach umowy zlecenie. Inną kwestią jest wątpliwa wartość dowodowa przedkładanych przez obrońcę dokumentów mających pozwolić ustalić to zatrudnienie. Zmiana charakteru umów z umowy o prace na umowę o dzieło, ale również niejednolita argumentacja przeczyła zasadności analizowania tych kwestii. W tej sytuacji godzi się wyraźnie zaznaczyć, że celem postępowania dowodowego nie jest mnożenie czynności dowodowych i samych dowodów na życzenie stron procesowych, działających nierzadko w kierunku innym aniżeli konieczny ze względu na przedmiot procesu. Postępowanie to służyć ma osiągnięciu celu rozumianego jako rozstrzygnięcie sądu w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucany mu czyn i wobec tego obowiązkiem sądu jest krytyczna analiza składanych przez strony wniosków dowodowych, aby nie dochodziło do przeprowadzania czynności zbędnych, niezwiązanych bezpośrednio z postawionym oskarżonemu zarzutem (por. wyrok SA w Poznaniu z 14.11.2013 r., II AKa 198/13).

Pozbawiony racji jest zarzut obrazy art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k. (**zarzut z pkt V apelacji adw. M. S. (1)**). Przepis ten nie nakłada na sąd orzekający obowiązku przywołania w uzasadnieniu wyroku wszystkich bez wyjątku dowodów. Sąd, mając na względzie całokształt przeprowadzonych dowodów i okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, zgodnie z zasadą swobodnej ich oceny, ma prawo oprzeć się na jednych, a pominąć inne, gdy ich treść jest

zbieżna. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi zaś do nieodpartego wniosku, że w znacznej części obowiązkom wynikającym z przepisów z art. 424 k.p.k., Sąd I instancji sprostał, co czyni zarzuty obrazy tych przepisów niezasadnymi. Sąd Apelacyjny nie dostrzega sprzeczności uzasadnienia z treścią wyroku w zakresie w jakim Sąd I instancji przywołał wyjaśnienia R. B. (1), skoro to głównie one stanowiły podstawę ustaleń faktycznych. Nadto chybione jest zapatrywanie obrońcy, który wskazał, że „Sąd wyłącznie dla pozoru podawał inne dowody” (s. 4 apelacji), gdyż fakty przedstawione na str. 18-20 uzasadnienia ustalili na podstawie dowodów tam właśnie wskazanych (**zarzut z pkt Va apelacji adw. M. S. (1)**). Poczynione ustalenia faktyczne uniemożliwiały również kwalifikowanie czynów opisanych w pkt XXXV i XXXVI jako jednego przestępstwa (**zarzut z pkt Vb apelacji adw. M. S. (1)**). Oceniając ustalenia faktyczne co do czynów z art. 53 ust. 2 upn oraz art. 63 ust. 2 upn a także zaskarżony wyrok, stwierdza Sąd Apelacyjny, że ocena prawna dokonana przez Sąd Okręgowy jest prawidłowa. Uznaniu tych czynów za ciąg przestępstw, jak miało to miejsce w pkt LVII zaskarżonego wyroku, sprzeciwiał się odmienny, niezborny czasookres ich dokonania (czyn z pkt XXXV – od stycznia do maja 2013 r., czyn z pkt XXXVI – maj 2012 r.). Sąd Okręgowy odniósł się również wbrew zarzutowi do kwestii wewnątrzspółnotowego nabycia, ponieważ ustalenia w tym zakresie zawarł na str. 20 uzasadnienia wyroku, a przyjętą kwalifikację prawną przedstawił na str. 96 i 107 uzasadnienia. Istotnie nie przedstawił szerokich rozważań, pobieżnie odnosząc się do tego czynu, ale to nie oznacza, że doszło do takiego naruszenia prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść wyroku (**zarzut z pkt Vc apelacji adw. M. S. (1)**). Wbrew zarzutowi o uznaniu tych działań za jeden nie przesądzała forma zjawiskowa jaką jest podżeganie i pomocnictwo, gdyż przy analizie zbiegu okoliczności ta ma drugorzędne znaczenie. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy odniósł się również do kwestii rzekomej pożyczki do udzielania, której odwoływał się oskarżony D. Z., dając temu wyraz na str. 65, 78-80 uzasadnienia (**zarzut z pkt Vd apelacji adw. M. S. (1)**).

Zasadny okazał się **zarzut z pkt III apelacji adw. D. W.** oraz **z pkt VII apelacji adw. M. S. (1)** w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych, co do uprzedniej karalności oskarżonego D. Z. (str. 29, 108 uzasadnienia wyroku), rażącej niewspółmierności kary łącznej, ale również udziału w grupie przestępczej, a także nieadekwatnej ocenie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie nasuwa zastrzeżeń z punktu widzenia dyrektyw z art. 53 k.k. wysokość kar jednostkowych wymierzonych wobec oskarżonego. Sąd Okręgowy, orzekając karę łączną nie ocenił jednak właściwie okoliczności podniesionych przez apelującego obrońcę, przemawiających na korzyść oskarżonego tj. zwartego związku czasowego między przypisanymi przestępstwami, upływu ponad 5 lat od czasu popełnienia czynów, zachowania oskarżonego po ich popełnieniu, tego, że nie był członkiem grupy przestępczej oraz niekaralności D. Z., dobrej opinii wynikającej z wywiadu środowiskowego. Powyższe, zdaniem Sądu Apelacyjnego, przemawiało za przyjęciem, w większym stopniu niż uczynił to Sąd Okręgowy, absorpcji. Dlatego Sąd Apelacyjny obniżył karę łączną z lat 6 pozbawienia wolności do lat 5, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od 7 kwietnia 2016 r. do 7 czerwca 2016 r.

Niezasadny okazał się zarzut z **pkt VIII apelacji adw. M. S. (1)** w przedmiocie naruszenia art. 627 k.p.k. poprzez zasądzenie od D. Z. 24.600 zł tytułem opłaty. Sąd Okręgowy rozstrzygając o kosztach postępowania zasadnie oparł się na treści art. 627 k.p.k. Nie można podzielić stanowiska obrońcy jakoby problemy ze zdrowiem psychicznym oskarżonego uzasadniały odstąpienie od obciążenia go kosztami. Tym bardziej, że drugi z obrońców wskazał, iż D. Z. prowadzi ustabilizowane życie zawodowe i osobiste. Natomiast to właśnie wysokość kary pozbawienia wolności, ale również grzywny wpływa na wysokość zasądzanych kosztów postępowania. Brak jest wszelkich podstaw, aby to Skarb Państwa miał ponosić finansowe konsekwencje przeprowadzonego postępowania mimo, że wygenerowane ono zostało działaniami podjętymi przez oskarżonego. Przeciwnie rozumowanie byłoby wnioskowaniem rażąco niesłusznym. Sąd Apelacyjny, pragnie wskazać, że sytuacja rodzinna, rozmiar dochodów, położenie majątkowe, ale również dojrzałość i stan zdrowia oskarżonego pozwala ponieść jej ciężar uiszczenia kosztów sądowych. Godzi się, ze względu na zarzut, wskazać, że D. Z. ma aktualnie 47 lat, prowadzi własną działalność gospodarczą, osiąga regularny i stały dochód. Powyższe informacje w wystarczającym stopniu doprowadziły Sąd Okręgowy do prawidłowych wniosków, co do sytuacji finansowo – majątkowo – osobistej oskarżonego.

Odnosząc się do **apelacji prokuratora**: orzeczenie przepadku korzyści majątkowej wobec D. Z. wiąże się ze skazaniem tego oskarżonego za czyny z pkt LVII i LX części dyspozytywnej wyroku. Sąd Apelacyjny orzekł wobec

oskarżonego przepadek korzyści majątkowej za pierwszych z tych czynów w wysokości 75.000 zł, za drugi w wysokości 25.000 zł. Powyższe wynika z ustaleń, iż uzyskał korzyść majątkową z tytułu sprzedaży:

3 kg marihuany [sprzedanej R. B. (1)] x 12.000 zł = 36.000 zł

50 g metamfetaminy [sprzedanej R. B. (1)] x 100 zł = 5.000 zł

2 kg marihuany [sprzedanej wspólnie z R. B. (1) D. C. (1)] x 12.000 zł = 24.000 zł

100 g [sprzedanej innej osobie] x 100 zł = 10.000 zł

2 kg marihuany [sprzedanej wspólnie z R. B. (1) J. G. (2)] za 50.000 zł : 2 = 25.000 zł

Prokurator wnosił o zasądzenie przepadku korzyści majątkowej wobec D. Z. w wysokości 149.000 zł (czyn z pkt LVII) oraz 24.000 (czyn z pkt LX), niemniej jednak nie przedstawił na tę okoliczność żadnych miarodajnych obliczeń, które Sąd Apelacyjny mógłby poddać weryfikacji. Wobec powyższego środek ten orzeczono w wysokości jak wyżej wskazano.

Obrońca oskarżonego J. G. (2) zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

I. *Odnośnie zarzutu popełnienia czynu stypizowanego w treści art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., wskazanego w pkt XLII części wstępnej wyroku:*

1. obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym:

a. bezkrytyczne przyznanie wiary wyjaśnieniom współoskarżonego R. B. (1), który wskazał, że oskarżony J. G. (2) wraz z innymi nieustalonymi osobami zakupili od niego łącznie 5 kg środków odurzających za łączną kwotę nie mniejszą niż 50.000 zł, pomimo iż żaden inny materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie wskazuje ani na wskazaną w akcie oskarżenia ilość ani na fakt dalszego wprowadzania ww. środków odurzających do obrotu lub udział w takim obrocie przez skarżącego, podczas gdy z pozostałych dowodów zgromadzonych w przedmiotowej sprawie, tj. konfrontacji oskarżonego J. G. (2) oraz współoskarżonego R. B. (1), a nadto eksperymentu procesowego, wynikać mogły jedynie wnioski, iż oskarżony w swoim miejscu zamieszkania, wraz z innymi nieustalonymi osobami mógł odebrać pewną, nieokreśloną ilość środków, a nic nie wskazywało ani na fakt, iż łączna ilość narkotyków przekazanych J. G. (2) oraz innym nieustalonym osobom, wynosiła aż 5 kg, ani tym bardziej, że oskarżony J. G. (2) po podziale z ww. osobami rzeczywiście taką ilość środków odurzających otrzymał do własnej dyspozycji, a następnie wprowadził do obrotu lub w obrocie takim uczestniczył, co w konsekwencji doprowadziło do bezrefleksyjnego przyjęcia faktu wprowadzania do obrotu lub udziału w obrocie ww. ilości środków odurzających co doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych i pominięciu przez Sąd okoliczności, że współoskarżony chcąc skorzystać z instytucji „małego świadka koronnego” obciążył oskarżonego oraz inne, nieustalone osoby, w sposób niezgodny ze stanem faktycznym;

b. nieprawidłowe przyjęcie, że oskarżony J. G. (2), wprowadził do obrotu lub uczestniczył w obrocie środków odurzających w ilości 5 kg, podczas gdy z wyjaśnień współoskarżonego R. B. (1), stanowiących jedyny dowód na podstawie którego zrekonstruowano stan faktyczny dotyczący skarżącego, wynika jednoznacznie, iż R. B. (1) i D. Z. przekazali łącznie 5 kg marihuany także innym osobom, poza J. G. (2), które nie zostały ustalone w toku niniejszego postępowania, a zatem Sąd I instancji, w żaden sposób nie ustalił i nie przedstawił jako podstawy faktycznej skazania skarżącego, czy rzeczywiście w ogóle, albo ewentualnie jaką ilość ww. środka odurzającego faktycznie otrzymał skarżący do swojej dyspozycji, a ile inne, nieustalone osoby, a w skutek tego nie mógł ustalić, czy skarżący wprowadził dalej do obrotu lub w obrocie tym uczestniczył jakąkolwiek ilość narkotyku, wobec czego wskazanie, iż oskarżony J. G. (2) wypełnił znamiona przestępstwa w zakresie i w sposób wynikający z aktu oskarżenia jest nieuzasadnione zebrany materiał dowodowy;

c. odmowę wiary wyjaśnieniom oskarżonego J. G. (2), który nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, a jednocześnie wskazał, że znaleziony w jego mieszkaniu młynek przywiózł on jako pamiątkę z zagranicy, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że oskarżony brał udział we wprowadzaniu do obrotu środków odurzających lub w obrocie takimi środkami uczestniczył, co w rzeczywistości nie miało miejsca, w szczególności mając na uwadze fakt, iż w postępowaniu przygotowawczym nie odnaleziono ani nie zabezpieczono niemal żadnych substancji psychoaktywnych należących do skarżącego;

d. brak dostatecznej analizy przy ocenie dowodu z zeznań R. B. (1) w jego sytuacji procesowej, tj. ubiegania się o zastosowanie bądź korzystania z instytucji określonej w art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k., a tym samym korzyści jakie płyną dla tegoż świadka z pomawiania innych osób, co spowodowało bezrefleksyjne uznanie jego zeznań w stosunku do rzekomych działań oskarżonego J. G. (2) za wiarygodne i oparcie skazania na tychże zeznaniach, podczas gdy dotychczasowa postawa współoskarżonego R. B. (1) oraz treść jego zeznań wprost wskazuje, iż jest to osoba doskonale obeznana z mechanizmami procesu karnego, w tym konstrukcją oraz wymogami instytucji „małego świadka koronnego”, nastawiona w swoich działaniach na odniesienie korzyści procesowych, przedstawiające wersje wydarzeń w sposób jednoznacznie zmierzający do skorzystania z dobrodziejstwa art. 60 § 3.

2. brak wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego, a to poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, polegające w szczególności na błędnym i całkowicie bezpodstawnym przyjęciu, że zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonego, w odniesieniu do zarzucanego mu czynu zabronionego, nie budzą wątpliwości, w sytuacji gdy wśród zgromadzonych w przedmiotowej sprawie dowodów, nie tylko brak jest takich dowodów, które to obiektywnie i w sposób jednoznaczny wskazywałyby na to, że J. G. (2) choćby posiadał większą niż 0,2 grama ilość substancji odurzających, a idąc dalej działał, tak w sposób czynny, czy chociażby bierny, w procedurze wprowadzania do obrotu środka odurzającego, bowiem materiał dowodowy, stanowiący podstawę faktyczną jego skazania, wskazuje jedynie na to, iż skarżący odebrał w swoim miejscu zamieszkania jakieś nieustalone ilości środków odurzających, wraz z innymi, nieustalonymi osobami, a jednocześnie że był w posiadaniu znikomych ilości środka odurzającego, co w konsekwencji w żaden sposób nie pozwala na przypisanie mu przestępstwa wprowadzania do obrotu środków odurzających, stypizowanego w art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

3. naruszenie art. 5 § 2 k.p.k., tj. naruszenie zasady in dubio pro reo poprzez brak rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego wątpliwości powstałych wskutek niepotwierdzenia innymi środkami dowodowymi zeznań R. B. (1) co do faktu przekazania skarżącemu wraz z innymi osobami środków odurzających ich ilości, oraz nie wyjaśnienia w ogóle, jakie to konkretnie inne osoby wraz z J. G. (2) otrzymały od R. B. (1) środki odurzające, jaki był ich udział w stosunku do J. G. (2), a nadto co dalej mogło się stać z przedmiotowymi środkami odurzającymi, co w konsekwencji doprowadziło do nierozstrzygnięcia tych wątpliwości na korzyść oskarżonego i wydania wyroku skazującego.

4. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegające na braku precyzyjnego wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jakie okoliczności faktyczne legły u podstaw odmowy nadania waloru wiarygodności zeznaniom oskarżonego J. G. (2), które to w całości kontrastują z ustalonym przez Sąd a quo stanem faktycznym, a nadto braku precyzyjnego wskazania, jakie okoliczności z kolei skłoniły Sąd I instancji do uznania za wiarygodne zeznań współoskarżonego R. B. (1), które legły u podstaw ustalenia stanu faktycznego zaskarżonego rozstrzygnięcia, a nadto poprzez ogólnikowe przedstawienie procesu rozumowania i argumentów jakie doprowadziły do uznania jego zeznań za wiarygodne w części dotyczącej faktu oraz ilości sprzedanej J. G. (2) marihuany, w sytuacji gdy podane przez niego informacje nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, ani też nie wskazywały szczegółów pozwalających na jednoznaczne stwierdzenie popełnienia przez niego czynu w sposób i w zakresie wskazanym w akcie oskarżenia, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia.

5. naruszenie art. 56 ust. 3 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegające na nieprawidłowym uznaniu, że oskarżony J. G. (2) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanego mu czynu zabronionego, przybierającego postać, rzekomo, umyślnego wprowadzenia do obrotu znacznej ilości środka

odurzającego lub uczestniczenia w takim obrocie podczas gdy w świetle całokształtu okoliczności niniejszej sprawy oraz ustaleń podjętych na podstawie zebranego materiału dowodowego, przy prawidłowym ustaleniu jej stanu faktycznego, opartym o zasady logicznego rozumowania, bezspornym jest, iż żaden materiał dowodowy nie wskazuje, aby oskarżony wprowadzał jakiegokolwiek ilości środków odurzających do obrotu albo uczestniczył w obrocie, albowiem dowód w postaci zeznań R. B. (1) oraz eksperymentu procesowego wskazuje co najwyżej na to, że oskarżony J. G. (2) wraz z innymi, nieustalonymi osobami jakieś ilości oskarżony odbierał od R. B. (1), a nie że je wprowadzał do obrotu, co w aspekcie posiadania przez niego 0,2 grama środka odurzającego jednoznacznie, wskazuje, iż mógł on odebrać jedynie niewielkie ilości na własny użytek.

II. Odnośnie czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. wskazanego w pkt XLIII części wstępnej wyroku zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wyroku, a mianowicie niezasadne nieprzyjęcie znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego zarzucanego oskarżonemu, co w konsekwencji doprowadziło do obrazy prawa procesowego, a to art. 17 § 3 k.p.k. poprzez skazanie oskarżonego za czyn, którego społeczna szkodliwość jest znikoma, w sytuacji w której ilość posiadanej przez oskarżonego J. G. (2) marihuany była nie znaczna, albowiem wynosiła jedynie 0,2 grama, co stanowiło o niskiej społecznej szkodliwości popełnienia ww. czynu, co z kolei przesądzało o potrzebie zastosowania ww. przepisu i umorzeniu postępowania w ww. zakresie.

2. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przez jego niewłaściwe zastosowanie, w sytuacji gdy posiadanie przez oskarżonego środków odurzających w nieustalonym okresie od dnia 11 sierpnia 2014 r. w R., gmina M., winno być uznane za czyn współukarany uprzedni w stosunku do czynu z art. 56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, albowiem nie można wprowadzać do obrotu środka, którego się nie posiadało, a zatem czyny wprowadzenia do obrotu albo udziału w obrocie powinny być objęte kumulatywną kwalifikacją zachowania polegającego na posiadaniu przez oskarżonego środków.

III. Ewentualnie z ostrożności procesowej zarzucił:

1. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu J. G. (2) w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz samej winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa, co aktualnie, w takim stanie rzeczy, wymierzona wobec niego karę czyni jako zbyt surową oraz nadmiernie dolegliwą, wobec zastosowania przez sąd a quo w stosunku do oskarżonego kary, nie rozważającej w sposób kompleksowy, obowiązujących w tym zakresie dyrektyw, i tym samym wymierzenie mu kary która zdecydowanie znacznie przekracza stopień winy oskarżonego, nadto nie uwzględnia przy tym jakkolwiek stopnia społecznej szkodliwości czynu – czyniąc wymierzoną, tym samym dla oskarżonego, jako niesprawiedliwą i niewątpliwie nadmiernie dolegliwą, nadto w sytuacji ,gdy dotychczasowa postawa oskarżonego oraz okoliczności sprawy przemawiają za orzeczeniem kary niższej, przy jednoczesnym warunkowym zawieszeniu jej wykonania;

w n o s z ą c o:

1. rozwiązanie węzła kary łącznej określonej w pkt LXV zaskarżonego wyroku;

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. G. (2) od zarzucanego mu czynu w punkcie XLII części wstępnej wyroku

ewentualnie:

w przypadku uwzględnienia zarzutu wskazanego w punkcie I podpunkt 6 niniejszej apelacji – o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia z jednoczesnym zawieszeniem jej wykonania.

3. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania w stosunku do oskarżonego J. G. (2) w zakresie czynu opisanego w punkcie XLIII części wstępnej wyroku.
4. zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów obrony z wyboru prowadzonej przed Sądem I jak i II instancji według norm przepisanych.

Apelacja obrońcy oskarżonego jest niezasadna.

Wbrew zarzutowi wskazanemu w apelacji (**zarzut z pkt I.1.a apelacji**) nie budzi wątpliwości trafność stanowiska Sądu I instancji odnośnie sprawstwa, winy i prawnokarnego wartościowania zachowań oskarżonego J. G. (2) przypisanych w punkcie LXIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku jako wyczerpujących dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Istota tego zarzutu odnosi się do właściwego rozumienia ustawowego znamienia występku z art. 56 ust. 1 i 3 upn jakim jest „uczestnictwo w obrocie” środkami odurzającymi. W tym zakresie kluczowym odwozem okazały się wyjaśnienia R. B. (1). Ich ocena przedstawiona wyżej nadal pozostaje aktualna. Obrońca nie podniósł bowiem żadnej okoliczności, której Sąd Apelacyjny nie rozważałby omawiając pozostałe apelacje. Apelujący zarzucając dowolność oceny zebranego materiału dowodowego wskazuje jednocześnie na dowody, które w jego opinii nie przesądzają o sprawstwie J. G. (2), w tym – konfrontacji między oskarżonymi, wyników eksperymentu procesowego. Własna ocena tych dowodów, którą przywołał obrońca nie mogła zostać uwzględniona. Ocena relacji R. B. (1) mieści się w granicach sędziowskiego przekonania wywiedzonego z bezpośredniego kontaktu ze źródłem dowodowym i nie wykazuje sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania, doświadczeniem życiowym i współczesną wiedzą. Istotne jest to, że oskarżony ten wskazał ilość narkotyków, jaka została przez niego oraz D. Z. przekazana J. G. (2) i w tym zakresie wyjaśnienia podtrzymywał w toku całego postępowania. Za przyjęciem jego wiarygodności przemawia również, wbrew zarzutowi, udział R. B. (1) w eksperymencie procesowym, podczas którego wskazał w jakim miejscu i z udziałem ilu osób doszło do transakcji. W tym zakresie jego relacje były szczegółowe, spontaniczne i korelowały z wcześniejszymi wyjaśnieniami.

Argumenty obrońcy odnośnie błędu w ustaleniach, co do tego, że J. G. (2) działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, których Sąd Okręgowy nie ustalił (**zarzut z pkt I.1.b apelacji**) nie zostały w żadnej mierze potwierdzone dowodami i odczytywać je należy w kategoriach polemiki. To, że J. G. (2) przybył na miejsce transakcji w obecności również innych osób wynika jednoznacznie z wyjaśnień R. B. (1) i w tym zakresie ustalenia Sądu Okręgowego uznać należy za prawidłowe (str. 20 uzasadnienia wyroku). Natomiast to, czy wobec tych osób prowadzone jest postępowanie karne i czy w związku z tym zostali oni pociągnięci do odpowiedzialności nie ma większego znaczenia. Inną kwestią jest natomiast to, że skoro osób tych na etapie niniejszego postępowania nie ustalono to w konsekwencji udział w obrocie 5 kg przypisano wyłącznie J. G. (2). Oskarżony ten nie wskazał żadnych osób którym ewentualnie przekazywał środki odurzające do dyspozycji. Z tym zarzutem apelujący wiązał również naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. (**zarzut z pkt I.3 apelacji**). Zasada in dubio pro reo stanowi dyrektywę kierunkową, której realizacji, konkretyzacji służą przepisy szczegółowe i to one mogą stanowić podstawę skutecznego zarzutu odwoławczego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, LEX nr 736755). Nakaz rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego wyrażony w art. 5 § 2 k.p.k. skierowany jest do organu postępowania, a nie strony. Chodzi więc o te obiektywne, a nie istniejące tylko w subiektywnym przekonaniu strony, wątpliwości, które powziął (lub powinien powziąć) Sąd, lecz ich nie rozstrzygnął we wskazanym kierunku. Obrońca dostrzegł wątpliwość w zakresie braku ustalenia osób współdziałających z oskarżonym J. G. (2). Niemniej jednak kwestia odpowiedzialność tych osób nie była przedmiotem tego postępowania zatem nie można z tego wywodzić jakichkolwiek wątpliwości.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, jak już wcześniej wskazano „uczestniczenie w obrocie” wcale nie musi oznaczać aktywności polegającej na dalszym przekazywaniu środka odurzającego komukolwiek. Skoro pojęcie uczestniczenia w obrocie z art. 56 upn odnosi się nie tylko do zachowań związanych z bezpośrednim przekazywaniem środków odurzających innej osobie, ale także do zachowań składających się na funkcjonowanie takiej osoby w obrocie, jak magazynowanie środków, udostępnianie lokalu, w którym ma dojść do wprowadzenia środków do obrotu itd. Uczestnictwem w obrocie jest więc zachowanie każdego, kto ma odegrać pewną rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych. Tak więc potencjalny „uczestnik” obrotu, po

dokonanym czynie z art. 56 ust. 1 lub 3 ustawy, może zakończyć swoją przestępną działalność, ale może również ją kontynuować. Opis czynu przypisanego w pkt LXIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku jest prawidłowy (**zarzut z pkt I.2 i I.5 apelacji**), ponieważ oskarżony J. G. (2) podejmował zachowania dotyczące dwóch różnych partii narkotyków (nabycie nie mniej niż 3 kg marihuany wytworzone przez R. B. (1) oraz nabycie od D. Z. i R. B. (1), 2 kg marihuany pochodzącej z przemytu) wyczerpując tym samym znamiona udziału w obrocie i znamienia wprowadzenia do obrotu. W orzecznictwie wskazuje się, że ustawodawca, statuując dwie formy sprawcze przestępnego zachowania określonego w art. 56 upn posłużył się alternatywą rozłączną, tzn. „wprowadzanie do obrotu” albo „uczestniczenie w obrocie” przedzielił spójnikiem międzyzdaniowym „albo” wyrażającym przeciwieństwo (wyrok SA w Katowicach z dnia 23.12.2008 r., II AKa 380/08, LEX nr 487575). W konsekwencji w odniesieniu do jednej i tej samej partii narkotyku sprawca nie może jednocześnie wprowadzać ich do obrotu i uczestniczyć w ich obrocie, a odpowiada jedynie za uczestniczenie w obrocie środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi. W niniejszej sprawie przyjęcie, że oskarżony J. G. (2) „wprowadzał do obrotu” i jednocześnie „brał udział w obrocie” środkami odurzającymi było uzasadnione, ponieważ inne narkotyki „wprowadzał do obrotu”, a w odniesieniu do jeszcze innej partii narkotyków „uczestniczył w obrocie”. Tym samym słusznie Sąd Okręgowy zakwalifikował zachowanie J. G. (2) jako czyn z art. 56 ust. 1 i 3 upn.

Sąd I instancji w szczególowy i wyczerpujący sposób uzasadnił też uznanie wyjaśnień oskarżonego J. G. (2), co do zasady, za niewiarygodne (**zarzut z pkt I.1.c apelacji**). Dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny dowodów nie podważa twierdzenie apelującego, że ustalone przez sąd zachowanie oskarżonego jawi się jako niesłuszne gdyż młynek, w którym ujawniono 0,2 grama marihuany przywiózł on na pamiątkę z zagranicy a podczas przeszukania nieruchomości przez niego zajmowanej innych środków odurzających nie ujawniono. Nawet, jeżeli przyzna się apelującemu rację, że młynek w którym narkotyk ujawniono rzeczywiście został przywieziony z Holandii to i tak nie zmienia to oceny, że zachowanie oskarżonego J. G. (2) było bezprawne. W tym zakresie szczątkowe, nielogiczne wyjaśnienia J. G. (2) nie dostarczają argumentów pozwalających zakwestionować ustalenie oraz ocenę Sądu Okręgowego. Wskazują zaś jedynie na skazaną na porażkę próbę narzucenia jednostronnej oceny wyjaśnień tego oskarżonego, podważenia wiarygodności wyjaśnień R. B. (1) a w konsekwencji, wykazanie, że fakty stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku, zostały błędnie ustalone.

Odnosząc się do zarzutu z **pkt I.1.d. apelacji** kwestionującego analizę wyjaśnień R. B. (1), Sąd Apelacyjny podtrzymuje w dalszym ciągu ocenę przedstawioną we wcześniejszych rozważaniach, gdyż apelujący nie przedstawił argumentów miarodajnych do zmiany tej oceny, a kwestię korzyści procesowych uzyskanych przez oskarżonego R. B. (1) Sąd rozważał przy omawianiu apelacji obrońców oskarżonych J. W., T. N. (1) i P. M., która nadal zachowuje swoją aktualność.

Zawarty w apelacji zarzut obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. nie mógł zostać uwzględniony (**zarzut z pkt I.4 apelacji**). Przedmiotem kontroli apelacyjnej jest co do zasady wyrok, a nie sporządzone po jego wydaniu uzasadnienie. Wady uzasadnienia nie dowodzą wadliwości wyroku (tak jak ich brak nie dowodzi jego trafności) i z istoty rzeczy nie mogły mieć wpływu na jego treść. Mogą wskazywać na wadliwość procesu wyrokowania, ale by się o tym przekonać konieczne jest sięgnięcie do akt sprawy. Wbrew pogładowi obrońcy oskarżonego art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w obecnym (a i wcześniejszym sprzed 1 lipca 2015 r.) brzmieniu nie zabrania tzw. zbiorczego powołania dowodów. Natomiast ocena wyjaśnień oskarżonego R. B. (1) (str. 67-70 uzasadnienia wyroku) i J. G. (2) (str. 80-81 zasadnienia wyroku) została w uzasadnieniu dostatecznie przedstawiona w sposób umożliwiający kontrolę instancyjną.

Niezasadny okazał się również zarzut z **pkt II.1 apelacji** w którym obrońca podniósł, że posiadanie przez oskarżonego J. G. (2) marihuany w ilości 0,2 grama cechuje się znikomą społeczną szkodliwością czynu i powinno skutkować umorzeniem postępowania. W tym zakresie Sąd Apelacyjny pragnie wskazać, że nie można oceniać stopnia społecznej szkodliwości, jedynie przez pryzmat samej ilości posiadanej przez oskarżonego marihuany. Jeżeli fakt ten zestawimy z okolicznościami wejścia w jej posiadanie, jak i pobudkami działania w tym zakresie oskarżonego, to nie można uznać, iż stopień społecznej szkodliwości tego czynu jest faktycznie znikomy. W tym zakresie jest poza sporem, że J. G. (2) posiadał 0,2 g marihuany. Jest więc oczywiste, że zachowanie takie wyczerpuje znamiona występku w/w. Taka posiadana ilość marihuany to zaledwie jedna tzw. „działka” narkotyku. Praktyka sądowa dowodzi bowiem,

że najniższa jednorazowa porcja marihuany to ok. 1/3 grama tego środka. Dla karnomaterialnej oceny tego czynu istotna jest jednak nie tylko ilość wytworzonego narkotyku. Ten fragment zachowania oskarżonego, który polegał na posiadaniu marihuany, nie może być interpretowany w oderwaniu od całej przestępczej działalności tego sprawcy, skierowanej przeciwko przepisom ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Uczestnictwo oskarżonego w obrocie a także treść wyjaśnień R. B. (1) dowodzą, że sprawca ten silnie tkwił w środowisku zajmującym się „obrotem” i dystrybucją narkotyków. Tym samym fakt ujawnienia posiadania przez wymienionego oskarżonego relatywnie niewielkiej ilości marihuany, nie oznacza w konsekwencji, iż stopień społecznej szkodliwości tego czynu był znikomy w rozumieniu art. 1 § 2 k.k. W konsekwencji zarzut uznano za niezasadny.

Nie uznano zasadności zarzutu obrazu art. 62 ust. 1 upn w zakresie jego wykorzystania mimo możliwości uznania czynu polegającego na posiadaniu 0,2 grama marihuany za czyn współukarany następczy wobec czynu z art. 56 ust. 1 i 3 upn (**zarzut z pkt II.2. apelacji**). Podtrzymując przedstawione rozważania na temat czynów współukaranych (przedstawione przy omawianiu apelacji). Należy wskazać, iż uznaniu czynów popełnionych przez J. G. (2) za współukarane sprzeciwiał się czasookres ich popełnienia. Skoro czyn z pkt XLII części wstępnej wyroku popełnił pod koniec 2012 r. natomiast czyn z pkt XLIII od nieustalonego czasu do 11.08.2014 r., zatem niespełna 2 lata później, to nie sposób przyjąć by między nimi zachodził pozorny (pomijalny) zbieg przestępstw i posiadanie narkotyków winno być traktowane jako zachowanie współukarane w stosunku do przestępstwa głównego.

Niewielka korekta zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia z pkt LXIV części dyspozytywnej wynikała z omyłkowego wskazania przez Sąd Okręgowy jako podstawy wymiaru kary art. 56 ust. 1 i 3 upn zamiast art. 62 ust. 1 upn. W tym zatem zakresie Sąd Apelacyjny orzeczenie to skorygował.

Jako oczywiście bezzasadny należy ocenić zarzut rażącej niewspółmierności kary (**zarzut z pkt III apelacji**). Według apelującego, Sąd Okręgowy wymierzył karę zbyt dolegliwą, ponieważ nie rozważył w sposób kompleksowy dyrektyw wymiaru kary, nie uwzględnił w należyty sposób stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów oskarżonemu przypisanych. Zważyć więc należy, że w orzecznictwie SN przyjmuje się, że rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy orzeczonej karze nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest zatem spełniana tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyr. SN z 11.04.1985 r., V KRN 178/85; wyr. SN z 26.06.2006 r., SNO 28,06; wyr. SN z 22.10.2007 r., SNO 75/07; wyr. SN z 30.06.2009 r., WA 19/09). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika zaś, że sąd przy ustalaniu stopnia szkodliwości społecznej czynów przypisanych oskarżonemu J. G. (2) uwzględnił naruszenie dobra prawnego, okoliczności popełnienia czynu, w tym znaczną ilość marihuany, w której obrocie uczestniczył, motywację oskarżonego, umyślność działania, uprzednią karalność oskarżonego (str. 108-109 uzasadnienia wyroku). Tym samym, sąd pierwszej instancji uczynił zadość wymogom określonym w art. 53 § 1 k.k., tym bardziej, że wymierzając karę sąd miał na względzie także to, że wymiar kary wymierzonej oskarżonemu za przypisane mu przestępstwa limitowany jest stopniem winy, a także to, że wymierzona sprawcy kara ma spełniać nie tylko cel zapobiegawczy, polegający na zapobieżeniu popełnienia przez sprawcę nowego przestępstwa, ale także cel wychowawczy, polegający na trwałej zmianie postawy sprawcy wobec wartości chronionych przez prawo oraz cel ogólny w postaci kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Przy orzeczeniu kary łącznej Sąd skłonił się ku zasadzie absorpcji. Traci z pola widzenia skarżący okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego. Przede wszystkim zwrócić należy uwagę na dotychczasową karalność J. G. (2), wielość i różnorodność przestępstw, których się dopuścił. Mając to wszystko na uwadze, bacząc przy tym na to, że nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 69 § 1 k.k., uwzględnienie wniosku o obniżenie kary łącznej do wysokości umożliwiającej warunkowe zawieszenie jej wykonania jest niemożliwe.

Z tych względów apelacja obrońcy oskarżonego nie została uwzględniona.

Apelacja prokuratora w zakresie orzeczenia przepadku równowartości korzyści majątkowej wobec R. B. (1) i A. S.

Orzeczenie przepadku korzyści majątkowej wobec R. B. (1) wiąże się ze skazaniem tego oskarżonego za czyny z pkt XI i XV części dyspozytywnej wyroku. Sąd Apelacyjny orzekł wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 451.800 zł, ponad kwotę zawartą w pkt XI części dyspozytywnej wyroku w wysokości 6.170 zł. Uwzględniając cenę poszczególnych narkotyków ustaloną przez Sąd Okręgowy, Sąd II instancji przyjął, że oskarżony R. B. (1) z przestępstw polegających na udziale w obrocie znaczną ilością środków odurzających osiągnął korzyść majątkową:

Czyn z pkt XI części dyspozytywnej wyroku

3 kg marihuany [sprzedanej J. W.] x 17.000 zł = 51.000 zł

1 kg marihuany [sprzedanej wspólnie z D. C. (1) J. W.] x 17.000 = 17.000 zł : 2 = 8.500 zł

2 kg marihuany [sprzedanej wspólnie z D. Z. J. G. (2)] za 50.000 zł: 2 = 25.000 zł

3 kg marihuany [sprzedanej wspólnie z D. Z. J. G. (2)] za 50.000 zł: 2 = 25.000 zł

45 g metamfetaminy [sprzedanej K. G.] x 130 zł = 5.750 zł

2.800 g metamfetaminy sprzedanej konsumentom za 100 zł = 280.000 zł

300 g metamfetaminy [sprzedanej T. N. (1)] x 100 zł = 30.000 zł

60 g metamfetaminy [sprzedanej A. S.] x 20 zł = 1.200 zł

700 zł [uzyskane z tytułu transportu narkotyków do P.]

Czyn z pkt XV części dyspozytywnej wyroku

300 g metamfetaminy [sprzedanej P. M.] x 100 zł = 30.000 zł

4 g metamfetaminy [sprzedanej R. J.] x 150 zł = 600 zł

457.750 zł

Obowiązkiem Sądu Okręgowego było więc orzeczenie wobec oskarżonego środka w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej, jakie z tytułu dalszej odsprzedaży takiej ilości środka odurzającego otrzymał na podstawie art. 45 § 1 k.k. Sumarycznie R. B. (1) uzyskał korzyść majątkową w wysokości 457.750 zł. Prokurator w zarzucie żądał orzeczenia przepadku 506.850 zł niemniej jednak nie wskazał na jakiej podstawie taką wartość ustalił co skutkowało orzeczeniem jak wyżej, po odjęciu przepadku już orzeczonego.

Natomiast orzeczenie równowartości przepadku korzyści majątkowej wobec oskarżonego A. S. wiązało się ze skazaniem tego oskarżonego za czyn z pkt LI części dyspozytywnej wyroku. Sąd Apelacyjny orzekł wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 80 zł, z tytułu sprzedaży 4 g marihuany x 20 zł.

Co do kosztów postępowania:

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. B. (1) z urzędu w toku postępowania odwoławczego rozstrzygnięto na mocy § 4 i § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714).

O zasądzeniu od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., zaś wysokość opłat określono na podstawie oraz art. 2 ust. 1 pkt 3- 6 oraz art. 3 ust. 1 i art. 8 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

W zakresie wydatków postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny kierował się treścią art. 633 k.p.k., zgodnie, z którym koszty procesu przypadające od kilku oskarżonych lub oskarżycieli prywatnych albo posiłkowych, jak również od oskarżonych i oskarżycieli, sąd zasądza od każdego z nich według zasad słuszności, mając w szczególności na względzie koszty związane ze sprawą każdego z nich. Zgodnie z zasadą wynikającą z powołanej normy wydatkami postępowania odwoławczego obciążono oskarżonych w częściach równych, albowiem w tej mierze nie było podstaw do uznania, że wydatki związane ze sprawami poszczególnych oskarżonych różnią się między sobą. Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się podstaw do zwolnienia oskarżonych od opłat i wydatków postępowania odwoławczego, gdyż nie zostało stwierdzone, aby byli oni całkowicie pozbawieni majątku lub możliwości zarobkowych.

Grzegorz Kapera	Witold Franckiewicz	Bogusław Tocicki